

Departamentul de servicii poștale al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 223.63.07 sau scrieți-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L.; Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BLACK, HERMINA**

Farsă periculoasă / Hermina Black
București: Alcris, 2005.

p.; cm. – (El și Ea)

Tit. orig. (eng): Dangerous masquerade

ISBN 973-646-356-7

821.111. 31=135.1

Colecția „EL ȘI EA “

HERMINA BLACK

*Farsă
periculoasă*

Traducerea și adaptarea în limba română de

SIMONA BREAZU

ALCRIS

De aceeași autoare, în colecția „EL și EA“, a mai apărut:

Viața ca un circ

nr. 457

Întoarcerea Veronicăi Spencer în Wyoming nu s-a făcut fără dificultate. Venită să se refacă după teribilul ei accident, află că tatăl ei vitreg murise și întâmpină ostilitatea fratelui vitreg, Cole.

Ura pe care o citește în ochii acestuia nu prevestește nimic bun. Cole n-a uitat trecutul, nu i-a uitat neglijențele de adolescentă îndrăgostită. Totuși, Veronica nu mai este aceeași. Numai nevoia de a fi iubită de Cole nu se schimbase.

Dar nu avea intenția să i-o mărturisească: rănilor din dragoste sunt miez greu de vindecat...

Capitolul 1

Prin geamățul vântului, un sunet ca de împuşcătură o anunță pe Candida că dezastrul se produsese.

Trase de volan, evitând să intre într-un mal abrupt, în timp ce mașina derapă până se opri pe suprafața lucioasă și udă a șoselei.

O pană de cauciuc – și într-o noapte ca asta!

Pentru o clipă, neștiind dacă să râdă sau să plângă, își fixă privirea la ploaia ce curgea în șuvoaie peste ștergătoarele care nu mai funcționau. A fi blocat pe întuneric beznă undeva în mijlocul Alpilor Maritimi, având drept lumină doar farurile mașinii, pe vânt și ploaie, era prea mult chiar și pentru o persoană cu simțul umorului. Dar dacă nu putea să râdă, Candida nu era genul care să plângă. Întinse mâna după lanterna ținută în torpedo, și găsim lângă aceasta o hartă, o întinse cât putu de bine și începu s-o studieze.

Dacă ar fi făcut acest lucru înainte, se gândi strâmbându-se, ar fi putut să evite încurcătura; pentru că acum își dădu seama unde luase cotitura greșit, și în loc să meargă pe drumul spre Grande Corniche care i-ar fi permis să petreacă noaptea liniștită în Monte Carlo, ajunsese pe o șosea pustie care ducea Dumnezeu știe unde.

Oricum, nu ar avea mari șanse să ajungă undeva cu mașina în starea în care se afla. I se păruse că avea ceva probleme de când plecase din micul sat din valea Varului, unde își petrecuse ultimele trei zile.

De ce nu rămăsese acolo?

Acum tânjea după confortul și adăpostul pitorescului han, unde proprietarul și mărinimoasa lui soție făcuseră tot ce era posibil pentru ca oaspetele lor englez să se simtă bine.

La doar o oră după ce plecase avusese prima pană de cauciuc; a fost destul de mulțumită că reușise singură să schimbe roata atât de ușor. A intenționat să ducă la vulcanizare cauciucul în locul unde oprise să ia prânzul, dar erau ocupați cu o revizie generală care trebuia să fie terminată până la o anumită oră, și n-a așteptat, fiind destul de sigură că vremea o să se schimbe. Apoi uitase total de acest lucru; acum era și cu al doilea cauciuc spart și fără roată de rezervă.

Așa îmi trebuie, poate altădată mă învăț minte! își spuse ea.

Dar asta nu-i rezolva problema, și gândul să stea într-un automobil până la răsăritul soarelui nu era deloc liniștitor, chiar dacă refuza de la început să se gândească la ce i s-ar putea întâmpla unei tinere singure în pustietatea asta.

Părea că trecuseră ore întregi de când nu mai văzuse un semn de viață, și deși ploaia se mai potolise în ultimele minute, era întuneric beznă dincolo de lumina farurilor.

Hotărî că totuși drumul trebuie să ducă undeva, și dacă ar merge pe jos poate ar găsi un loc unde să se adăpostească peste noapte.

Se uită din nou pe hartă, și după un studiu îndelungat ghici că drumul însemnat cu „Particular“ trebuie să fie cel pe care se afla. Un drum particular ce ducea către o casă mare.

Se întreabă dacă merită efortul să meargă un kilometru sau doi să vadă dacă ajunge la ea, și hotărându-se că orice e mai bine decât să stea, întinse mâna în spatele mașinii după haină, și chinuindu-se să se îmbrace, ieși pe șosea.

Oricum, nimeni nu putea să plece cu mașina de acolo. Speră doar că și servieta ei va fi în siguranță.

Își luă lanterna și porni. Ceasul ei indica aproape ora zece, iar stomacul ei faptul că îi e foarte foame. Nu mersese mai mult de o sută de metri când ploaia începu din nou cu o forță sporită.

Candida se încăpățână să meargă mai departe, folosindu-și lanterna pentru a se asigura că nu se abate de la drum. Mergea de aproape zece minute pe lângă un zid care apăru neclar în lumina lanternei, când la prima cotitură ajunsese în fața unor porți mari de fier. Răsufală ușurată și fără să mai caute o sonerie, forță intrarea.

Una dintre porți cedă, iar în momentul următor mergea spre o casă imensă unde luminile străluceau la toate ferestrele. O terasă din piatră se ivi înaintea ei și o pajiște întinsă cu copaci, iar câteva scări duceau către o ușă principală masivă.

Deși totul era învăluit în ceață și în întuneric, impresia ei era că cel care deține acest loc este probabil extrem de bogat și foarte important. Stând pe treapta cea mai înaltă, apăsă pe sonerie. Inima îi bătea cu putere, dar nu avu timp să devină cu adevărat nervoasă căci ușa cea mare se deschise și un servitor o întâmpină cu un politicos:

– Madame ?

Și atunci, ce era mai potrivit să se întâmple într-o astfel de situație i se întâmplă Candidei – uită tot ce știa în limba franceză. Putu doar să bâlbâie:

– Eu... Mașina mea a avut o pană... Eu...

Nu-și dădu seama dacă pășise peste prag sau fusese împinsă de o rafală de vânt. După ce ușa se închise, rămase orbită de luminile strălucitoare din hol. Apoi auzi o altă ușă deschizându-se, zgomot de pași grăbiți pe pardoseală, și o voce de bărbat exclamând într-o engleză perfectă:

– A! Deci ai venit! Ce bine!

Stând acolo, cu apa picurându-i din părul ud, se trezi față în față cu un bărbat înalt care se uita de sus la ea, cu o sprânceană ridicată un pic mai sus decât cealaltă.

– Henri, cheam-o imediat pe Marie, spuse el.

Bătrânul servitor se îndepărtă rapid, lăsând-o pe Candida mută de uimire, cu privirea fixată pe cel mai chipeș și cu siguranță unul dintre cei mai înalți bărbați pe care-i întâlnise vreodată.

Era prea tulburată să înțeleagă mai mult decât faptul că dădea ordine cu aerul unei persoane obișnuite să fie ascultată. Revenindu-și parcă un pic, începuse să se bâlbâie:

– Mi-e... teamă că...

În acel moment, o femeie în rochie neagră, părând o servitoare de rang superior veni grăbindu-se din partea cealaltă a holului.

– Domnule ? întreabă ea.

– Doamna este udă learcă. Du-o sus imediat și ai grijă de ea.

Stăpânul casei se întoarse spre Candida.

– Mergi cu Marie. Trebuie să-ți scoți hainele ude și să te odihnești. Vorbim mâine.

Luându-i mâna, o ridică ceremonios la buze, și fără să-i acorde șansa să spună ceva, se întoarse în camera de unde venise, închizând ușa.

Servitorul mai vârstnic plecase, iar ea rămăsese doar cu menajera.

– Veniți cu mine, vă rog, madame, spuse Marie în franceză, îndreptându-se către scări.

Pentru o secundă, Candida ezită; dar nu spuse nimic când realizează că nu numai din părul ei, dar din tot ce purta picura apă, formând mici bălți în jurul ei; hainele de ploaie din plastic nu fuseseră făcute pentru vremea asta.

Tremură fără să vrea, și când Marie dădu să urce scările, se hotărî să nu opună rezistență, pentru că nici nu avea forța necesară; va face ce i s-a spus și după aceea va explica totul.

O jumătate de oră mai târziu, stătea într-un fotoliu adânc lângă foc, îmbrăcată într-un halat de satin albastru matlasat, în timp ce sorbea vinul și ciugulea din delicioasele sandvișuri de pe tava de lângă ea.

După o baie fierbinte și un masaj în baia alb cu albastru de lângă luxosul dormitor, care evident fusese pregătit pentru așteptatul oaspete cu care fusese confundată, Marie o înfășurase în halat, îi adusese mâncare și ceva de băut, apoi plecase zâmbind.

Acel zâmbet părea aproape singurul lor mijloc de comunicare, deoarece când Candida își revenise suficient pentru a-i explica simpaticei femei ce se întâmplase, descoperise că nu înțelesese mai nimic din ce spusese menajera. Evident, era un dialect care aparținea acestei părți a Franței sau aceleia de unde venise Marie.

Și din moment ce nu prea se înțelegeau, singurul lucru care-i rămase de făcut fu să lase explicațiile pentru mai târziu.

Menajera părea la fel de sigură ca stăpânul casei că trebuia să fie aici; mai obosită decât își dăduse seama și puțin adormită de vinul pe care-l băuse, Candida era acum mai mult decât pregătită să accepte extraordinara situație care-i fusese impusă de soartă.

În fond, dacă stăpânul acestei case ar fi fost destul de răbdător să o asculte, n-ar profita acum de ospitalitatea lui; deși nu putea să-și dea seama ce ar fi făcut fără ea.

Privind lung la focul strălucitor, i se păru că vede iar acel chip frumos, și că aude vocea destul de gravă, dar foarte atractivă a bărbatului

necunoscut care-i oferise adăpost. Se întreabă cine este și oare ce va spune când va trebui să explice cum petrecuse noaptea în casa lui pretinzând că este altcineva.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt când ușa se deschise și Marie reveni, aducând o cămașă de noapte de culoarea piersicii, și zâmbind din nou, i-o întinse Candidei împreună cu un plic alb, sigilat.

Din moment ce îi era evident destinat, îl rupse și scoțând afară hârtia, citi cele câteva rânduri cu un scris ferm și masculin.

*Dragă Domnișoară Morton,
Am hotărât că cel mai bine pentru dumneavoastră ar fi să vă odihniți înainte să ne cunoaștem mai bine și să vă explic mai multe despre motivul S.O.S -ului meu.*

Este foarte neplăcut că șoferul meu nu a reușit să vă contacteze la Nisa. Vă rog să acceptați scuzele mele pentru prostia lui. Și vă rog nu discutați nimic cu nimeni.

*Pe mâine,
Cu sinceritate,
Glenister D'Arblay.*

În timp ce împături hârtia, Marie îi arată cămașa de mătase pe care o așezase pe pat.

Candida încuviință din cap mulțumindu-i, și luând tava, femeia îi spuse noapte bună și plecă.

Rămăsă singură, se dezbracă de halat și-și luă cămașa de noapte. În timp ce materialul moale și mătăsos o învăluia, întrebarea pe care vroia să i-o pună Mariei îi răsări în minte. Cui aparțin aceste frumoase lucruri care i-au fost împrumutate ? Cu siguranță exista o altă tânără în casă, care era cam de statura ei.

Poate soția celui care semnase Glenister D'Arblay?

Ei bine, de ce nu? Este foarte posibil să aibă o soție, deși nu venise să întâmpine întârziatul „oaspete“.

Ceva mai târziu, în pat, cuibărindu-se între așternuturi de mătase în timp ce lumina flăcărilor dansa pe pereții și pe tavanul luxoasei încăperi, se întreabă somnoroasă despre stăpânul castelului, castel care deși modern, era evident foarte vechi.

Nu mai auzise niciodată numele lui. Sigur, trebuie să fie extrem de bogat, și „cineva“.

Prenumele lui nu este franțuzesc, doar numele; și totuși, deși vorbește atât de bine engleza, nu arată cu totul britanic.

Închizând ochii, se gândește moțâind: Ce lucru ciudat. Mă întreb ce fel de S.O.S. avea să-i explice „domnișoarei Morton”? Și apoi, îndată ce-și întoarse capul pe pernă, adormi dusă.

Dacă ar fi găsit răspunsuri la întrebările care o frământau, sau cel puțin ar fi ghicit ce i-ar putea aduce aceste răspunsuri, atunci fără dar și poate somnul ei ar fi fost mai puțin liniștit.

Astfel că adormi, fără să viseze ce-i rezerva soarta care o adusese la castelul D'Arblay.

Când Candida se trezi, se uită în jur zăpăcită, întrebându-se unde este.

O rază de soare reuși să-și facă loc prin jaluzelele bleu ce acopereau ferestrele încadrate de draperii de un albastru mai închis.

Camera mare avea pereții de culoarea laptelui și tavanul azuriu; covorul în nuanța safirului și mobila antică aurie din lemn de nuc i se părură familiare, deși se întrebă dacă încă mai visează.

Apoi, brusc, evenimentele de ieri îi veniră în minte și imediat orice urmă de somnolență dispăru.

Tășni din pat și luându-și halatul din satin care-i fusese împrumutat seara trecută, îl îmbracă și se îndreaptă către baie.

Stând în apa parfumată câteva minute mai târziu, se gândi cu teamă: trebuie să fiu nebună să-l las pe domnul D'Arblay să creadă în continuare că sunt secretara lui zăpăcită sau cine se va dovedi că este. Probabil va ajunge în orice moment, și atunci va fi nostim.

Ceea ce părea noaptea trecută o aventură interesantă, chiar amuzantă, căpăta o înfățișare destul de diferită astăzi. Oare se va supăra rău?

Când se întoarse în dormitor, își dădu seama că lucrurile pe care le purtase au fost aduse înapoi; costumul îi fusese călcat, bluza și lenjeria de corp îi fuseseră proaspăt spălate.

Terminase de îmbrăcat când brusc își aminti de mașină. Tot ce avea era acolo, cu excepția hainelor de pe ea.

Cineva trebuie s-o fi descoperit până acum. Întrebarea este cine – și cât de cinstiți vor fi?

O tăviță cu ceai fusese pusă pe o masă joasă, iar acum că jaluzelele erau ridicate, putu să vadă peisajul munților împăduriți de dincolo de zidurile grădinilor și covoarele multicolore de flori chiar dedesubtul ei. În timp ce

bău recunoscătoare cana de ceai pe care și-o turnase, privi lung pe fereastră, încântată de frumusețea priveliștii. Dispăruse orice urmă a furtunii din noaptea trecută. Un soare auriu coborî din albastrul cerurilor, inundând grădinile castelului, care păreau a se întinde pe kilometri întregi. Dincolo de ele, munții păreau să închidă total această încântătoare vale.

Deschizând larg ferestrele, se aplecă în afară. Dedesubt, begonia purpurie și iasomia albă îmbrăcau pereții, în timp ce o magnolie în plină înflorire împrăstia parfumul său în aer.

După câteva minute, se întoarse înapoi în cameră.

Nu avusese nimic pe cap aseară, și acum era unul din acele momente când aprecia cu adevărat că părul ei e ondulat natural. Era destul de plouată la sosire, Dumnezeu știe cât de îngrozitor arăta.

Trecând cu un pieptene prin buclele strălucitoare, își luă geanta și cu o ultimă privire la camera fermecătoare, ieși. Simți că își va aminti acea cameră toată viața, deși nu se aștepta să o revadă vreodată.

Străbătu coridorul și se întoarse în direcția în care credea că sunt scările, dar ajunse într-o galerie și își dădu seama că greșise drumul.

Se opri, uitându-se în jur. Pe toți pereții erau expuse tablouri și după doar o singură privire își spuse că trebuie să fie portretele familiei. Multe dintre acestea reprezentau femei frumoase și mândre și bărbați incredibil de arătoși, ce semănau foarte bine între ei. Fascinată, se mișcă încet de-a lungul tablourilor, fiind din ce în ce mai sigură că fac parte din familia D'Arblay și că au fost proprietarii sau au locuit în această casă de-a lungul timpului.

Intrigată, uită de intenția de a pleca; apoi, ajungând la ultimul tablou de pe culoar, rămase nemișcată, uitându-se la el.

Ar fi putut să-l înfățișeze pe bărbatul cu care se întâlnise noaptea trecută; exceptând faptul că acesta avea părul pudrat, legat cu o fundă neagră; purta un costum roșu din satin, cu pantaloni până la genunchi, cu volane de dantelă la încheieturi și la gât, cu o licărire de diamante printre ele, a căror strălucire pălea în comparație cu zâmbetul vag și ironic de pe buzele lui. Un mare senior din perioada în care Ludovic al XV-lea era regele Franței; avea același aer mândru și arrogant și aceiași ochi căprui și migdalați ca bărbatul care o întâmpinase noaptea trecută.

Dedesubtul portretului era încripționat cu litere negre pe un fond auriu: Philipe, al V-lea marchiz D'Arblay

– Faceți cunoștință cu strămoșul meu?

Speriată, se întoarce și se trezi față în față cu stăpânul casei.

În dimineța aceasta, purta un costum de tweed, cu o eșarfă galbenă cu mici potcoave maro larg înnodată în jurul gulerului. În lumina strălucitoare a dimineții, era chiar mai arătos decât și-l amintea; cu un bronz sănătos, cu părul negru, des, tuns scurt, și ochii de culoarea coniacului.

Dar nu aspectul lui era de vină – niciodată nu fusese atrasă de bărbați foarte frumoși – ci acel ceva de nedescris pentru care nu putea găsi nume, care o făcea atât de conștientă de farmecul lui. Era conștientă de personalitatea plină de vitalitate ce se ascundea în spatele gesturilor calme și acelor ochi apatici.

Spre disperarea ei, realizează că se uita fix la el de ceva timp, și se înroși când acesta, cu un zâmbet glacial, îi acordă la rândul său o privire atentă.

Se uită din nou la portret, simțindu-se tulburată de efectul pe care-l avea acest străin asupra ei; conștientă de asemenea de sentimentul de timiditate, dar și de ostilitate și de încă ceva ce-i făcea inima să bată de două ori mai repede.

Pentru a rupe tăcerea, se trezi bâlbâindu-se:

– M-am rătăcit... Vă căutam...

Își frecă mâinile, gândindu-se că ar fi mai bine să spună ce avea de spus:

– E ceva ce se cuvenea să vă spun aseară, ceva ce trebuie neapărat să vă spun.

– Dacă încercați să-mi explicați faptul că nu sunteți tânăra doamnă pe care o așteptam de la Paris, nu vă faceți griji. Știu deja, e greșeala mea, spuse el calm.

Apoi, în timp ce ea îl privea surprinsă, continuă:

– Dar haideți să discutăm despre asta la micul dejun. Am fost să călăresc, dar sincer mor de foame. Să vă conduc? Casa asta este mai mult un labirint pentru străini.

Fără a-i da șansa la replică, păși înainte nelăsându-i altceva de făcut decât să-l urmeze.

Mergând în spatele lui, observă din nou cât de înalt este; lat în umeri, îngust în solduri și cu picioare foarte lungi în pantalonii lui largi.

Ajungând la capătul galeriei, coborî câteva scări și intrară într-o cameră plină cu flori și cărți, și cu mobilă veche parcă mai frumoasă. Camera dădea către o verandă scăldată de soare, unde servitorul pe care-l văzuse noaptea trecută făcea ultimele retușuri pe masa cu micul dejun pentru două persoane.

– Vă rog, o invită gazda ei. Și din moment ce bărbatul trase un scaun ca ea să se așeze, nu-i rămase altceva de făcut decât să se supună.

Imediat ce se așează, servitorul se retrase și gazda ei se îndreptă spre un cărucior încălzit electric care se afla destul de aproape.

– Ce ați dori să vă aduc? o întreabă el. Poate credeți că e foarte neobișnuit, dar latura mea engleză se afirmă în timpul micului dejun.

Dar acum, că erau singuri, simțea că nu putea să lase situația să mai continue...

– Vă rog... , încercă ea să spună hotărâtă, dar fu imediat conștientă de tremurul din vocea ei. Trebuie să vă explic.

– Vă rog, domnișoară! Nu v-am spus că sunt lihnit?

Deși suna nerăbdător, văzu că ochii lui străluceau zâmbind.

Dar ea nu se amuză. Și spuse cu demnitate:

– Aș vrea să știu cum ați descoperit greșeala dumneavoastră.

– Vom vorbi despre asta mai târziu, spuse pe un ton intransigent. Și acum spuneți-mi, vă rog, ce vreți să mâncați.

Realizând că ar fi inutil să continue și că bunele maniere o obligau să-și stăpânească pentru moment resentimentele, spuse calmă:

– Foarte bine. Aș vrea niște ouă jumări, vă rog.

Abia după aceea realizează că în acel moment îi oferise prima lui victorie.

Deși avusese sandvișuri și vin noaptea trecută, fusese prea obosită să mănânce, și descoperi acum că și ei îi este foame.

Lumina soarelui, o masă pregătită perfect; piersici, struguri, pere verzi-aurii și smochine purpurii așezate într-un coș nu foarte adânc; aroma divină a cafelei proaspăt fierte. Întotdeauna își va aminti primul mic dejun și bărbatul care stătea în fața ei, făcând onorurile casei sale.

Vorbi despre furtuna din noaptea trecută; de daunele provocate pe care le inspectase mai devreme când ieșise să călărească.

– Nimic serios, din fericire, deși vița de vie a avut de suferit mai mult decât mi-ar fi plăcut. Cunoașteți această parte a țării?

Clătină din cap și, considerând întrebarea perfectă ca introducere, profită de ea:

– Din acest motiv m-am rătăcit. Apoi, mașina mea – sau mai bine zis, cea pe care o conduceam, a făcut pană.

Brusc, un hohot de râs îi întrerupse ultimele cuvinte.

– Ia te uită! exclamă el. Deci asta este explicația misterioasei mașini. Ce bine că încă n-am sunat la poliție și că drumul pe care ați lăsat-o este unul particular. Ce aventură, mademoiselle!

Și dintr-o dată îi păru mai mult francez decât englez, după cum râdea vesel. Apoi, cu un zâmbet discret:

– Sunt mai mult decât încântat că ai găsit casa mea să te adăpostești.

– Este o casă foarte frumoasă, spuse ea impulsiv.

– Țin foarte mult la ea, zise privind pe fereastra larg deschisă. A cunoscut o mulțime de conflicte de-a lungul timpului, dar mie îmi aduce liniște.

Ciudad – genul de liniște la care se referea era ultimul lucru de care ar fi crezut Candida că simte nevoia.

– Probabil este foarte veche, speculă ea.

El dădu din cap aprobator.

– O parte a clădirii datează din secolul al XI-lea – ah, chiar mai devreme.

Până la sfârșitul mesei, vorbi despre castel. Fusesse, îi povesti el, inițial o fortăreață în Evul Mediu; încă mai sunt câteva dintre temnițele subterane existente, și chiar în cele mai moderne părți ale castelului se găsesc coridoare secrete și nu numai o singură cameră secretă, „bântuită“, după cum se spune.

Partea „modernă“ fusese construită în perioada lui Ludovic al XIV-lea și continuată de Ludovic al XV-lea.

– De către tânărul acela viclean la al cărui portret te uitai când am venit, spuse el cu acel zâmbet pe care ea îl aștepta.

– Era viclean? întrebă ea.

Acei ochi câprui și apatici aveau parcă o licărire poznașă:

– Toți bărbații din familie au fost vicleni și răi, și – după cum unii oameni te-ar asigura – încă sunt! Nu-ți dai seama la ce risc te-ai expus când ai rămas aici; probabil că există o cameră a lui Barbă Albastră.

– Nu cred că ai fost destul de convingător, spuse ea privindu-l serios.

Dar zâmbetul ce plutea pe buzele ei îi făcu o gropiță pe o parte, iar el se gândi cât de greșită fusese impresia din noaptea trecută când o considerase foarte comună. Era foarte frumoasă, cu părul brun-roșcat și cu acei ochi de un albastru-violet cu gene lungi. Minunată culoare! Dar asta nu era tot. Era ceva legat de fata asta...

Privindu-și oaspetele, se gândi: Ar fi surprinzător de încântătoare în hainele potrivate! Și în pofida stânjenelii de acum, are o ținută remarcabilă și rafinată.

După ce terminară micul dejun, ieșiră pe terasă:

– Spune-mi despre tine, o rugă, și intenția de apropiere era sinceră. Chiar vroia să știe.

Fără a se opri să se gândească la faptul că ea, care de obicei este foarte rezervată, ar putea atât de ușor să vorbească unui străin, răspunse:

– Sunt în vacanță. Am câștigat trei sute de lire sterline la un concurs de modă, și m-am hotărât să-mi iau o vacanță adevărată.

– Singură?

– Da. Nu mă deranjează să fiu singură. Dacă aș fi venit cu o prietenă, probabil ar fi vrut să facem lucruri pe care nu le-aș fi vrut. Mie îmi plac locurile vechi; bisericile, castelele, galeriile de artă și să vizitez orașe vechi. Oricum, mașina am închiriat-o și sunt recunoscătoare că este în siguranță.

– Nu cred că ar fi trebuit să călătorești singură prin Franța, se încruntă el.

– Dar știu să-mi port singură de grijă, îl asigură ea. N-aș lua străini care fac autostopul și nu mi-aș face întâmplător cunoștințe. Toată lumea s-a purtat minunat cu mine. De asemenea, am un prieten care deține o agenție de turism în Londra și el a aranjat totul.

– Dar nu a putut aranja și noaptea trecută, repetă el. Și nu ar fi trebuit să i se permită numănuui să închirieze mașina aceea pentru tine.

– Ah, nu, am închiriat-o singură, spuse ea repede.

Era plăcut surprins că reușise să ajungă în casa lui, dar în aceeași măsură tulburat gândindu-se la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla.

Apoi, întâlnindu-i ochii, o întrebă:

– Și cu ce vă ocupați la Londra, domnișoară...?

– Mă numesc Candida Alton – îmi cer scuze. Trebuia să vă fi spus...

Se încruntă dezaprobator.

– Candida? Nu! Ca pe unul dintre personajele lui Bernard Shaw... Te rog! Râse.

– Mama mea avea o pasiune pentru Shaw; dar pe sora mea a botezat-o Anne.

– Dar tu? Ai o pasiune pentru părintele tău literar?

– Nu, nu sunt o snoabă.

– Slavă cerului!

– Poate nu sunt o eroină a lui Shaw, dar sunt o persoană foarte independentă, spuse ea cam tare.

– Mă sperii.

Simți o aluzie ironică în sprânceana lui ușor ridicată, care într-un fel o înfuria.

– Cu ce te ocupi când nu ești în vacanță?

– Am o slujbă la compania de cosmetice și înfrumusețare Arline, situată pe strada Bond, îi răspunse ea. Sunt recepționează. Înainte de asta am lucrat ca model pentru Jules Lefarge, creatorul de modă, am lucrat și ca secretară... și se opri. O să crezi că sunt instabilă, dar am vrut să capăt experiența unor slujbe diferite. Cred că voi rămâne la Arline. Mi-au spus că aș putea să mă întorc dacă vreau.

Dădu din cap, privind-o cu o seriozitate bruscă. Apoi, ducându-și mâna în buzunar, scoase o telegramă mototolită.

– Asta explică de ce doamna pe care o așteptam nu a sosit – sau cel puțin explică greșeala mea.

Luă hârtia pe care tocmai o îndreptase și citi mesajul scurt pe care-l conținea:

„Regret, Morton a anulat aranjamentul. Îmi pare extrem de rău, nu există substitut. Răspundeți. Bireton“

– Bireton, spuse el, este numele unei doamne englezoaice care conduce un birou în Paris, specializat în a pune la dispoziție orice, de la o secretară confidentă, până la o însoțitoare pentru petreceri private; pentru orice poziție temporară sau extrem de confidențială. Este un tip de afacere destul de neobișnuit și întâmplător foarte scump. Dar, după cum vezi... m-a dezamăgit.

– Da?... Și acest lucru este atât de neplăcut?

Nu răspunse pentru moment, apoi:

– Sper să nu, spuse el, punând din nou telegrama în buzunar.

Trecură câteva clipe de tăcere în care Candida se uită la multitudinea de culori din grădina spre care această parte a casei avea acces. Era conștientă de bărbatul ce stătea lângă ea, deși nu realiza cât de atent continua acesta să o privească.

Era mult prea frumoasă ca să nu atragă o mulțime de admiratori și învățase – după cum i-a spus și lui – să-și poarte singură de grijă. Ca toate fetele care își câștigă singure existența, a avut adesea nevoie de multă înțelepciune și câteodată și de curaj pentru a putea să țină admiratorii importuni la distanță; întâlnise câțiva bărbați foarte atrăgători, care fuseseră mai mult decât doritori a-i oferi „o distracție”. Ideea lor de distracție nu era întotdeauna aceeași cu a ei. Au fost și alți bărbați, pe care i-a întâlnit acasă. Locuiește cu sora ei mai mare care era căsătorită și care avea o casă în Hampstead. Soțul Annei este partener la o agenție imobiliară, iar colegul acestuia era foarte interesat să se însoare cu frumoasa cumnată a acestuia.

Dar Candida nu era la fel de interesată, și știa că nu se va căsători cu nici un bărbat decât dacă îl iubește atât de mult încât inima ei să simtă că este singurul bărbat din lume pentru ea.

Deși uneori crezuse că a întâlnit bărbatul pe care-l căuta, a realizat destul de repede că se înșelase.

Ciudad că se gândea la asta, acum...

Apoi, întorcându-și capul, întâlni ochii apatici, de culoarea coniacului ai lui Glenister D'Arblay ațintiți asupra ei.

Văzând cum pielea ei netedă prinde culoare, acesta își spuse: Într-adevăr, e frumoasă.

– Trebuie să plec, domnule D'Arblay, spuse ea grăbită.

– Nu încă, te rog. Vreau să mai vorbim. Ai putea să-mi spui încotro te îndreptai când ai fost – nevoită să te oprești?

– Mergeam la Monte Carlo. Ezită. Ar trebui să-mi cer scuze pentru că am folosit casa dumitale ca pe un hotel. Dar nu mi-ai oferit șansa să-ți explic, și deși franceza mea nu este atât de rea în general, nu o înțeleg pe Marie.

– Marie vorbește limba de la țară, spuse el. Este născută și crescută în Provence. Și tatăl meu la fel.

– Dar vorbești englezește ca un... , se opri, înroșindu-se.

– Ca un englez. Mama mea a fost englezoaică – sau cel puțin pe jumătate; cealaltă jumătate a fost americană, deci sunt rezultatul unui amestec, deși cele trei elemente s-au înțeles întotdeauna foarte bine. Când a murit tatăl meu, mama m-a trimis la studii în Anglia. În fond, este în oarecare măsură țara mea.

Deci, asta era explicația.

Înainte ca ea să spună ceva, el continuă:

– Pot să-ți pun o întrebare destul de personală?

– Presupun că da. Calmul din vocea ei se potrivea cu al lui. Pot întotdeauna să refuz să răspund.

– Bineînțeles. Iat-o: Ești logodită sau ai un prieten?

Tăcu pentru o clipă. În mod normal întrebarea ar fi deranjat-o, totuși nu avea nici cea mai mică dorință de a-l jigni pe Glenister D'Arblay. Înțelegând greșit ezitarea ei, îi zise:

– Știu că sună ca o curiozitate impertinentă, dar crede-mă, nu este.

Zâmbi ușor, începând să se simtă ciudat de familiar în preajma lui.

– Răspunsul este nu, spuse ea.

– Și prietenul de la agenția de voiaj?

Era rândul ei să râdă.

– Are aproape șazece de ani și este un prieten vechi de-al tatălui meu.

– Părinții tăi trăiesc?

– Mama trăiește – dar recăsătorită în Canada, împreună cu sora mea vitregă. În prezent stau cu sora mea cea măritată.

– Și chiar ești fără slujbă?

– Da, cred că da. Oricum, mai am încă o lună concediu.

– Înțeleg. Și cu banii? Crezi că îți sunt suficienți?

– Ei bine, mă voi descurca. Am plătit costul călătoriei și mașina înainte să vin. Doar că, recunosc ea, n-am știut că Franța ar putea fi atât de scumpă.

– Dar îți place Franța?

– O ador. În special Sudul.

El rămase tăcut, cântărind situația. Pentru prima oară, ezita să ia o hotărâre. Apoi:

– Am să-ți fac o propunere, spuse el calm. Pentru început, lasă-mă să-ți explic. Am o nevoie disperată de cineva demn de încredere ca să facă un

anumit lucru pentru mine. Acesta e motivul pentru care am apelat la acel loc în Paris, care este condus de o cunoștință de-a mea, și care este recunoscut pentru tinerele femei în care se poate avea încredere că nu vor vorbi niciodată. Am solicitat să-mi trimită pe una dintre cele mai de nădejde tinere pentru a îndeplini o slujbă foarte importantă și foarte secretă. Nu am specificat despre ce este vorba; asta urma să discutăm doar noi doi. Ea trebuia să rămână aici cel puțin șase săptămâni, trebuia să arate bine și să fie educată, să aibă inițiativă și ținută și care să poată purta haine elegante ca și cum ar fi obișnuită cu ele. Salariul ei ar fi fost patruzeci de lire pe săptămână – cu un bonus de cinci sute de lire la sfârșit. Toate astea îți sună – neinteresant? Ei bine, tânăra care ar fi făcut ceea ce am solicitat nu poate veni, și nu este nimeni să o înlocuiască. Mă întrebam dacă...

Ea îl întrerupse grăbită:

– Domnule D'Arblay, pot să vă și eu pun o întrebare personală?

– Mai multe chiar.

Îi observă din nou gropița.

– Una este de-ajuns. Sunteți... căsătorit?

Pentru o clipă, el nu răspunse și ea se întrebă dacă nu cumva se supăraseră. Apoi:

– Asta e problema. Sunt celibatar, locuiesc împreună cu mătușa mea – pe care sper că o vei întâlni curând – castelana și cu sora mea, care a fost chemată în America pentru că logodnicul ei este bolnav; ea nu se va întoarce... pentru ceva vreme.

Deci ale ei trebuie să fie hainele care i-au fost împrumutate!

– De ce credeți că domnișoara Morton a renunțat? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Poate cineva a speriat-o – spunându-i că sunt un lup mare și rău. Oftă. Lupii nu mănâncă oameni chiar în pragul casei lor... cel puțin lupii bine crescuți nu fac asta.

Nu se putu abține și râse, dar el clătină din cap încruntându-se.

– Sunt într-o mare încurcătură. Nici nu știi...

Ea ezită.

– Nu poți găsi o secretară în altă parte?

Din nou clătină din cap.

– Ți-am spus, este o slujbă foarte confidențială. Dar, zâmbi el, cu multă distracție și fără atașamente. Ascultă, se aplecă spre ea, crezi în destin? Eu cred. Nu ai fi venit aici ieri noapte dacă nu era scris așa. Presupunând că rămâi... vrei să faci ceea ce vroiam să facă domnișoara Morton?

Inima ei se opri o secundă și apoi începu să bată repede în timp ce își spunea în gând că era pură nebunie.

– De ce, nu știi nimic despre mine! protestă ea.

El se uită la ea foarte serios.

– Știu că nu m-ai dezamăgi. Ciudat, nu-i așa? Dar simt asta când mă întreb : „ pot să am încredere în fata asta? “. Zâmbi încă o dată.

– Vorbim prostii. Oricum, sunt cea mai rea secretară. Stenografia mea este înspăimântătoare.

– Asta nu contează, o asigură el. Stenografia ar fi ultimul lucru care ți-ar putea tulbura tânăra existență. Ai câștiga o mulțime de bani și te-ai simți de minune. Mormane de haine de la Balmain, Dior – și de la toate casele de modă care-ți plac. Bijuterii frumoase, blănuri – și ai fi de fapt stăpâna uneia dintre cele mai importante case din Franța.

Îl privi confuză.

– Nu înțeleg. Dar sunt sigură, adăugă ea ferm, că nu pot accepta.

Și totuși, în momentul acela știa cât de disperat dorea să accepte. Nu pentru bijuterii, haine, sau „distracție“, doar datorită puterii personalității fascinante a acestui bărbat. Își dorea să fie lângă el, să-l cunoască mai bine.

– Fără atașamente, adu-ți aminte, o îndemnă el. Mătușa mea locuiește aici, iar eu îți sugerez doar un aranjament de afaceri. Dar nu am nevoie de o secretară. Vreau să rămâi timp de șase săptămâni și să-mi dai voie să te prezint tuturor ca fiind soția mea.

Capitolul 2

– Ești nebun? Întrebarea fu rostită înainte să o poată opri, și întâlnindu-i ochii amuzați, se înroși.

– Nu mai mult decât de obicei, o asigură el calm. Toți din familia D'Arblay sunt mai mult sau mai puțin nebuni. În orice caz, de data aceasta se întâmplă să existe și o ordine în toată nebunia mea. Din pricina unor motive pe care nu le voi explica acum sunt obligat să am o soție, dar nu am nici cea mai mică dorință sau intenție să mă căsătoresc.

– Adevărat? Simțindu-se insultată, se ridică, dar el îi prinse repede brațul și o împinse înapoi pe scaun.

– Te rog, nu-mi spune că „nu te-ai simțit niciodată mai jignită ca acum în viața ta”, o imploră el. Ți-am explicat deja că propunerea mea este una perfect respectabilă. Este o ofertă de afaceri total cinstită.

– Nu-mi pasă ce este, spuse ea rece. Nu am nici o intenție să accept. Și cred, domnule D'Arblay, că ar trebui să plec.

Îi păru rău că sfârșitul discuției, pe care ea îl dorise demn și categoric, sună mai degrabă banal; poate din cauza acelor ochi căprui care, în ciuda dorinței de a nu-i privi, o atrăgeau ca un magnet. Simți că tot ce își dorește să facă în acest moment este să plece de lângă acest bărbat atât de sigur pe el și să nu-l mai vadă niciodată. Drept cine o lua, crezând că va face ceva atât de ridicol?

Dar privindu-l, fu conștientă de puterea de convingere ce se ascundea sub purtarea lui înșelător de calmă. Se gândi că zeci de femei îi cad în capcană, iar el nici nu le observă sau pur și simplu le ignoră. Ei bine, eu n-am să cad în capcana lui.

– Vezi tu, continuă el, reluându-și purtarea detașată cu care o întâmpinase noaptea trecută, sora mea a fost chemată în America pentru starea logodnicului ei, dar înainte să plece a invitat, din păcate, câțiva prieteni ai ei să stea aici. Chestiunea fiind aranjată fără ca eu sau mătușa mea să fim consultați, suntem lăsați să ne descurcăm într-o situație stânjenitoare. Din moment ce legile ospitalității fac imposibilă anularea invitației, iar Madame, mătușa mea, este o femeie impulsivă și cu o imaginație bogată... se opri și ridică ușor din umeri. Dar văd că ceea ce spun te interesează atât de puțin încât mai bine nu te mai plictisesc.

Candida nu comentă.

Oferindu-i o țigară, gazda continuă calm:

– Dar trebuie să-ți mărturisesc, m-ai dezamăgit. Și când îl privi, văzu din nou licărirea ce se ascundea în ochii lui căprui. Tocmai mi-ai spus că ai simțul aventurii.

Se înroși, refuzând cu un gest discret cutia deschisă cu țigări.

– Nu există nici un motiv, domnule D'Arblay, pentru care să mă consideri o aventurieră!

– Domnișoară Alton! Asemenea idee nici nu mi-a trecut prin cap – oricât de ciudat ar putea să-ți sune totul. E clar că nu mă cunoști, dar chiar dacă soliciți cea mai strictă și convențională slujbă, șansele să știi ceva despre cel care te angajează sunt foarte mici. Iat-o pe mătușa mea! Mătușă Melissa, aceasta este tânăra despre care ți-am spus – domnișoara Candida Alton – mătușa mea, marchiza D'Arblay.

– Îmi pare bine. Sper că nu te simți rău din cauza teribilei furtuni de aseară, care din fericire te-a adus până în pragul nostru. Mâna subțire care fusese retrasă din strângerea nepotului său îi fu întinsă cordial. Îmi cer scuze că nu te-am întâmpinat aseară. Dormeam dusă când ai venit, și cred că nici zece furtuni nu m-ar fi trezit, spuse ea privind amuzată către nepotul său. A fost o furtună groaznică, Glen. Slavă Domnului că s-a terminat.

Apoi, către Candida:

– Presupun că Marie a avut grijă de tine, nu?

– Într-adevăr. Mulțumesc.

Această femeie cu părul ondulat, alb ca zăpada, tuns scurt, și ochi mari, strălucitori și negri, fu aproape un șoc pentru Candida.

Marchiza avea probabil în jur de șaizeci de ani, dar vârsta era ultimul lucru la care se gândea oricine ar fi cunoscut-o. Corpul ei era suplu ca al

unei tinere; chipul nu era ridat, totuși nu datorită prea multor tratamente cosmetice sau chirurgiei plastice. Avea mai degrabă un chip interesant decât frumos, iar dacă îi lipsea aerul arogant al femeii franceze din clasa superioară, deborda de energie și în același timp avea o demnitate a ei.

– I-am explicat domnișoarei Alton că mă vei ajuta în încercarea de a o determina să accepte slujba pe care i-o oferim deoarece este foarte simplă și amuzantă. Mă tem că nu am reușit să o conving – încă.

Madame, care studiasse cu ochii ei strălucitori și negri fiecare detaliu al înfățișării tinerei, fără să pară că i-a acordat mai mult decât o privire obișnuită, se așeză pe un scaun pe care îl trăsesese înaintea ei.

– Dragul meu Glen, probabil i-ai lăsat impresia că ești nebun și ai speriat-o de moarte pe domnișoara Alton, spuse ea calmă. Păcat că nu am putut veni la micul dejun, dar a trebuit să revăd ce am terminat aseară... se opri. Dragule, vrei să-l lași pe Wu înăuntru, mi se pare că îl aud.

Lătratul ascuțit și imperativ care a întrerupt-o se concretiză, când ușa camerei se deschise, într-un câine mic, de culoarea samurului, care intra alergând în cameră. Se opri la vederea unui străin.

– O, un pechinez! exclamă Candida. Ce scump e. Vino aici, leule mic! Pentru o clipă, câinele o privi nesigur, apoi alergă spre ea, unduindu-și coada deasă.

– Dumnezeule, sunteți onorată, domnișoară Alton. Foarte rar acceptă pe cineva atât de repede, spuse Madame.

– Știe că-mi plac câinii mici. Nu-i așa, Wu?

Candida îl mângâie pe noul ei prieten în spatele urechilor, iar el scoase o limbă roză și rânji satisfăcut.

– Și chiar ești liberă acum? o întreabă Glenister D'Arblay pe mătușa sa.

– Da. Până când este tipărit manuscrisul.

– Splendid. Se întoarse către Candida. N-am avut timp să-ți explic faptul că Madame este scriitoare. Tocmai a terminat noul ei roman. Probabil ai citit câteva dintre operele pe care le-a... săvârșit. Ridică o sprânceană către Madame. Scrie sub numele de Melissa Strange.

– A! Dar am citit multe dintre cărțile dumneavoastră! exclamă Candida. Îmi plac la nebunie. Cred că ele sunt responsabile în primul rând pentru hotărârea mea de a explora Sudul Franței – nederanjată de alți turisti. Dar credeam că Melissa Strange e o scriitoare americană... Se opri, simțindu-se brusc stânjenită.

Madame râse.

– M-am născut în America, și presupun că cei patruzeci de ani petrecuți în Franța nu m-au schimbat pe dinăuntru. Ce drăguț din partea ta că îți plac povestirile mele. Îmi spun că tinerii moderni vor altceva mai palpabil, că sunt prea „romantică”, că nu sunt îndeajuns de „realistă”. Dar scriu despre ceea ce vreau, și nu cred că cititorilor din Anglia sau America – sau celor din Franța de exemplu – nu le place. Apoi, schimbând subiectul: am înțeles că acest tânăr domn a încercat să te convingă să ne ajuți?

– Da, dar mă tem că pur și simplu nu este posibil.

– Nu? Ei bine, trebuie să admit faptul că sună destul de nebunesc. Dar să nu mai vorbim despre asta acum. Domnișoara Alton va rămâne la prânz, Glen, iar acum va merge împreună cu mine să vedem grădinile. Vreau să văd ce pagube a făcut noaptea trecută.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse Candida repede. Dar cred că ar trebui să plec.

Gazdele avură un schimb de priviri imperceptibil.

– În acest caz, spuse Glen, mă voi interesa dacă mașina ta este gata. L-am rugat pe Pierre, șoferul meu, să se uite la ea.

Privindu-l cum coboară cele câteva trepte ce duceau către grădină, s-ar fi simțit mult mai confortabil dacă ar fi putut să fie sigură că accepta dorința ei de a pleca atât de liniștit cum părea. Dar dacă încă mai crede că ar putea fi convinsă să accepte extraordinara lui propunere, se înșală, se gândi ea. Alți oameni au și ei voința lor.

Și totuși, acel simț al aventurii care o stăpânise toată viața și o determinase să facă lucruri ca acela de a călători singură prin Franța, o îndemnă să rămână. Poate era de vină sângele irlandez moștenit de la bunica ei, de la care are și acei ochi de un albastru-violet aflați într-un contrast izbitor cu părul ei castaniu închis, care o face să reacționeze la nebunia acestei situații. Ar putea fi, bineînțeles, curiozitate – moștenită de la un strămoș mult mai îndepărtat.

Dându-și seama că Madame vorbea, se întoarse :

– Îmi cer scuze. Ați spus ceva?

– Am spus doar că am putea să mergem să vedem ce a făcut furtuna de noaptea trecută florilor mele.

Madame se ridică, iar Candida, împotriva voinței ei, o urmă.

Terasa care se afla în spatele casei avea aceeași priveliște pe care o admirase mai devreme de la fereastra dormitorului; grădini cu flori

multicolore, fântâni. Dincolo de dealurile împădurite, fiecare detaliu se limpezi brusc în soarele dimineții după furtuna din noaptea trecută; departe, puteau fi întrezărite acoperișurile netede ale unui sat, turnul unei biserici cu singurul său clopot, și clopotnițele din chiparos care stăteau ca santinele oriunde în Provence.

Aici, sub vechiul castel din piatră, ploaia spălase iarba verde ca smaraldul. Peste tot trandafirii erau urcați pe pereții verzi, și cădeau peste pietrele încălzite de soare într-o turbulentă rivalitate cu begonia albă și roșie și cu șiragurile de flori albe de iasomie.

După ce vorbi cu grădinarul și se asigură că nu s-a produs nici o pagubă serioasă în timpul nopții, gazda Candidei deschise o poartă din fier și-și conduse însoțitoarea într-o grădină cu trandafiri care ducea către o casă de vară.

— Acesta este biroul meu special, explică ea. Încui poarta și scriu aici când mă plictisesc să stau în casă. Haide să ne așezăm.

Îi arată drumul spre o bancă ce se afla în fața verandei casei de vară și se așează, invitând-o pe Candida să-i urmeze exemplul.

— Nu ne va deranja nimeni, spuse ea. Acest loc este apărut.

Candida se așează; nu ar fi vrut să mai rămână, și totuși era încântată de faptul că Madame, marchiza D'Arblay, era aceeași cu Melissa Strange, scriitoarea acelor romane ușoare din Provence, dar iscusite și frumoase, pe care le citise întotdeauna cu plăcere. Aflase deja că stăpâna acestui fascinant castel avea un farmec aparte. I-ar fi plăcut să vorbească despre aceste cărți și să afle mai multe despre cea care le-a scris, dar Madame era hotărâtă să audă cât mai multe de la oaspetele ei, și cu o iscusință eficace, pentru că victima nu era conștientă de existența ei, o determină să vorbească despre ea însăși.

Marchiza, era o isteată judecătoare de caractere. În pofida școlii realiste de critici care susținea că este prea multă fantezie în poveștile romantice pe care le scrie, nu era nimic fantezist în felul în care se hotăra foarte repede asupra oricărei noi cunoștințe. I-a acordat o singură privire tinerei pe care furtuna din noaptea trecută o adusese în pragul casei ei, hotărându-se în primele zece minute că domnișoara Candida Alton este interesantă și fermecătoare.

Mai devreme, fusese foarte neîncrezătoare privind înțelepciunea deciziei nepotului ei de a afla dacă domnișoara Alton ar accepta să ia locul

tinerei femei „eficientă și foarte discretă” pe care agenția din Paris a promis-o. Dar după cum a spus și Glen, erau într-o mare încercătură, și în afară de cazul în care marchiza însăși risca să se facă de râs, ceva urgent trebuia făcut.

Și acum, adunând discret informațiile de care avea nevoie, și aflând mai multe de la oaspetele lor decât tot ceea ce-i spusese Candida cu toată sinceritatea stăpânului casei, știa tot ce o interesa.

Deși era o persoană foarte sinceră, Candida nu realiză cu câtă ușurință povestise cea mai mare parte a vieții ei sau cât de isteț fusese convinsă să vorbească despre ea și trecutul ei, dând detalii pe care nu le spusese mai devreme gazdei.

Madame află că tatăl acestei încântătoare tinere, care ca înfățișare și în orice altă privință părea mai mult decât potrivită pentru „rolul” pe care-l refuzase atât de hotărâtă, fusese profesor de gramatică undeva în nord-vestul Londrei, iar mama sa, fiica unui librar irlandez, fusese actriță înainte de a se căsători. În afară de o soră vitregă în Canada, mai avea o soră căsătorită cu un tânăr care lucrează într-o agenție imobiliară și care era acum partener la o firmă al cărei director executiv fusese la aceeași școală cu el.

Madame nu știa cum este sora Candidei, dar nu avea nici un dubiu că această tânără ar fi tipul care nu ar surprinde pe nimeni dacă Glen ar alege să se căsătorească.

– Dar... nu te-ai gândit niciodată să joci teatru? întrebă Madame.

– Nu. Nu am fost decât la o ședință cu grupul local de actori amatori, râse ea. Producătorul susținea cum că aș fi născută pentru a fi actriță. Dar eu aveam alte planuri.

– Și acum te-ai hotărât că locul tău este în industria cosmeticii?

Candida ezită.

– Sincer, nu știu. Dar îmi place la Arline și întotdeauna există șansa de a avansa, dacă ești bun în ceea ce faci, să lucrezi în alte domenii – sau să devii reprezentant, ceea ce ar putea însemna să călătorești în străinătate. Doamna are saloane peste tot, precum știți și dumneavoastră.

Fu un moment de liniște, după care Madame răspunse:

– Presupun că ai crezut că propunerea nepotului meu este prea nebunească să fie adevărată?

– Ei bine... Cu greu am putut să o iau în serios, admise Candida.

– Înțeleg. A fost un pic cam repezit să-ți ceară asta. Nu-i de mirare că te-ai speriat. Adevărul este că suntem într-o încurcătură și este numai vina mea. Cum ceva urgent trebuia făcut, m-am gândit la asta. Vezi tu, i-am spus acestei fete care vine să stea la noi, că Glen este căsătorit...ți-a spus că sora lui a rugat-o să vină la noi. Deoarece își făcuse toate aranjamentele să vină aici și era deja pe drum, era imposibil să-i spunem să nu mai vină, doar pentru că Nicole a trebuit să plece... se opri pentru o secundă, apoi: Cred că ar fi mai bine să joc cu cărțile pe masă. Este un secret, bineînțeles, dar sunt sigură că pot conta pe tine să nu-l mai spui nimănui.

– Da, sigur, promise Candida. Dar, trebuie să mi-l spuneți? Știți, nu mă pot abține.

Deși Candida nu terminase, Madame continuă:

– Problema este că această fată a fost logodită cu nepotul meu. L-a părăsit pentru un bărbat mai bogat, iar acum este văduvă și are nerușinarea să creadă că poate veni înapoi și pur și simplu să fie din nou cu el.

– Cu siguranță, el nu este tipul de bărbat care să lase să se întâmple așa ceva! Sau – încă mai este îndrăgostit de ea? În momentul în care puse întrebarea, ar fi dat orice să poată să o retragă, dar Madame nu dădea nici un semn cum că ar crede că e nepotrivită.

– Nu. Dacă mai are vreo rană, este aceea a mândriei lui, spuse ea sincer. Pentru mine, nerușinarea ei este de necrezut.

Candida nu avea nici un rost să pretindă că nu ar vrea să audă mai multe.

– Sunteți sigură? Întrebă ea.

– De faptul că îl vrea înapoi? Sunt destul de sigură. Nu avea de gând, totuși, să explice cum știa asta. Totuși, nu i-am spus nimic lui Glen despre asta. Eram convinsă, totuși, că nu ar veni aici niciodată să vadă cum altă fată a ocupat locul pe care l-a lăsat vacant, așa că am avut o idee – născută, presupun, în mintea mea incurabilă de scriitoare! – că dacă ar crede că este căsătorit, nu ar mai veni. Tocmai își începuse călătoria – din fericire vine din Brazilia cu vaporul, nu cu avionul – când a plecat Nicole. Așa că i-am trimis o telegramă explicându-i absența nepotei mele și spunându-i cum Glen, soția lui și eu am fi încântați să o întâmpinăm.

Candida se uită lung în ochii larg deschiși ai gazdei ei, reprimându-și dorința bruscă de a râde. Cu siguranță, Glenister D'Arblay trebuie să fi avut dreptate când a spus că cei din familia D'Arblay sunt nebuni! Și evident, oricine se căsătorește cu cineva din familie lua virusul.

– Și acest lucru nu a oprit-o? Întrebă Candida cu un tremur slab în voce. Zâmbetul lui Madame era plin de tristețe.

– Nu, nu a oprit-o. Trebuia să-mi amintesc că Nadine a fost întotdeauna o femeie imposibilă. A trimis o telegramă în care spunea că este foarte nerăbdătoare să o cunoască pe soția lui Glen, și că ne anunță în momentul când ajunge.

– Dar ...

– Stai! Asta nu este tot. Loviți a doua oară de ghinion, am aflat că doi prieteni ai noștri, dintre care unul este nașa lui Glen, sunt la bordul aceluiași vapor. Și bineînțeles, Nadine le-a spus imediat de căsătorie. Îmi imaginez că Nadine a întrebato pe Lady Dorothea cu cine s-a însurat Glen. În mod normal, nașa lui, care este o doamnă formidabilă, s-a supărat că nu a fost anunțată de această căsătorie. Mi-a trimis o telegramă foarte lungă, cerând să-i explic despre ce era vorba. Nu puteam, pur și simplu, să-i spun, nu?

– Nu, recunosc atunci Candida, simțindu-se brusc un pic confuză. Doar că – acești oameni vor veni și ei aici?

– Nu. Mulțumesc lui Dumnezeu! Lady Dorothea este măritată cu un diplomat american foarte important. Ultima oară am auzit că mai are puțin până la pensie, și ar trebui să fie acasă la ei în California! Nu mă întreba ce făceau în Brazilia. Dar, din fericire, sunt în drum spre Anglia și nu cred că vor putea veni prea curând în Franța. Până când vor veni, pot doar să mă rog ca Nadine să plece – atunci aş putea să le dau niște explicații. Madame suspină, privind gânditoare la oaspetele ei. Dar în timp ce Nadine va ajunge cu siguranță în cursul acestei luni și deși Glen a făcut tot ce era posibil să rezolve lucrurile prin angajarea acelei fete de la agenția din Paris, acum pacostea ne-a lăsat baltă! Și asta era ultima și singura noastră speranță. A, dar mai bine ar fi să-ți spun că Glen nu a știut nimic despre acea telegramă până când i-am spus eu... Brusc, expresia ei tensionată se relaxă printr-un zâmbet. La început a fost furios pe mine, dar are un simț ascuțit al umorului și când i-am spus că probabil „știrile” au fost un șoc pentru Nadine, care s-a gândit fără nici o îndoială că dacă

nu s-a însurat mai devreme a fost pentru că a găsit imposibil s-o înlocuiască – a intrat în joc. S-a hotărât să mă susțină. Și... în fine, restul îl știi.

– Da, aprobă Candida, dar sincer, nu pot să-mi dau seama cum ați fi reușit să duceți la bun sfârșit toată treaba asta. Mai mult ca sigur invitata dumneavoastră ar fi aflat mai devreme sau mai târziu că a fost păcălită.

– Va sta aici doar șase săptămâni, timp în care vrea să vândă o vilă pe care o deține – lucru care putea fi făcut foarte bine și fără ea aici. Apoi, se pare că trebuie să se întoarcă în Brazilia. Ne-am putea descurca, dacă... Nu crezi că ai putea găsi distractiv să ne ajuți să ducem la bun sfârșit această mică farsă? Știi, cred că destinul a făcut să vii în momentul potrivit.

Doar să-i ajut într-o situație ridicolă și imposibilă! se gândi Candida.

Chiar și așa, se simțea mai mult amuzată, decât supărată.

Madame continuă convingător:

– Doar șase săptămâni. În fond, este doar o glumă, exceptând faptul că vei fi plătită ca să fii părtașă.

– Îmi pare rău...

– De asemenea, vei avea o mulțime de haine noi. Și spui că ți-ar plăcea să călătorești. Ai avea destui bani să mergi oriunde ai vrut vreodată. În jurul lumii, dacă ți-ar plăcea. Te rog, ajută-mă. Este timp îndeajuns să te familiarizezi cu obiceiurile noastre înainte ca Nadine să ajungă. Pur și simplu nu putem să o primim și să o lăsăm să descopere că soția lui Glen este o legendă.

Cu siguranță, Madame avea un farmec aparte, și dincolo de acesta ascultătorul simte o voință de fier; familia în care se căsătorise Melissa avea un trecut de secole de aroganță aristocratică și reprezentanții ei de astăzi consideră fără nici cea mai mică îndoială că ceea ce vor ar trebui să se îndeplinească.

Dar Candida scutură din cap:

– Sunt convinsă că ar putea fi foarte... atractiv, dar mă tem că mi-e imposibil să vă ajut. Știți, adăugă ea grăbită, va trebui să mă întorc la Londra peste zece zile.

În acel moment auziră vocea lui Glen, care întreba un grădinar ce lucra chiar lângă poartă, dacă a văzut-o pe Madame. Mătușa lui se ridică imediat și pășind spre ieșire, îl strigă:

– Suntem aici, dragule. Acum venim înapoi în casă.

Recunoscătoare pentru întrerupere, Candida merse alături de Madame, și în timp ce stăpânul castelului se îndrepta cu pași mari spre poartă ca să le întâlnească, ieșiră să-l întâmpine.

– M-am uitat la mașina dumitale, domnișoară Alton, spuse el, și mă tem că nu am vești foarte îmbucurătoare. Șoferul meu nu înțelege cum ați reușit să mergeți până aici în acea mașină, și cred că ar putea trece câteva zile până ce va fi posibil să facem rost de piesa de care avem nevoie ca să puteți merge din nou cu ea.

– O, mi-era teamă că era mai mult decât o pană! Există... trebuie să existe o soluție ca să ajung la Monte Carlo. Sunt așteptată la hotelul unde am făcut rezervare.

– Ar trebui să suni acolo, Glen, și să le spui că domnișoara Alton este reținută, spuse marchiza. Între timp, draga mea, bineînțeles că vei rămâne aici.

Aranjară totul la fel de calm ca și felul cum fusese acceptată noaptea trecută. Și încă o dată își dădu seama că nu putea protesta, realizând că ar fi lipsită de maniere dacă ar deschide o discuție, din moment ce se ocupa cineva de reparațiile mașinii ei, iar ea – un străin – era binevenită să rămână aici.

Totuși, era încă foarte hotărâtă că acești oameni șarmanți și aroganți nu vor obține ce vor de la ea.

Dar abia când urcă în camera ei înainte de prânz, avu ocazia să se gândească la ce-i spusese Madame.

D'Arblay, familie de nebuni! Și totuși, fără să vrea, începu să se gândească la planul Melissei; să suspecteze că este ceva mai mult decât i se spusese.

Dar era capabil nepotul ei să-și poarte de grijă singur? se gândi ea. Era sigur că nu ar lăsa o fată neînsemnată care l-a părăsit să se mărite cu un alt bărbat pentru banii lui, să intre din nou în viața lui?

Bineînțeles că nu! Și în orice caz, de ce să se gândească ea la asta?

Totuși, nu era nici o îndoială că din cauza gestului impulsiv și nebunesc al mătușii lui de a trimite acea telegramă, el era într-o încurcătură din care trebuia să iasă.

Oricât de imposibil suna totul, poate de dragul lui era păcat că acea fată de la agenție nu reușise să ajungă.

Asta nu e vina mea, își spuse Candida hotărâtă. Și nici pentru tot aurul din lume n-ar convinge-o nimeni să ia locul acelei necunoscute domnișoare Morton. Și în afară de asta, cum ar putea fi dusă la bun sfârșit o asemenea mascaradă? Mai erau și servitorii și...

Își opri brusc șirul gândurilor. De ce să se gândească la imposibilitățile planului nebunesc al Melisei? La posibilități nici măcar atât! Dacă ar putea să plece mai repede de aici! Dar din moment ce nu i se oferise nici un fel de mijloc de transport care să o ducă la Monte Carlo și se afla cam la cincizeci de kilometri de destinația ei, simți că ar fi prea ciudat să insiste să meargă acolo.

Singurul lucru pe care ar refuza să-l recunoască era faptul că în adâncul sufletului nu-i părea chiar atât de rău dacă ar avea șansa să-l cunoască mai bine pe stăpânul castelului D'Arblay.

Era doar o propunere de afaceri, fără atașamente.

Vocea lentă, atractivă a lui Glenister D'Arblay îi sună din nou în minte; și brusc, își dădu seama că ar fi putut – ar fi putut doar – să accepte să-i ajute, dacă propunerea nu ar fi fost atât de înspăimântătoare.

Această idee îi rămase în minte, deși nici o altă referire asupra propunerii nu mai fu făcută în acea seară sau în zilele care au urmat. Nu mai fu spus nimic nici despre oaspetele așteptat.

Peisajul minunat, zilele calde și faptul că acest castel părea o lume izolată de restul, toate o ajutară să pătrundă în acest univers de vis. Ar fi fost destul de neobișnuit să nu bucure de această unică ocazie de a trăi un stil de viață de care își dădu seama că nu ar fi avut niciodată parte dacă destinul nu ar fi aruncat-o în calea acestor oameni.

Și, până când le va spune altceva, prietenii marchizei vor crede că este angajată în scrierea cărții și indisponibilă pe plan social până o va termina, liniștea ce părea că izola castelul printre munții ca un scut rămânea netulburată. Madame îi spuse că de obicei în acea vreme, nepotul ei călătorea mult, venea și pleca după cum vroia. Părea limpede că atâta timp cât Candida era acolo, marchiza intenționa să rămână – așa cum spunea ea – în izolare totală.

Citind o scrisoare de la nepoata ei la micul dejun, o săptămână mai târziu, Madame spuse:

– Lucrurile se îndreaptă mai repede decât au sperat. Dar Nicole spune că nici nu se pune problema să se întoarcă aici. Trebuie să-i spun Nadinei, despre care „este sigură că va înțelege“ ! – cât este de dezamăgită că nu o va vedea. Dacă lucrurile nu erau atât de serioase acolo, aş fi palmuit-o!

Candida nu se putu abține să nu fie de acord cu Madame, deşi după cum înțelesese viața bărbatului cu care Nicole era logodită fusese zdruncinată pentru o perioadă, și i se păru normal ca în acele momente nimic altceva să nu fie mai important pentru ea.

– Ce faci în această dimineață, mătușă? întrebă Glen când se ridicară de la masă.

– Trebuie să scriu niște scrisori, îi răspunse ea. Mi-am neglijat în mod rușinos corespondența în ultimele luni. Îmi voi pierde toți prietenii dacă nu voi încerca să fac pace cu ei.

– Atunci propun, dacă poate îndura, să o iau pe domnișoara Alton la o plimbare cu mașina. Vom explora fără nici o grabă împrejurimile, vom găsi un loc interesant să mâncăm și o voi aduce înapoi la timp pentru „five o'clock“ . Da? Nu? Se uită întrebător la Candida.

– Mulțumesc pentru invitație. Sună încântător, dar... Ezită. Mă pot distra foarte bine și singură, dacă ai altceva de făcut.

În momentul în care spuse acest lucru, fu foarte enervată pe ea însăși. Cum se făcea că întotdeauna Glenister D'Arblay o făcea să se simtă ușor stângace? Cu siguranță, întâlnise în viața ei destui bărbați de toate tipurile ca să învețe să nu fie timidă; fu uimită acum să descopere că în ciuda eforturilor de a-l trata pe acesta pe picior de egalitate, încă nu reușea să se simtă calmă în preajma lui. Sau era din cauză că încă era precaută în ceea ce privește șarmul lui despre care știa că, dacă nu va opune rezistență, ar putea foarte ușor să-l facă pe acest bărbat prea greu de uitat.

Zece minute mai târziu proba o eșarfă peste părul ei în oglinda toaletei când a auzi o bătaie ușoară la ușă, iar la invitația ei, Madame intră.

Fără a încerca să explice bruscă sa apariție, spuse:

– Este o zi atât de frumoasă! Îmi pare rău că nu pot veni cu voi.

– Dar de ce nu veniți? întrebă Candida nerăbdătoare. Scrisorile dumneavoastră nu mai pot aștepta?

Nu numai că începuse să-i placă mult gazda, dar o a treia persoană ar fi fost binevenită să întrerupă intimitatea celor câteva ore petrecute

singură cu el. Nu putea nega faptul că este o companie încântătoare și distractivă, totuși, când întâlnești acei ochi de culoarea coniacului, cu drăcușorii din adâncul lor, fu cumva sigură că în timp ce o trata cu atâta curtoazie, se amuza în propriul stil ironic de tot ce se întâmpla.

– Nu, spuse Madame. Trebuie să fii hotărâtă. Atunci când lucrez, scrisorile se adună. Am avut o pauză minunată de când ai venit tu, dar azi pur și simplu trebuie să mă ocup de prietenii mei pe care i-am neglijat total. Apropo, Glen mi-a spus că mașina ta va fi gata într-o zi sau două. Presupun că asta înseamnă că vei vrea să fugi de noi cât de repede poți?

– M-am simțit foarte bine aici, dar am abuzat destul de ospitalitatea dumneavoastră – chiar prea mult, spuse Candida.

Nu avea nici un motiv – chiar nici un motiv pentru care entuziasmul ei să scadă brusc. Dar descoperi că nu o să fie atât de bucurioasă să plece după cum crezuse. Continuă grăbită:

– Timpul pentru care am venit în Franța este aproape de sfârșit și vreau dacă e posibil să încerc să-mi concentrez programul inițial în ceea ce rămâne din acest timp. Asta înseamnă că voi sta doar vreo două zile în Monte Carlo.

– Mă tem că șederea ta aici ți-a stricat vacanța, spuse Madame. Singura consolare este aceea că ai avut șansa să cunoști mai bine această parte a lumii.

– Dar a fost minunat. Eu nu regret deloc. Dacă rămâneam blocată în altă parte fără mașină, atunci aș fi avut de ce să mă plâng.

– Ei bine, mă bucur că nu ne consideri egoiști că te-am ținut în locul ăsta pustiu. Chiar și acum sunt îndeajuns de egoistă să refuz ideea de a te pierde. Te potrivești atât de bine aici. Dacă dorești să rămâi – există mașini rapide, te putem duce noi mai departe oricând vei vrea. Nu există nici un motiv urgent pentru ca să te întorci în Anglia chiar la timp, nu-i așa? Îți păstrează slujba, dar nu ai făcut un aranjament precis că te întorci la ei?

– Este foarte drăguț din partea dumneavoastră. Dar trebuie să merg, o asigură Candida. În afară de asta, oaspetele pe care-l așteptați va veni curând, nu-i așa?

Zâmbetul lui Madame dispăru.

– O, dragă! M-ai ajutat să uit de acel calvar, suspină ea. Va fi absolut îngrozitor acum că planul meu a fost distrus. Nu m-am hotărât încă dacă

să-l fac pe Glen văduv sau să-l trimit departe și să spun că el și mireasa au fost nevoiți să plece într-un loc... inaccessibil. Nu pot să spun adevărul – asta-i clar. Invențiile mele de obicei îmi reușesc, dar sinceră să fiu nu știu cum am să o scot la capăt acum. Pe lângă asta, Dorothea o fi spus și altor persoane că el e înșurat.

Ultimul lucru pe care vroia Candida să-l facă era să discute acest subiect și își dorea să încheie conversația. Dar din moment ce marchiza se așează pe un fotoliu aflat lângă fereastră, părând hotărâtă să discute, nu era ușor să sublinieze faptul că stăpânul casei era lăsat să aștepte.

– Mi-ar fi plăcut să o cunoști pe Nadine, spuse Madame gânditoare. Cred că ai fi mai înțeleghetore dacă ai cunoaște-o.

N-avea nici un rost, se decise Candida. Dacă revin la același subiect – și avea o bănuială că Madame nu renunțase la speranța de a o convinge să accepte propunerea. O bănuială care în nici un caz nu-l excludea pe nepotul marchizei! Iar acum, decât să ocolească subiectul, se hotărî să arate că a înțeles ce aveau în minte.

– Mă tem că nu ar schimba nimic, spuse ea. Îmi pare extrem de rău. Dar dragă Madame, am sentimentul că în final vă veți afla într-o situație mult mai gravă. Nu ar fi mai bine să spuneți că a fost doar o glumă?

– Și să-i permit Nadinei să folosească orice metodă să-l facă pe Glen să uite? Uite ce e, Candida, îți voi face o mărturisire – destul de stânjenitoare. Vroiam să știu exact ce planuri are nebuna de Nadine, iar în momentul în care am găsit o scrisoare de la Nadine în camera Nicolei, mă tem că am citit-o – lasă-mă să-ți explic faptul că Nicole și Nadine au fost la școală împreună. Nicole a fost singura persoană care a fost încântată când Glen s-a logodit cu Nadine și a fost devastată când totul s-a terminat. Iar acum o compătimește pe Nadine, care i-a spus niște povești ridicele cum că a trebuit să se mărite cu Jose Alvaros deoarece tatăl său avea nevoie de bani pentru a-și plăti datoriile și desigur Glen nu-și permitea s-o ajute! Colonelul Ruthven avea datorii și își juca și ultimul bănuț, iar după ce soția l-a părăsit – și a fugit cu un alt bărbat – s-a apucat de băut. Plecase în America de Sud și cu siguranță Alvaros l-a întâlnit, dar căsătoria nu a fost un sacrificiu din partea Nadinei. I-a spus lui Glen adevărul când i-a zis că nu suporta să fie săracă!

– Dar, cu siguranță, domnul D'Arblay nu este sărac ? întrebă Candida.

– Nu. Dar era din punctul de vedere al Nadinei și desigur lucrurile ar fi fost mai dificile după moartea mea. Din păcate, banii mei se reîntorc la familia mamei mele. Dar, vezi tu, tatăl lui Glen a cumpărat pământ în Africa acum mulți ani; acest fapt a fost dat uitării. Apoi, deodată au fost găsite acolo diamante, și – ca să scurtez povestea – averea familiei D'Arblay a fost salvată.

– Înțeleg. Candida nu dorea să afle despre afacerile familiei D'Arblay, dar brusc îi fu stârnit din nou interesul; îi păru imposibil să nu-i pese de acești oameni nebuni, ciudat de interesați.

– Am înțeles, zise Madame cu un ton neobișnuit de sec, că Nadine a întrebat-o pe Nicole dacă există vreo femeie în viața lui Glen, iar prostituța asta romantică i-a scris spunându-i că el nu o va înlocui niciodată pe Nadine. Probabil aceasta i-a sugerat cât de „minunat” ar fi dacă s-ar împăca, pentru că în scrisoare Nadine spunea „ Poate, draga mea Nicole, visul tău și cel care a fost odată și al meu, se va împlini. Sunt singură și trebuie să-ți mărturisesc că mă emoționează să aflu că Glen nu m-a uitat”. Pentru numele Lui Dumnezeu! În viața mea, clipi Madame, n-am auzit o minciună mai mare! Dacă o „emoționează” ceva – este faptul că încă se vede stăpână aici, cu toți banii pe care îi vrea. Iar acest lucru nu i-l voi permite.

– Nu cred că trebuie să vă temeți că acest lucru se va întâmpla, spuse Candida. Mie mi se pare că domnul D'Arblay își poate purta singur de grijă.

– Da, știu asta. Dar bărbații sunt bărbați, și aș urî-o pe Nadine dacă ar avea doar o mică victorie. M-ai înțelege mai bine dacă ai cunoaște-o. Este o femeie foarte frumoasă, exotică precum o orhidee, dar sub înfățișarea-i fină ca de catifea se ascunde un suflet dur ca piatra. Dar fără îndoială are acel gen de atracție pe care femeile drăguțe nu-l au. Aș fi vrut atât de mult ca Glen să fi fost stabil într-o relație înainte ca ea să intre din nou în viața lui. În ceea ce mă privește – Candida nu știa că Madame poate fi atât de serioasă – l-aș vedea mai degrabă mort decât prins din nou în mrejele acelei femei. Oricum, se ridică, voi face ce voi putea. Iar tu trebuie să mergi la plimbarea cu mașina.

Coborând scările câteva clipe mai târziu, Candida își dori să nu mai audă mai multe – sau cât mai puține lucruri despre Nadine Alvaros. Dar dacă el era îndeajuns de slab să se lase prins pentru a doua oară, atunci cu siguranță nu merita să-și facă griji.

Nu că ar fi îngrijorată! Își spuse singură. Și amintindu-și acel zâmbet ironic, își zise încă o dată că ea nu este în nici un pericol.

Totuși, el a iubit odată o femeie care ei îi părea fără valoare. O femeie nesuferită!

Pentru prima dată, Candida simți într-adevăr că ar fi fost – ei bine, satisfăcător, să fi luat parte la neobișnuita farsă a lui Madame, și nu se putu abține să sperie că marchiza ar putea încă să reușească să-și rezolve problema.

Încă nu-i trecu prin minte cât de bun psiholog era femeia.

Îl găsi pe Glen plimbându-se nerăbdător pe hol. Când ea alergă pe scări, el se întoarse și se opri, privind-o.

Dacă Nadine Alvaros este atât de fermecătoare cum a descris-o Madame, atunci cu siguranță ar fi făcut un cuplu potrivit, se gândi ea fără să vrea. El era mai atrăgător decât avea dreptul orice bărbat să fie. Se gândi atunci că e un lucru bun că nu părea slabă de înger.

– Îmi cer scuze că te-am făcut să aștepți, spuse ea cu respirația aproape tăiată.

Dacă gândul că merita așteptată îi trecuse prin minte, complimentul rămase nerostit; dar făcându-i loc să iasă din casă înaintea lui, fu foarte conștient de silueta ei suplă și atrăgătoare.

Panglica de mătase înflorată cu care își prinsese părul încadra un chip fermecător care în mod sigur era unul din acelea care rămân în mintea omului. Și conștientizarea neașteptată a faptului că era în mintea lui mai des decât dorea el să fie, l-ar fi speriat dacă s-ar fi oprit să-l cerceteze; nu avea tendința să țină minte chipul nici unei fete cu mai mult de un interes trecător.

Și totuși, găsisese în această femeie care se rătăcise într-o noapte furtunoasă o companie destul de plăcută. I-a completat timpul liber care altfel ar fi fost plictisitor. Asta pentru că realizase de ceva vreme că acele călătorii la Paris sau la Londra nu erau un remediu pentru plictiseala care îi stăpânea viața fără conținut. Nu era un hoinar superficial; era deștept, dar toată viața lui, indiferent ce făcea, a știut tot timpul că ceva lipsește –

ceva care să-i facă viața completă. Aventura călătoriei și explorării nu era suficientă. Aventura dragostei – pe care a trăit-o toți acești ani – un lucru efemer și neserios.

A avut odată încrederea că găsisese ce-i lipsea, ca apoi să descopere șocat că ceea ce întrezărise era doar fata morgana – mirajul care îi atrage pe bărbați și-i determină să meargă kilometri ca să-l ajungă, pentru ca în final să realizeze că au urmărit ceva ce nu există și că sunt singuri în deșert.

Dragostea lui pentru Nadine Alvaros – Ruthven pe atunci – fusese o pasiune chinuitoare; iar comportamentul ei o experiență cutremurătoare. Dacă astăzi era doar orgoliul lui cel care mai putea fi rănit, ceva din tinerețea lui pierise odată cu încrederea în ea.

Fusese vesel și neserios înainte să se întâmple; părea la fel de vesel și după – gata să râdă de viață și de el însuși. Dar în spatele veseliei se aflau sentimente puternice de deziluzie cinică și o convingere pe care n-ar fi trebuit niciodată să o uite, aceea că fiecare femeie are prețul ei.

Iar acum, fata care-i distrusese visele se întorcea intenționat în viața lui; ideea marchizei, pe cât de imposibilă suna la început, i s-a părut o bună ocazie să demonstreze că a depășit momentul despărțirii de Nadine și că fusese mai mult decât pregătit să pună pe altcineva în locul care putea să fie al ei.

Dar spre deosebire de Madame, el nu a mai încercat nici măcar să-i aducă aminte Candidei ceea ce ar dori ca ea să facă. Existau, se hotărâse el, și alte metode pentru a rezolva situația.

Capitolul 3

În timp ce se plimbau cu mașina, Candidei îi era greu să nu se gândească la ceea ce s-ar putea întâmpla la castel în săptămânile următoare. Discuția cu Madame îi rămăsese în minte:

Ea are fără îndoială acel gen de atracție pe care femeile drăguțe nu-l au.

De-a lungul scurtei dar variatei sale experiențe, Candida văzuse destule ca să înțeleagă ce vrusese să spună Madame. Apoi propriul ei gând îi reveni în minte:

Dar dacă el era îndeajuns de slab să se lase prins a doua oară, atunci cu siguranță nu merita să-și facă griji.

Nu este problema mea ce face el sau ce se va întâmpla cu vizita seșorei Alvaros! își spuse ea. Voi fi la kilometri depărtare și presupun că nu-l voi mai vedea niciodată.

– Ești foarte tăcută în dimineața asta.

Tresări și se întoarse către însoțitorul ei.

– Îmi cer scuze. Eram departe!

Dar nu atât de departe încât să nu-l aibă și pe el în gând!

– Întoarce-te atunci! spuse el râzând. Vom lua prânzul într-un loc preferat mie, unde putem privi marea în timp ce mâncăm. Apoi, dacă vrei, vom merge la Cannes.

– Ar fi minunat, zise ea.

– Sau poate ai prefera să luăm prânzul acolo? Sau dacă ne grăbim am putea merge la Nisa. Dacă mă gândeam la asta înainte, o luam pe drumul mai scurt, spuse Glen. Ar fi mai distractiv pentru tine dacă am merge la Negresco sau la Ruhl...

– Nu, sincer mi-ar plăcea mai mult dacă am merge la hanul despre care vorbeai, spuse ea repede. Nu vreau să merg într-un oraș. Nici măcar la Nisa. În afară de asta, îl voi vizita înainte să plec în Anglia.

Pentru o clipă se făcu liniște.

– Când te întorci acasă? întrebă el repede.

– Trebuie să fiu acolo în zece zile.

– Ți-e dor de Londra?

– Nu, răspunse ea. Dar cu siguranță voi fi bucuroasă să-mi văd din nou prietenii. Nici măcar nu le-am scris. Și, știi, timp de opt zile m-am bucurat de ospitalitatea voastră.

– Parcă n-au fost nici opt ore.

Cât de franțuzesc putea să sune câteodată!

– Domnul este foarte amabil, spuse ea sfioasă.

– Domnișoara este sarcastică?

– A, nu am vrut...

Îi observă buzele arcuindu-se și râse un pic nesigură. Ascunzându-și stânjeneala, întrebă repede:

– Acea piesă de schimb va ajunge mâine?

– Da. Data viitoare când mai pleci, asigură-te că nu va trebui să pui efectiv un nou motor mașinii tale.

Se uită la el cu spaimă:

– O, dar nu este foarte scumpă?

– Ar putea fi. Dar Pierre, șoferul meu, este un foarte bun mecanic. Dacă modelul mașinii nu ar fi fost atât de vechi și n-ar fi trebuit să aștepti piesa de schimb, te-am fi pierdut de mult. Cu siguranță, acum te vei grăbi să pleci.

Ea nu-i mai aminti că mai vine un alt oaspete. Într-adevăr, uitase și ea.

Urcând, mașina avu o ascensiune ușoară ca zborul unei păsări și ajungând în vârf începură să coboare într-o vale până când se opriră în fața unei clădiri albe aflată în mijlocul unui cârâg verde pe fundalul unui verde mai închis al munților din spatele ei.

Era întruchiparea frumuseții și a liniștii. Deodată, din curtea din spate lătră un câine. Din cauza zgomotului, o femeie ieși pe ușă, se opri un moment uitându-se către nou-veniți. Apoi le alergă înainte cu un strigăt de bun venit:

– Monsieur! Ah, ce plăcere să vă revedem...

– Bună ziua, doamnă, spuse Glen, strângându-i mâna. Am adus-o pe domnișoara, care stă la mătușa mea, să guste cea mai bună mâncare din Provence. Sper că Lafarge se simte bine.

– Este bine, mulțumesc, domnule. Jean... Jean.

Doamna ridică vocea imperativ.

– Vino, domnul marchiz ne face marea onoare de a lua masa la noi.

Hangiul, un om mic de statură, cu o barbă ascuțită, a cărui siluetă subțire era într-un contrast aproape caraghios cu aceea a soției sale corpolente, veni alergând din spatele clădirii.

– Dar de ce nu ne-ați anunțat că veniți, domnule? Ce masă puteam să vă pregătesc! spuse el aproape cu reproș.

– Putem aștepta, dragul meu Jean, îi zise Glen zâmbind. Ne va servi doamna cu ceva aperitive. Vom face o plimbare printre măslini până când vei fi gata cu masa noastră.

Încă supărat de faptul că nu fusese deloc anunțat de vizită și că trebuie să improvizeze un meniu, hangiul plecă în grabă. Și după ce-l întrebă pe Glen de mătușa sa și de domnișoara Nicole, doamna plecă și ea.

Câteva momente mai târziu, urmându-și gazda printr-un hol lung până la o verandă ce dădea spre o grădină cu flori și un râuleț, Candida se așeză împreună cu el la o masă rotundă, unde parfumul portocalilor înfloriți era purtat de briza caldă.

– Chiar că trebuia să fi telefonat, spuse Glen. Dar indiferent cât de tare se plânge Jean, tot ne va servi o mâncare de vis. Ți-e foame?

– Nu. Nu mi-e foarte foame, dar prânzul va fi binevenit atunci când va fi gata, replică ea. Ce loc minunat! Se vede că îl cunoști foarte bine.

– Avem un fel de interes familial, îi spuse el. Lafarge a fost bucătarul unchiului meu. S-a căsătorit cu fiica celui care deținea acest loc, iar când socrul său a murit, s-a retras ca să poată conduce el hanul. Este renumit, dar clienții vin mai târziu – cred că sunt câțiva artiști care stau aici.

În acea clipă, doamna apărui din nou, aducând o tavă cu băuturile celor doi, o farfurie plină cu măslina, pâine crocantă, aurie și cremă de brânză cu un aspect delicios.

– Eu sunt flămând, anunță Glen. Dar spune-i lui Jean să nu se teamă că-mi voi strica pofta de mâncare pentru ceea ce urmează. Putem să luăm masa afară, doamnă?

– Cum dorește domnul, spuse ea zâmbind. Plecă înăuntru din nou, ca peste un sfert de oră să revină ca să-i arate Candidei unde să se spele pe mâini și să se aranjeze înainte de masă.

Uitându-se pe fereastră în timp ce-și pieptăna părul, Candida văzu un artist care lucra într-o poieniță aflată printre sclipirile verzi ale măslinilor. În câteva minute reveni alături de Glen, și împreună se plimbară spre râu. Se așezară pe o piatră și când vântul îi suflă părul pe față, Candida își prinse cu mâinile șuvițele rebele.

– Degeaba m-am aranjat pentru masă, spuse ea. Și nici măcar nu am o eșarfă cu care să mi-l prind.

– Are vreo importanță? Nu e nimeni să te vadă – pictorul acela deja a mâncat, o liniști el.

Privind-o, își dădu seama că ar fi o inspirație perfectă pentru orice artist așa cum stătea uitându-se spre mare, cu buzele ușor despărțite, cu ochii îmbătați de plăcere. Cât de naturală era! Se gândi că nu întâlnise niciodată o tânără atât de atrăgătoare, dar atât de inconștientă de aspectul ei.

Își întoarse capul, și când îi întâlni ochii zâmbi:

– E o regiune de vis! Ești atât de norocos că trăiești aici.

– Și totuși ești pregătită să o părăsești atât de repede?

– Trebuie. Trebuie să-mi câștig existența, spuse ea. Dar când voi fi la Londra, făcând programări pentru doamnele pe care nu le interesează cât plătesc sau cât îndură atâta timp cât sunt făcute frumoase, îmi voi aminti de toate acestea și îmi voi dori să fiu aici.

Dar el, își va aminti el de ea? Brusc, el își dădu seama că își va aminti de ea. Și regretă că nu i-a dat șansa s-o cunoască mai bine.

Era ceva în legătură cu ea care pe el îl intriga. Poate era din cauză că întotdeauna păruse atât de inconștientă de el ca bărbat. El ar trebuit să găsească acest lucru ca pe o schimbare liniștitoare, și totuși...

A fost vreodată îndrăgostită? se întreabă el. Dacă da, atunci nu a fost foarte profund îndrăgostită. Părea complet inconștientă.

Se întoarse brusc.

– Hai să mergem să vedem dacă este gata masa!

Ea ar mai fi rămas acolo între pini, ascultând vântul care sufla ușor, simțind căldura soarelui și un alt tip de căldură – aceea dată de un sentiment de mulțumire.

Acest sentiment a durat toată după-amiaza, poate chiar intensificat de perfecțiunea prânzului pe care l-au savurat încântați fără grabă, de la crema de supă până la suflul de brânză urmat de smochine în vin cu frișcă.

Și pentru prima dată de când l-a cunoscut, Candida s-a simțit în largul său în lumea lui Glen D'Arblay. Părea că îl cunoaște atât încât să-i poată vorbi despre orice. În ceea ce-l privește pe el, trecuse dincolo de bariera de rețineri din spatele căreia privea totul.

I-a vorbit despre călătoriile lui. Văzuse aproape toată lumea, și ea află cu surprindere că majoritatea călătoriilor lui nu au fost făcute pe vapoare luxoase sau cu avionul, ci cu nave obișnuite.

A fost în Africa; o perioadă de timp a lucrat la o fermă în Rhodesia; o altă perioadă de timp a trăndăvit în Indiile de Vest; a lucrat pe o plantație de cafea în Kenya.

Nu l-ar fi bănuit făcând astfel de lucruri, și i-o spuse direct.

– Credeai că m-am născut cu avere pentru toată viața? râse el. Eram falit când am împlinit douăzeci și trei de ani. Apoi pământul pe care l-a cumpărat tatăl meu în Africa de Sud și de care uitase, s-a descoperit a fi plin cu diamante. Așa s-a refăcut averea familiei D'Arblay și nu sunt nevoit să mă însor cu vreo moștenitoare.

– Ai fi făcut asta?

– Probabil. Nu fi atât de șocată. Asta e Franța – și putem realiza mari succese din astfel de căsătorii.

Dar el nu era în întregime francez. Țsta era motivul pentru care vrusese odată să se însoare cu o fată care l-a părăsit pentru că ea vroia mai mulți bani? Oare o iubise?

– La ce te gândești, atât de serioasă? întrebă el, întrerupându-i visarea în care căzuse fără să vrea.

Se dezmetici imediat, înroșindu-se și forțând un mic zâmbet, se uită la ceas.

– Dacă Madame ne așteaptă la ceai, nu este vremea să pornim? întrebă ea.

– Da, dacă ne vom întoarce pe drumul lung, o aprobă el.

Până atunci, totul fusese foarte frumos.

Dar cumva, deși locurile pe unde au mers la întoarcere erau atât de frumoase că te lăsau fără suflu, cu orașe vechi, ruine romane, și întotdeauna având pe fundal munți împăduriți și marea în depărtare, stând lângă Glen, Candida se simți brusc ciudat de tristă.

Era aproape ora cinci când au ajuns, exact când era adus ceaiul în salon. Glen plecă spre salon, în timp ce Candida urcă la ea în cameră.

Împrospătându-și machiajul în grabă, încă era conștientă de acea ciudată melancolie. Dădu din cap încruntându-se, spunându-și că este timpul să se întoarcă la lucru. Viața nu este o continuă vacanță.

În curând, toate acestea vor rămâne în urmă, dar știa că le va duce dorul mai mult decât anticipase ea și că va simți lipsa lui Glenister D'Arblay.

Înainte să plece, sora ei i-a spus: „ Să nu-ți pierzi inima pentru vreun francez atrăgător, rățușco. Bietul Stan ar fi foarte supărat.“

Anne refuza să renunțe la speranța de a o vedea pe Candida căsătorindu-se cu Stanley Chalmers, partenerul de firmă al cumnatului ei. De parcă ce făcea ea era problema lui Stan Chalmers! Își spuse Candida. Anne se înșela dacă își imagina că depărtarea ar fi făcut-o să-i ducă dorul acestui om de afaceri care vrea să se însoare cu ea de mai bine de doi ani.

Coborî repede scările, intră în salonul alb cu auriu și era la jumătatea drumului pe covorul Aubusson când realizează că e un străin în cameră.

Fata care stătea pe o canapea tapițată împodobită cu brocarturi vorbea cu Glen care stătea lângă ea.

Inima Candidei tresări brusc la vederea frumuseții străine. Era ca și cum cineva ar descoperi brusc o operă de artă desăvârșită.

Păr negru, o piele fină de culoarea petalelor de magnolie, buze surprinzător de roșii în contrast, și ochi verzi cu gene lungi și dese. Atât înregistrează până când Madame spuse:

– A, Candida, draga mea. Dorești să bei un ceai?

– Candida! Glen se ridică și veni repede lângă ea, îi luă mâna, punându-și cealaltă mână ușor peste umerii ei. Nu avu timp să fie surprinsă că-i spusese pe nume sau de acțiunea lui neașteptată.

– Vino să o cunoști pe señora Alvaros... Nadine, nu cred că o știi pe soția mea.

Pur și simplu paralizată, Candida înțepeni în cercul brusc închis de mâna care o ținea. Dacă Glenister D'Arblay contase pe tactici șoc în aceste momente, cu siguranță reușise.

Apoi, înainte ca ea să poată deschide gura să protesteze, señora Alvaros exclamă:

– Glen! Nu ai nici un drept să faci astfel de surprize prietenilor tăi; iar eu sunt o prietenă foarte veche.

Se uită la Candida acum și deși zâmbetul ei era cald, ochii ei mari și verzi erau reci ca gheața.

Candida se gândi: mă urăște. Avu în același timp un sentiment ciudat de antipatie cum nu mai simțise în viața ei, pentru această minunată și insolentă ființă.

O șocă fragilitatea din vocea Nadinei, care nu se potriveau deloc cu frumusețea exotică a chipului ei palid încadrat de părul negru ca noaptea și luminat de acei ochi de culoarea smaraldului când îi întinse mâna albă care o strânse ușor pe cea a Candidei.

– Dar, Nadine, ți-am explicat. Nici măcar sora lui nu știe încă. Iar eu am aflat de curând de acest secret, spuse marchiza.

Întorcându-și capul, Candida realizează că deși vorbise atât de calm, Madame era chiar nervoasă.

Dar foarte rece, ca și cum nu provocase nimic asemănător cu o explozie atomică în viața cuiva, Glen spuse:

– Vezi tu, ne-am căsătorit în străinătate. Și din motive familiale, soția mea a trebuit să rămână acolo când eu m-am întors în Franța. A venit alături de mine cam acum o săptămână. Și am ținut totul în secret pentru că – dar mai bine îți explică mătușa mai târziu totul. Tu ești prima persoană din afara familiei care a aflat.

– Înțeleg. Dar refuz să fiu considerată „din afara familiei“. Nadine își revenise aparent, iar acum zâmbetul său apără din nou. Vă doresc toată fericirea din lume. Ochii ei erau acum atinți asupra lui Glen și nu mai erau deloc reci. Ce om imprezvizibil ești, prietene. Mă tem că scumpa ta soție nu va ști niciodată ce vei face în continuare.

– A, nu, ea știe totul despre mine. Nu-i așa, dragă? În curând vei fi dovada vie, asigură Glen calm. Nu-i așa, mătușă Melissa?

– Sper, pentru binele ei. În timp ce vorbi, ochii lui Madame îi întâlneau pe ai Candidei, și nu putu să nu citească rugămintea din adâncurile lor.

Eliberându-se de mâna care o ținea de umeri și descoperind că tremura – de furie, bineînțeles – Candida se cufundă într-un scaun adânc, strângând brațele acestuia.

Era sigură că totul fusese un aranjament între Madame și nepotul acesteia; probabil că știau când ajunge Nadine – au planificat totul astfel încât să o arunce fără să vrea în această situație. Dar dacă își închipuiau că o să scape cu asta...

Era furioasă pe ea însăși că nu se lupta să iasă din această situație o dată pentru totdeauna; pentru că s-a lăsat intimidată de acea rugămintă aproape comică din ochii Melisei. În fond, ce o împiedica să dezvăluie toată această mascaradă?

Pentru că, descoperi ea, chiar ținea la Melissa, iar instinctul ei era să-i dea măcar o șansă să găsească o cale de ieșire din încurcătură. Sau era din cauza faptului că a cunoscut-o pe Nadine, aducându-și aminte tot ce-i spusese marchiza în acea dimineață; pentru că propria ei antipatie pentru această nouă cunoștință era deja aproape la fel de profundă ca și supărarea pe cei doi care încercau să o târască în acest joc stupid.

Nadine spuse:

– Lady Dorothea Vance nu este foarte mulțumită de tine, Glen. Aproape a leșinat când am întrebat-o dacă știa că te-ai însurat. Se întoarce către marchiză. Dacă știam că această veste nu era comunicată oficial nu aș fi spus nimic. Dar eram sigură că știe cine era mireasa și... restul.

Glen râse.

– Vom supraviețui. Dar credeam că nașa este în San Francisco. Ce Dumnezeu căuta pe acel vapor?

– Da, tu știi, Nadine? Întrebă Madame. Nu aveam nici cea mai mică idee că sunt în Brazilia.

– Lady Dorothea dorea să vadă Rio. Au stat la American Ambassador. Apoi, pe neașteptate, domnul Vance a trebuit să meargă în Londra. Am înțeles că vor merge în Rusia pentru o misiune specială.

– Dar el s-a retras anul trecut.

Nadine râse.

– Nu vă faceți griji. Sunt sigură că nașa lui Glen este de fapt foarte încântată de faptul că Glen s-a așezat la casa lui. M-am distrat foarte tare. Pentru prima dată a fost cu adevărat politicoasă cu mine.

Scuzându-se pe motivul unui telefon, Glen plecă din cameră. Madame, turnând ceaiul ca și cum nimic ieșit din comun nu se întâmplase, preluă calm conversația, suplinind tăcerea Candidei.

– Te gândești să pleci definitiv din Brazilia, Nadine? Întrebă ea. Sau ai de gând să pleci înapoi când îți termini afacerile în Franța?

– Îmi trebuie timp să mă hotărâsc ce vreau cu adevărat, răspunse seșora Alvaros. Desigur, nu vreau să stau acolo tot timpul. Bineînțeles, am interese importante în America de Sud, dar partenerii soțului meu vor

avea grijă de ele și nu ar fi nici un motiv pentru care nu aş putea să trăiesc oriunde vreau. Mă pot întoarce acolo oricând vreau. De această dată am hotărât să vin cu vaporul, dar călătoria cu avionul scurtează distanța, și deși nu-mi place să zbor, ar trebui să mă obișnuiesc.

Vorbi cu siguranța unei femei foarte bogate. Privind-o, observându-i hainele, șiragul de perle negre aflat la gâtul ei, smaraldul de pe inelul aflat deasupra verigheții de aur, cerceii cu perlă neagră și diamant din urechi, Candidei îi fu clar că investiția pe care a făcut-o când s-a măritat cu milionarul brazilian cu mine de smarald a dat roade bogate.

Dar motivul pentru care a venit în Europa urma să nu fie rezolvat atât de satisfăcător, decât dacă...

Candida își întrerupse gândul și în acel moment Glen intră în cameră. Imediat, oaspetele îi făcu semn să se așeze lângă ea, iar în următoarea jumătate de oră vorbi numai cu el, ca și cum nu mai era nimeni prezent. N-o privi nici măcar o dată pe Candida în timp ce-și întreba gazda despre cunoștințe comune, evocând trecutul atât de fericită ca și cum nimic nu-i împiedica interesele despre care a ținut să sublinieze că le împărtășesc. Își amintește episodul ăsta sau celălalt? Unde erau prietenii cu care ieșeau ei?

Era imposibil să ghicească cât de mult era interesată să afle aceste lucruri, dar ascultând-o și privind-o, mai mult împotriva voinței ei, Candidei îi păru că el se lasă foarte ușor dus în trecut.

Întorcându-se spre marchiză, aceasta o privi parcă spunându-i: Vezi! Ce ți-am spus?

Dar de ce să mă intereseze pe mine asta? se întrebă Candida. Acum, totul depinde de el.

După aproape o jumătate de oră Madame se ridică, întrerupând ceea ce practic devenise un duet.

– Sunt convinsă că ai vrea să te odihnești înainte de cină, Nadine, spuse ea. Dacă ești foarte obosită după călătorie poate ai prefera să-ți fie trimisă masa sus?

Dar oaspetele său o asigură că nu este deloc obosită.

– Mă simt mai degrabă prost că am venit fără nici un avertisment, din moment ce am spus că vă voi comunica data sosirii mele, spuse ea.

Deci, ei nu știau că ea vine azi! Nu că ar conta! se gândi Candida, brusc enervată pe ea însăși.

– Am fost foarte liniștiți de când a sosit Candida, spuse Madame. Eu tocmai terminasem o carte și cum am dorit să-mi cunosc mai bine noua nepoată, nu prea am primit oaspeți. Deși cred că nu a fost nici o obiecție în acest sens. Zâmbi către Glen.

– Chiar deloc. Rar m-am simțit mai bine ca în aceste trei săptămâni. Glen zâmbi către Candida.

– Fără îndoială! Mătușa lui îl atinse ușor pe braț în timp ce trecu pe lângă el. Trebuie să ne reintrăm în ritm, acum.

Urmându-și gazda spre ieșirea din cameră, señora Alvaros aruncă o privire spre locul unde stătea cealaltă fată lângă una din înaltele ferestre care dădeau spre terasă, apoi cu un zâmbet intim către Glen, ieși.

Glen închise ușa și se întoarse în salon în timp ce Candida se ridica rapid să-l înfrunte.

– Iar acum, pretinse ea, poate îmi vei explica ce înseamnă asta?

Dacă nu ar fi atât de conștientă de el, uitându-se la ea cu acele mici riduri ce-i apăreau la colțurile ochilor care parcă zâmbeau, deși gura lui rămânea gravă!

– Îmi pare extrem de rău că te-am șocat în felul ăsta, spuse el. Dar ce puteam face? Habar n-aveam că vine atât de curând. A fost minunat din partea ta să intri în joc. Nu ți se va părea foarte greu. Eu...

– Nu vreau să mi se pară în nici un fel, îl întrerupse ea rece. Ce se va întâmpla te privește. Merg imediat sus să împachetez și intenționez să plec din casa asta. Îl înfruntă, cu ochii strălucind de furie. Cum îndrăznești! Presupun că trebuia să știu de la bun început ce vrei să faci. Credeai că dacă mă surprinzi așa...

– Nu; ce-i corect e corect! protestă el. Nu am avut niciodată intenția să te aduc în acest joc împotriva voinței tale – deși poate am sperat că, în timp, ai putea fi convinsă.

– Știai că señora Alvaros ar putea sosi în orice zi, iar tu...

– Îți dau cuvântul meu de onoare că nu știam că va veni atât de repede...

Era imposibil să nu-l crezi.

– Nu contează – asta nu schimbă lucrurile, spuse ea destul de moale. Ești de neiertat.

– Dar, Candida, cu siguranță realizezi că a trebuit să o sprijin pe mătușa mea. Era esențial pentru mine să-mi prezint soția și trebuia să dau socoteală pentru prezența ta aici. Te rog, hai să privim lucrurile cu înțelegere.

– Nu este nimic de înțeles. Totul este o nebunie și tu știi asta.

– Bineînțeles că este o nebunie. N-ar fi trebuit să susțin acest joc încă din prima clipă; dar acum ai intrat în el și pur și simplu nu ne poți dezamăgi.

– Nu am intrat în joc. Ți-am spus care este poziția mea.

– Dacă nu vroiai să intri în joc, ar fi trebuit să-mi spui atunci și se termina totul. O privi curios. De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că... pentru că n-am vrut s-o supăr pe mătușa ta. Dar, nu intenționez să continuu.

– Atunci o s-o superi. Dacă te retragi acum, cum va putea explica? Mai ales că acum i-am spus Mariei că suntem căsătoriți. Până acum a...

– I-ai spus Mariei?

– Da, bineînțeles. I-am spus că din motive personale am vrut să ținem mariajul nostru secret pentru încă un timp, dar împrejurările prezente au făcut-o pe marchiză să-și dorească să pună capăt acestui secret, spuse el calm. Deci îți dai seama că nu ne poți dezamăgi. În fond, este doar pentru câteva săptămâni și nu o să fie chiar așa de rău. Te vei distra foarte bine dacă vei coopera.

– Dar ți-am spus de la început... se înecă, mușcându-și buzele. O, este de neiertat! Nu voi „juca” acest rol.

– Ba da. Te rog, ajută-mă! Nu ai idee cât de recunoscători îți vom fi...

– Îți spun, este imposibil... imposibil.

Spre disperarea ei, Candida își dădu seama că este la un pas de a izbucni în plâns. Nu se mai simțise în viața ei atât de mânioasă sau atât de neajutorată. Era brusc ca și cum deși acea strângere fermă de mână o trăgea să treacă peste drum, iar ei îi era foarte frică să-l traverseze.

– Eu... nu pot, spuse ea. Va trebui să-i explici într-un fel. Poți spune că a fost o glumă.

– Ți se pare că Nadine este persoana care să creadă că aș face o astfel de glumă? Deodată, tonul lui se schimbă. Poate nu merit colaborarea ta și nu am nici un drept să-ți cer asta. Dar în felul acesta mătușa mea în

primul rând ar fi distrusă dacă lucrurile ar merge prost acum. Din moment ce jocul deja a început, nu ne vei ajuta? Chiar dacă vei căuta vreo scuză și vei pleca săptămâna viitoare?

Dar ea știa că dacă va ceda acum, va fi implicată până peste cap în această situație până la final, indiferent când va fi acesta.

– Ții la mătușa mea, nu-i așa? spuse el. Nu o dezamăgi...

– Bineînțeles că țin la ea, spuse Candida. A fost foarte drăguță cu mine, dar... se opri, retrăgându-și mâna și întorcându-se.

Ar spori această nebunie dacă l-ar asculta în continuare. Iar ea nu era din familia nebunilor D'Arblay. Voia să spună din nou, categoric, că nu va face asta.

Doamne, Dumnezeu! probabil că el are mare nevoie de protecție!

Ar putea să-i fie teamă de vechile farmece pe care această femeie le-a păstrat pentru el?

Nadine îl vroia înapoi. Candida nu mai avea nevoie ca Madame să-i spună asta.

Era amintirea acelei insolente frumuseți – a acelor ochi reci care se pot aprinde până la o căldură periculoasă; sau era ecoul vorbelor lui Madame: că bărbații sunt bărbați.

Ar fi putut să jure că nu-i pasă deloc dacă această fostă iubită va reuși să-l prostească sau nu.

Totuși, se auzi spunând:

– Voi rămâne – până mâine. Și voi vorbi cu marchiza în această seară.

Capitolul 4

Câtă slăbiciune din partea ei să facă chiar și un compromis atât de mic! Urcând în camera ei, Candida hotărî că acest compromis a fost făcut doar pentru că vroia să-i ofere marchizei puțin timp ca să-și folosească acea „minte ingenioasă” pentru a născoci o cale de ieșire dintr-o situație imposibilă.

Când ajunse în camera ei, încremeni locului cu răsuflarea tăiată.

– Ce...?

Se întoarse și văzu silueta masivă a Mariei în ușă.

– Doamnă! zâmbi menajera. Felicitări! Multă fericire pentru dumneavoastră. Dar cât mă bucur!

– Marie! Unde sunt lucrurile mele? Ți-a spus Madame să împachetezi... ușurarea ei fu în mod ciudat înlocuită de spaimă.

– Să împachetez, doamnă? Nu. Veniți cu mine, vă rog.

Până acum, Candida învățase să înțeleagă ce spune Marie, dar nu era încă în stare să se certe cu ea. O urmă pe menajeră pe holul de la etajul întâi și de-a lungul unui coridor în capătul căruia se aflau trei uși ce formau un semicerc. Marie o deschise pe cea din mijloc și se dădu deoparte.

– Priviți! o anunță ea. Dormitorul doamnei! Budoarul este pe stânga – se poate intra și prin ușa de pe palier. Camerele domnului pe dreapta, spuse ea mai încet. V-am mutat lucrurile, iar la instrucțiunile domnului am adus și unele din lucrurile domnișoarei Nicole, pe care dorește să le folosiți până când ajung celelalte bagaje ale dumneavoastră. Eu o voi servi pe doamna până ce va fi angajat altcineva. Îmi permiteți să vă doresc din

nou multă fericire. Este o mare bucurie pentru întreaga casă să putem să o întâmpinăm pe mireasa prea iubitului nostru marchiz. Suntem, continuă ea calm, foarte triști că întâmpinarea trebuie să fie atât de tăcută. Dar ordinele domnului sunt stricte...

– Da, Marie, mulțumesc foarte mult, zise Candida în grabă. Firește, nu putem face prea mare caz.

Îngrozită, își dădu seama că era deja „în joc” lăsându-se împinsă în rolul pe care Glen hotărâse să-l joace.

Când... Dumnezeu o să se termine toată această nebunie? Părea un coșmar care pusese stăpânire pe lumea întunecată și incertă a viselor.

Își dori cu înverșunare să se poată trezi și să se găsească în siguranță înapoi la Londra.

Imediat ce rămase singură, începu să se plimbe prin cameră.

Era destul spațiu în camera mare, luxoasă, tapetată în culoarea untului. Dar fusese destul de mulțumită în cealaltă cameră și, curios, aceasta nu-i plăcea la fel de mult, deși era decorată perfect.

Picioarele i se cufundau în grosimea covorului. Patul poleit așezat într-un colț mai ferit al camerei era acoperit cu cearceafuri și perdele dintr-un satin alb ca fildeșul. Mobila era albă cu auriu. Singurul strop de culoare adevărată din toată camera era albastrul deschis al perdelelor lungi din brocart de la ferestre.

Părea ca și cum toată camera fusese decorată pentru o mireasă.

Se opri brusc. Era această cameră special decorată pentru momentul când stăpânul casei intenționa să aducă aici o mireasă reală și nu una inventată? Camera de zi pe care o zări prin ușa ușor deschisă era ca o minunată casetă de bijuterii tapită în brocart trandafirii; un decor perfect pentru o frumusețe cu părul negru.

Într-un fel, gândul că toate acestea ar putea să fie făcute pentru Nadine, le făcu nesuferite.

Dar de ce? Poate din cauza faptului că nu-și imaginase vreodată că cineva ar putea să-i displace atât de tare cum îi dis plăcea Nadine Alvaros.

Peste o oră, Marie se întoarse și-i pregăti o baie cu săruri și esențe de parfum de gardenie.

Candida ar fi vrut să poarte mai degrabă una dintre cele trei rochii simple de seară pe care le adusese cu ea în Franța, dar nu avea forța necesară să înfrunte ceea ce știa că va fi oroarea revoltătoare a Mariei. De aceea, s-a lăsat îmbrăcată cu o rochie din șifon de un albastru movuliu, cu o curea argintie și un bolero argintiu căptușit cu șifon albastru, rochie care trebuie să fi costat o avere.

– Vă vine foarte bine. Marie se dădu înapoi s-o poată admira. Culoarea se potrivește cu ochii doamnei.

Candida nu putea să nu se întrebe ce credea cu adevărat această femeie despre faptul că stăpânul casei a ales o tânără necunoscută pentru a fi castelană, și despre felul în care a prezentat-o întregii case.

Șirul gândurilor ei fu întrerupt de sunetul unei băți rapide. Se întoarse și realizează că venise de la ușa pe care Marie i-o arătase și-i spusese că pe dreapta este camera domnului. Inima îi bătea cu repeziciune când Marie, deschise ușa de legătură și, ca și cum prezența lui acolo era cel mai normal lucru din lume, Glen intră.

– A, draga mea, ești gata! exclamă el. Ți-am adus astea – mătușa Melissa crede că ar trebui să le porți.

Deschise cutia de bijuterii cu care venise și așezând-o pe masa toaletei, scoase conținutul și veni către ea, ținând în mână un colier cu trei șiraguri din perle unite printr-un pandantiv în formă de coroană cu safire și diamante.

Cu respirația tăiată de frumusețea acelor lucruri, Candida se trase înapoi involuntar.

– Întoarce-te și dă-mi voie să ți le pun, îi spuse Glen.

– Dar eu...

El deja o întorsese și în clipa următoare simți răceala perlelor pe pielea ei. Dar atingerea acelor mâini puternice, bronzate, cu degete lungi care îi închideau colierul, îi transmise un fior prin întregul corp.

Dându-se înapoi, spuse surâzător:

– Ești gata, scumpa mea – perlele D'Arblay. Numai Dumnezeu știe cum am reușit să le păstrăm, pe ele și pe restul vechiturilor în timpul zilelor noastre negre. Ele au venit în familie pentru prima oară ca un cadou de nuntă de la Ludovic al XV-lea pentru o tânără marchiză a acelor vremuri. Se întoarse către Marie: Nu-i așa că i se potrivesc doamnei?

– Superb! spuse Marie. Madame este foarte frumoasă, adăugă ea cu privilegiul de vechi slujitor. Domnul trebuie să comande să-i fie pictat portretul pentru galerie.

– Fii sigură că o voi face. De data aceasta ochii lui întâlnindu-i pe ai Candidei, aveau din nou acei mici drăcușori ce dansau în adâncurile lor.

Ea se înroși, strângând din buze, simțind cât de mult i-ar plăcea să palmuiască acea față zâmbitoare și încrezătoare.

Iar când Marie, asigurându-se că nu mai este nevoie de ea, ieși închizând ușa, se întoarse spre el furioasă:

– Ești chiar de neiertat! Dacă tu crezi că toate astea sunt amuzante...

– În nici un caz, o asigură el calm. Face parte dintr-un mic joc. Te rog, intră în joc. Ar șoca-o pe Marie dacă nu ai arăta nici un interes față de bijuteriile familiei.

– Tu ce crezi că gândesc servitorii cu adevărat? întrebă ea iute. O, știu că Marie pare că a acceptat situația – sau cel puțin așa pretinde. Dar ceilalți știu cum am ajuns aici.

– Servitorii mei gândesc cum li se cere – Marie va avea grijă de asta.

– Doamne, Dumnezeu! Crezi că stăpânești pe toată lumea?

El ridică din umeri.

– Desigur că nu. Dar dacă spun că ești soția mea și că doar acum a devenit convenabil să anunțăm căsătoria noastră, este suficient. Dar, te rog, să nu mai pierdem timp certându-ne. Apropo, asta e a ta. Scoase ceva din buzunar și ea văzu că este o cheie. De la ușa de legătură, explică el. Dacă îmi permiți să ies pe cealaltă ușă, o voi închide pe aceasta. Se întoarse spre ușa pe care venise și pentru o clipă, ea putu zări dormitorul de dincolo, înroșindu-se ușor. Apoi a închis-o și rotind cheia în broască, o scoase și i-o întinse din nou. Pune-o bine, Candida. Și dormi liniștită.

Fără să scoată un cuvânt, conștientă încă de obrajii arzând, luă cheia și o lăsă într-unul din sertarele toaletei.

– Acum, putem pleca?

– O secundă. Mai este o mică problemă de rezolvat. Caută din nou în buzunar. Vei avea nevoie de asta. Dă-mi mâna, te rog...

– Nu! spuse ea dându-se înapoi.

– Dacă preferi să ți le pui singură, te rog.

O ținea deja de mâna stângă și-i lăsă inelele – o verighetă din aur și un inel cu un rubin pătrat înconjurat de safire, în palmă.

– Sper să ți se potrivească. Au fost ale mamei mele.
– Dar chiar trebuie, domnule D'Arblay?
– Este obligatoriu, te asigur. Niciodată să nu faci lucrurile pe jumătate.

De ce a fost de acord să mai stea, chiar și pentru o noapte? Furioasă, își puse inelele pe deget și ridicându-și privirea, îl găsi foarte concentrat.

– Perfect! spuse el. Acum, suntem gata. Și gândește-te cât de folositoare sunt! Trebuie doar să ridici mâna ca să-mi arăți lumina roșie! Să mergem la cină.

Era aproape sigură că îl detestă.

Mult o să-i pese lui de o lumină roșie.

Când intrară în salon, seșora Alvaros stătea pe covorul din fața căminului, cu un pahar în mână, în timp ce gazda sa își turna vin.

– Nu te-am mai așteptat, Glen, spuse marchiza.

– Îmi cer scuze. Am întârziat? întrebă el.

– Nu, interveni Nadine. Eu am coborât mult mai devreme. Ceasul meu era înainte. Zâmbi, acel zâmbet strălucitor care încă nu o impresiona. O, porți perlele.

– Da. Nu-i așa că sunt minunate? Candida fu pentru prima oară bucuroasă că-i permisesse Annei să o înscrie la școala de teatru, dar nu-și imaginase vreodată că o să-și exerseze talentul în astfel de împrejurări. Mai devreme, nu-i păsase foarte mult dacă Marie se întreba sau nu de lipsa sa de apreciere, sau ceea ce gândea; dar acum simți o hotărâre subită că doar pentru această seară Nadine n-ar trebui să aibă nici o șansă să ghicească faptul că ceva ar fi în neregulă.

– Sunt de vis, nu-i așa? spuse Nadine. Perlele nu au fost niciodată preferatele mele, dar te invidiez pentru acestea. Dar ce spui de diamante? Îți plac?

– Nu foarte mult. De fapt, nu-mi plac atât de mult bijuteriile. Cred că lucrurile foarte valoroase sunt o bătaie de cap. Sper că nu te dezamăgesc, Glen?

– Nu, atâta timp cât există ceva care să-ți placă, spuse el serios.

– Blănuri? întrebă Nadine. Mă încălzesc gândindu-mă la ele într-o noapte ca asta.

– Îmi plac florile mai mult ca orice pe lumea asta, spuse Candida.

– Dar nu ca semn al dragostei. Se ofilesc. Poate sunt simbolice. Nadine ridică din umerii albi. Dar nimeni nu trebuie să le spună tinerilor căsătoriți că dragostea nu durează o veșnicie. Cel puțin – sunteți proaspăt căsătoriți? Sunt încă în ceață.

– Destul de recent, spuse Glen, și schimbând subiectul: dă-mi voie să-ți umplu paharul.

– Doar până la jumătate.

Întorcându-se ca să poată vorbi cu marchiza, Candida fu conștientă de mișcarea celeilalte spre masă pentru a sta lângă Glen și cum își scăzu tonul vocii când vorbea cu el.

Pe timpul cinei, a devenit evident faptul că deși s-a întors și nu l-a găsit pe Glen liber, n-avea nici cele mai mici intenții să nu-și ducă planul la bun sfârșit.

A reușit pur și simplu să-l monopolizeze atenția pe toată durata cinei. Dar când s-a terminat, Madame îi spuse nepotului ei:

– Te lăsăm să-ți bei vinul. Vino și tu în salon când dorești.

Se îndreptau din nou spre salon când majordomul o anunță că are un telefon.

– Un telefon de la New York, doamnă. V-am făcut legătura în bibliotecă.

– Trebuie să fie Nicole, spuse marchiza. Ai tu grijă de Nadine, Candida.

– Încă nu ți-ai însușit toate îndatoririle ca stăpână a acestei case, spuse Nadine în timp ce intrară în salon.

– Ce vrei să spui? întrebă Candida, întâlnind acei ochi verzi care o studiau pe sub sprâncenele ridicate.

– Ei bine – oricine poate observa foarte ușor că Madame încă domnește aici.

Candida se încruntă.

– Mie îmi convine. Nici nu mă gândesc să încalc ceea ce consider a fi dreptul de moștenitoare al mătușii Melissa, acela de a fi stăpână aici, spuse ea rece.

– Dar, draga mea, desigur nu este treaba mea, doar că din moment ce ești soția lui Glen, doamna în vârstă ar trebui să-ți lase locul ei în casă, spuse Nadine. A condus această casă foarte profitabil pentru averea ei –

iar din fericire pentru tine nu o mai interesează averea. Râse, întâlnind ochii Candidei: O, dar n-ai observat că suntem cam nesuferite? Mătușa niciodată nu m-a plăcut, nu m-a privit cu ochi buni.

Iar acesta nu este motiv să încerci să vorbești despre ea cu mine când nu este prezentă! se gândi Candida.

– Adevărat? spuse ea.

Privind-o cum își toarnă cafeaua, observând fără plăcere grația unei siluete suple și frumusețea unui chip tânăr și serios, Nadine se încruntă. Cine era fata asta? Unde a găsit-o Glen?

Ce proastă am fost că nu m-am întors mai repede! se gândi ea. Dar nu mi-am imaginat vreodată că se va însura.

Alfundându-se într-un colț al unei canapele, Nadine spuse cu un ton plângăreț:

– Sper că nu l-am acaparat pe Glen. Dacă am făcut asta trebuie să mă ierți, pentru că suntem prieteni atât de vechi.

– Desigur că sunteți. Turnând cafeaua, Candida își ridică privirea zâmbind. Ați fost cândva logodiți, nu-i așa?

După o scurtă pauză, Nadine râse nesigură:

– Știai?

– Bineînțeles, spuse Candida senină.

Și ce altceva i-a mai spus Glen? se întrebă Nadine furioasă.

– O, înțeleg, murmură ea. Nu cred că a fost un gest plin de tact din partea lui Glen, nu?

– Plin de tact? De ce? Dar de fapt Madame mi-a spus. Era un amuzament sincer în tonul Candidei. Știi, nu mă aștept să fi fost singura femeie din viața lui. Asta ar însemna să aștept imposibilul. Bei cafeaua cu zahăr? Și puțin lichior?

– Cu zahăr, te rog. Fără lichior în seara asta.

În timp ce Candida îi aduse una dintre minunatele cești de Sevres și o așează pe o măsuță din fața ei, Nadine abia o privi.

Candida, cu o expresie calmă și misterioasă, se gândea: Încearcă să mă faci geloasă!

– În fond, spuse ea, așezându-se pe un scaun cu spătar înalt lângă tava cu cafea, Glen este un bărbat foarte atrăgător.

– Asta așa este, fu de acord Nadine, recăpătându-și ținuta aproape pierdută. Câteodată mă întreb cum am putut să mă port cu el atât de urât.

– Te-ai purtat urât cu el? Cred că te-a iertat.

Cu siguranță, cel care a spus că are calitățile unei bune actrițe a fost un profet adevărat.

– Foarte urât. Dar pare că a trecut peste. Nu te aștepta să fii flatată de această descoperire. Nadine întinse leneșă mâna după ceașca ei. Sunt prea feminină să mă bucur că am fost înlocuită. De data asta, râsul ei sună sincer.

Candida fu ușurată că Madame și-a ales exact acel moment să se întoarcă, precedată ca de obicei de pechinezul Wu, care în drumul său spre a o saluta pe Candida, se opri brusc pentru a lătra agresiv oaspetele.

– Wu! Stăpâna sa îl ridică, dojenindu-l. Ești nepoliticos. Este oaspetele nostru.

Nadine râse.

– Nu mă place.

Se întoarse indiferentă, iar cățelul, mârâind, se așeză la picioarele stăpânei lui.

– Ai venit tocmai la timp să-mi dai și mie o țigară! exclamă Nadine când Glen intră în salon. Eu le-am uitat pe ale mele sus.

– Sunt câteva pe masa de lângă tine.

Marchiza îi arată o cutie albă de țigări.

– Îmi cer scuze.

Candida era sigură că oaspetele s-a abținut intenționat să întrebe mai devreme. Observând-o cum se uită la Glen, remarcând gestul aparent nestudiat cu care și-a sprijinit mâna pe brațul lui în timp ce el îi aprindea țigara, Candida simți o dorință puternică de a lua ceașca argintie cu cafea și de a turna conținutul peste acea minunată doamnă.

Se gândi: dacă aș fi fost într-adevăr tânăra mireasă, asta ar putea să mă deranjeze destul de mult.

Din fericire, nu sunt îndrăgostită de el, iar ea nu poate să distrugă ceva ce nu există, hotărî Candida, și ridicându-și privirea o văzu pe Madame uitându-se la cealaltă. Se așezase pe o canapea adâncă aflată în fața căminului, cu pechinezul încolăcit lângă ea. Apoi, întâlnind ochii Candidei, își ridică sprâncenele expresive, iar un zâmbet slab îi apărui pe buze.

Nadine se ridică și se duse la fereastră.

– Ce noapte minunată! exclamă ea. Parcă a trecut o viață de când mă plimbam în aceste grădini. Vrea cineva să meargă cu mine să ne plimbăm? Privirea pe care o aruncă peste umăr era ațintită spre Glen.

Acesta se întoarse zâmbind spre Candida.

– Vii, dragă?

Pentru o clipă, ezită. Dar de ce să se deranjeze s-o enerveze pe Nadine fiind a treia persoană pe care evident acea doamnă nu o dorea?

– Nu, n-am chef, spuse ea. Du-te cu seșora Alvaros. Voi rămâne să vorbesc cu mătușă Melissa.

– Ia-i Nadinei un șal, Glen, spuse mătușă lui. Aceste minunate nopți pot fi înșelătoare.

– Vrei, Glen? Servitoarea va găsi unul în cameră la mine. Cred că este suficient, spuse Nadine.

Când, ieșind din cameră, Glen trecu pe lângă ea, Candida știu că este supărat. Dar își spuse că n-avea nici cea mai mică intenție să-i fie escortă. Oricum, îi spusese mai devreme că vrea să-i vorbească marchizei.

Nadine întreabă:

– Ești sigură că nu vrei să te plimbi?

– Foarte sigură.

– În acest caz, promit să nu-ți rețin tânărul soț. Ești atât de drăguță să mi-l împrumuți, spuse ea tărăgănat.

Întorcându-se, Glen puse șalul pe umerii oaspetelui său. Candida nu putu să audă ce i-a spus el. Vocea lui era acoperită de bătăile puternice ale inimii ei. Apoi, marchiza îi spuse nepotului ei:

– I-al și pe Wu cu tine, Glen.

Cățelul, auzindu-și numele, sări de pe canapea. Glen îl luă în brațe și deschizând ușa înaltă, o urmă pe Nadine afară. Se îndepărtau în întuneric, iar Candida se uita după ei, conștientă încă de zgomotul bătăilor inimii ei.

– Vezi câtă dreptate am avut? o întreabă marchiza încet. Ce inteligent din partea ta, draga mea, să o lași să creadă că nu te deranjează.

– Dar n-a fost greu, pentru că, din fericire – chiar nu aveam nici un interes. Candida se întoarse, privind-o pe marchiză. Madame, vreau – am vrut să am ocazia să vă vorbesc.

– Da, mi-a spus Glen că vrei să-mi vorbești. Luă bucata de fular la care lucra și începu să tricoteze calmă. Vrei să pleci mâine? Dar, draga mea, nu poți să faci asta. Aș fi într-o poziție stânjenitoare, pentru că va trebui să mă gândesc la o nouă explicație.

– Dar, Madame...

– Ascultă, Candida. Nu-mi poți distruge povestea, fără să-mi dai nici o șansă să găsesc o soluție logică sau illogică acestei situații. A fost foarte drăguț din partea ta că nu ai distrus totul în această după amiază...

– I-am spus domnului D'Arblay că am făcut asta pentru dumneavoastră – mă tem, totuși, că va trebui să vă folosiți imaginația ca să găsiți o explicație pentru plecarea mea.

– Dar nu poți pleca acum, spuse rugător Madame. Nu acum când ai întâlnit-o și sigur ai realizat...

– Ce am realizat este faptul că señora Alvaros este o femeie căreia nu-i pasă dacă un bărbat este înșurat sau nu..., începu Candida.

– Exact! i-ar face o mai mare plăcere crezând că te-a alungat. Nadine ar distruge și cea mai fericită căsnicie dacă ar putea. Depinde de tine să-i demonstrezi că și-a întâlnit rivala potrivită.

– De ce să fac asta? Uitați ce este, protestă Candida, sora mea mă așteaptă să mă întorc. Nu aș putea să-i scriu și să-i spun ce fac aici.

– Pentru numele Lui Dumnezeu, nu! Va trebui să-i spui că ai acceptat o slujbă. Vom avea noi grijă de asta. Sincer, mă simt ca și cum am început o nouă carte și că va fi cea mai bună pe care am scris-o vreodată!

– Nu veți ajunge nici până la jumătate când intriga va fi ghicită. Sincer, Madame – se va afla. Ar fi mult mai bine să plec acum. Puteți chiar să spuneți că cineva din familia mea este bolnav și că trebuie să mă întorc acolo de unde am venit.

– Nu pot. Moartea tatălui tău a făcut necesară șederea ta în Kenya când Glen s-a întors în Franța! Acesta a fost motivul pentru care am amânat anunțarea căsătoriei. Francezii, care sunt atât de pretențioși în ceea ce privește doliul, vor înțelege.

Un sentiment înfricoșător de neajutorare începu să o cuprindă pe Candida.

– Este imposibil, spuse ea. Cineva va da de gol toată povestea. Servitorii știu cum am venit aici. Că am fost confundată cu...

– Acest lucru a fost deja explicat. Oricum, poți fi sigură că Nadine nu va afla nimic de la servitori. Nu, draga mea, am ajuns prea departe ca să ne întoarcem din drum acum, spuse ferm Madame. Tu știi că am motivele mele să-i arăt Nadinei – ca să folosesc o expresie vulgară – când trebuie să plece. Ea chiar crede că tu și Glen vă iubiți – și vrea să te facă să suferi. De tine depinde să-i demonstrezi că ești mai puternică decât ea. N-ai vrea să faci asta – chiar dacă nu-ți pasă nici un pic de Glen?

Oare nu erau aceste gânduri și în mintea ei? Madame era foarte deșteaptă.

– Draga mea, continuă ea, punându-și o mână pe brațul Candidei, este doar pentru câteva săptămâni. Și o să vezi că a meritat. . .

Privind înapoi, Candida se întrebă dacă nu cumva în realitate se hotărâse în momentul în care descoperise cât de mult o detesta pe Nadine. Dacă nu cumva până acum se mințise singură.

– Se întorc, spuse repede marchiza. Promite-mi, măcar că vei încerca să mai stai câteva zile.

Ușa se deschise larg și se auzi vocea joasă, intimă a Nadinei:

– A fost. . . încântător, Glen. Atâtea amintiri. . .

– Foarte bine. Voi. . . aștepta! spuse Candida.

Bându-și ceaiul de dimineață, Candida se uită lung la lumina soarelui ce juca pe peretele opus patului ei.

Dar a existat vreodată o femeie mai nebună decât ea însăși? Cum a putut să se lase prinsă în capcană și să facă o astfel de promisiune?

– Domnul ar dori, dacă doamna este odihnită suficient, să ia micul dejun împreună cu el când este gata.

În timp ce făcu baie și se îmbracă, se gândi că Nadine este o persoană greu de uitat, indiferent dacă o iubeai sau dacă o urai!

Gândul o luă prin surprindere. Dar nu era genul care ține ranchiună; oricât de mult m-ar enerva, nu mă interesează să merg atât de departe, hotărî Candida.

Când se întoarse în dormitor, găsi o străină care o aștepta – o tânără zâmbitoare, cu părul negru pe care o mai văzuse și care se prezentă ca fiind Henriette, adăugând:

– Doamna Bisard, menajera, este mătușa mea, doamnă. V-ar fi recunoscătoare dacă, atunci când este ocupată, ați fi de acord să apelați la serviciile mele. Eu stau cu ea și am fost educată pentru a fi servitoarea doamnei.

Era evident că având îndatoririle de menajeră, Mariei îi era greu să adauge la acestea pe cele ale unei cameriste. Candida se simți într-un fel ușurată. Totuși, obișnuită să-și rezolve sigură problemele, i-ar fi plăcut mai mult fără o servitoare.

Din moment ce nu mai avea nimic altceva de făcut, se încredință mâinilor extrem de competente ale Henriettei și, zece minute mai târziu, purtând un costum alb cu albastru pe care l-a ales aproape la întâmplare dintre toaletele ce atârnav în șifonier, coborî în salon.

Ura această situație; iar în ceea ce privește amuzamentul, ar putea să-l lase celor care au născocit-o, împreună cu tot necazul care-l va aduce. Și totuși, gândul să încalce promisiunea făcută marchizei nu-i mai trecu prin minte.

Glen stătea lângă o fereastră deschisă fumând o țigară și uitându-se nepăsător la titlurile din ziarul adus de dimineață. Se ridică în momentul când intră în cameră și, lăsând ziarul, își aruncă țigara afară.

– Bună dimineața! Sper că ai dormit bine, spuse el.

– Bună dimineața! Am dormit foarte bine, mulțumesc.

– Asta e bine. Înseamnă că nu ai avut nimic pentru care să-ți faci griji. Nimic de genul să te hotărăști – sau să te răzgândești, nu-i așa? Întrebă el calm. Sunt atât de bucuros că te-ai hotărât să faci ceea ce vrea mătușa mea. Cel puțin, am înțeles că ați ajuns la o înțelegere, aseară?

Se uită la el fără să zâmbescă.

– Da, mă tem că m-a convins să-i promit că voi face ce vrea, pentru moment. Dar este total împotriva felului meu de a gândi. Eu cred în continuare că toată povestea e ridicolă...

– Dar nu e asta tot hazul? o întrerupse el. Dacă n-am putea să fim ridicoli câteodată, viața ar fi mai plictisitoare decât e de obicei. Oricum, mă bucur că mătușa te-a convins.

– Madame este foarte convingătoare, spuse ea ridicând ușor din umeri. Este o calitate a celor din familia D'Arblay, râse el.

Întâlnind disperarea din ochii Candidei, continuă, cu vocea mai scăzută:

– Nu-ți face griji. Tot ce trebuie să faci este să-ți înveți replicile. Ți-am scris toate detaliile cu adevărat importante și vreau să le înveți pe dinafară și apoi să distrugi hârtia.

Îi întinse un plic sigilat. Luându-l, văzu că este adresat „Doamnei Glenister D'Arblay“.

– Dacă vrei să folosești acest titlu, te rog s-o faci, spuse el. Doar dacă nu crezi că două marchize pot fi confundate.

– Ești insuportabil! izbucni ea.

– Ce drăguț din partea ta! îi reproșă el. Trebuie să te fac să-ți schimbi părerea despre mine. Nici nu știi ce soț bun voi fi. Griuliu, generos, afectuos. Tot ce trebuie să faci este să pari că mă plăci. Să nu lași pe nimeni – mai ales pe oaspetele nostru – să creadă că în acest stadiu timpuriu ai avea vreun motiv să regreți pasul făcut.

Era pe punctul să-l întrebe cum putea crede că o fată deșteaptă ar face altceva. Dar Wu intră alergând în cameră urmat de stăpâna sa, și ca de obicei se opri la Candida.

– Ce faci, leuțule? Se aplecă să-l mângâie, bucuroasă să-și ascundă culoarea din obraji.

Madame o salută și ea cu o îmbrățișare caldă. După ce-și salută mătușa și anunță că se întoarce în câteva minute, Glen ieși să-i vorbească grădinarului care aducea un coș cu piersici, în timp ce marchiza și Candida se așezară la masa unde majordomul tocmai punea ibricul cu cafea.

Turnând în cești, Madame îi spuse:

– Am vorbit cu Glen să ne ducă până la Nisa, Candida. Trebuie să-ți iei niște haine, și putem să mergem să la cumpărături înainte și după prânz.

– Chiar trebuie... , începu Candida când ușa fu deschisă și intră Nadine.

– Draga mea! exclamă Madame. Ce faci jos atât de devreme? Am lăsat ordin să-ți fie adusă o tavă sus, în cameră.

– A fost adusă... mulțumesc. Dar din moment ce menajera mi-a spus că v-ați trezit și mi-a lăsat mesajul tău, mi-am zis că dacă ieșiți, n-ar fi nimic mai plăcut decât să merg și eu cu voi.

– M-am gândit că ești prea obosită. Dar, te rog, vino, spuse marchiza. Nu vom pleca decât peste vreo oră. Candida și cu mine avem niște treburi de rezolvat. Dar Glen va sta cu tine până la prânz.

– Ar fi minunat, zise Nadine uitându-se împrejur. Dar unde este Glen? întrebă ea.

– Va veni imediat.

– A, îl văd. Mă gândeam dacă în timp ce tu și Candida sunteți ocupate, ar putea să mă ducă de-a lungul coastei să mă uit la vila mea.

Fără să aștepte permisiunea, plecă, grăbindu-se să-l întâlnească pe Glen care venea spre casă.

Hotărâtă să nu facă nici un comentariu, Candida nu-și luă privirea din farfurie. Dumnezeu! O femeie atât de experimentată ca Nadine Alvaros ar trebui să fie mai subtilă.

Sper să o refuze. Este atât de sigură pe ea. Gândul involuntar fu urmat de un sentiment surprinzător de ciudă. Dar bineînțeles simțea asta pentru nu suferea să vadă nici o femeie, chiar și pe una pe care nu o plăcea, aruncându-se cu atâta lipsă de rafinament în brațele – ei bine, oricărui bărbat.

Între timp, Nadine îi făcea cu mâna gazdei, care intrase în grădina cu trandafiri. Exclamația lui înăbușită fu din fericire de neuzit, și când ajunsese la el fu întâmpinată cu un zâmbet dacă nu cald, măcar politicos.

– Bună dimineața, spuse el. Soarele ar trebui să fie foarte flatat că te-a văzut atât de devreme.

– Sau tu ar trebui să fii. Făcu încă un pas, ajungând lângă el. Am alergat după tine să te întreb dacă poți să mă duci cu mașina până la Cannes – sau poate nu atât de departe, dar să pot arunca o privire vilei mele, și dacă da, să-l sun pe agentul meu în dimineața asta.

– Draga mea Nadine, aș fi fost încântat să-ți fiu de folos, dar...

– O, știu că le conduci pe soția ta și pe Madame la Nisa, spuse ea repede. De aceea te-am întrebat – Madame mi-a spus că ea și Candida au niște probleme de rezolvat înainte de prânz, și că va trebui ca noi doi să ne ținem de urât reciproc. Presupun că nu vrei să stai singur și să le aștepți, așa că...

– În cazul ăsta firește că te voi duce, zise el.

– Ești un scump! exclamă ea zâmbindu-i. Ce frumoși sunt acești trandafiri, Glen. Privi în jos spre cei câțiva pe care el îi ținea în mână.

– Într-adevăr, trandafirii parcă sunt mai frumoși anul ăsta. Mătușa nu are de ce să se plângă; poate îți amintești că sunt specialitatea ei.

– Desigur. Ea se opri, iar el fu nevoit să facă același lucru. Pot să-ți cer unul? îl întrebă ea, coborându-și tonul: a trecut mult timp de când nu mi-ai mai oferit un trandafir, Glen – putem să-l considerăm un simbol al iertării?

– Ce aş avea să-ţi iert? întrebă el. Dar deşi ea întinse mâna, el încă ţinea buchetul de flori intact. Oricum, nu cred că trandafirii te reprezintă. Să mergem în grădina cu orhidee şi să vedem ce-ţi găsim acolo.

Se întoarse repede şi, muşcându-şi buzele, ea îl urmă.

Peste nici zece minute, Candida, care stătea cu faţa spre fereastră, îi văzu întorcându-se împreună.

– O să-ţi bei cafeaua rece, spuse Madame când intrară. Sună să-ţi aducă una proaspătă.

– O, ce urât din partea mea. L-am reţinut aşa mult? întrebă Nadine şi, aşezându-se, ridică o mână atingând orhideea prinsă de cordonul rochiei ei albe, mângâind-o cu degetele. Ar fi putut să fie un gest foarte natural, dar întâlnind ochii celeilalte, Candida fu sigură că i-a atras intenţionat atenţia asupra florii.

Apoi Glen, oprindu-se în spatele ei, se aplecă să lase mănunchiul de trandafiri pe care-l adusese, lângă farfuria ei.

Surprinsă, îşi ridică privirea spre el.

– Un mic sfat cu care să-ţi începi ziua, scumpa mea, răsă el. Poţi să ghiceşti care e acela?

Conştiinţă de privirea insistentă a Nadinei, se uită la flori, murmurând:

– Sunt minunate. Iar după o scurtă pauză: Mulţumesc.

– Care ar putea fi acel sfat? întrebă Nadine. Flori pentru o floare. Nu, asta nu e un sfat.

Glen răsă din nou, privind-o pe Candida cum roşeste. E frumoasă ca o floare! se gândi el. Chiar dacă vrea să mă omoare. Şi cu voce tare:

– Dacă cineva îl ştie pe Herrick, acel bătrân preot, într-adevăr cam desfrânat, atunci are răspunsul.

– Dumnezeu! Marchiza îl cită:

„Culege trandafirii cât mai poţi...”. Asta e sfat pentru soţia ta, Glen?

– Fireşte, o asigură el. Toţi ar trebui să citim şi să nu uităm niciodată: „Timpul nu stă în loc”. Iar dacă suntem înțelepți, ar trebui să profităm de fiecare zi şi să nu ne gândim la cea care urmează.

– Ce păgân esti, Glen! spuse mătuşa lui râzând. Dar cred că sunt de aceeaşi părere, adăugă ea. Să nu te gândeşti că ziua de mâine va fi mai complicată... .

Sfaturi ar trebui amândoi să primească! se gândi Candida strâmbându-se. Mă întreb cât de curând vor regreta ce se întâmplă acum.

Dar după ce se ridicară şi plecă în camera ei ca să se pregătească pentru plecare, ducea cu ea trandafirii. În fond, nu putea pur şi simplu să-i lase acolo.

Capitolul 5

Acea zi la Nisa părea că se transformase într-un vis neașteptat de plăcut când, peste aproape două săptămâni, Candida stătea așezată la toaletă uitându-se la propria ei reflecție, care o privea serioasă din adâncurile oglinzii, în timp ce Henriette îi aranja cu pricepere părul.

Câteodată chiar se întreba dacă nu cumva această viață pe care o trăia nu era un vis. Dacă ar fi putut scăpa de gândul că ar putea foarte ușor să se transforme într-un coșmar, nu putea să nege că au existat momente când chiar s-a simțit bine. Dar deși, intrând în acest joc, știa că trebuie să privească totul ca și cum ar avea oricare altă slujbă, încă nu putea să scape de senzația de a fi prinsă într-o capcană din care cu fiecare zi ce trecea îi era mai greu să iasă.

La început era doar familia și poate câțiva din afară care păreau implicați; dar acum erau zeci de oameni care-i acceptau indiscutabil poziția în această falsă situație.

Când Madame spusese că în perioada dintre cărțile ei nu mai are timp de nimic, Candida nu realizase că imediat o mulțime de prieteni vor veni la castel. Toți cei care stăteau în vecinătate erau prieteni apropiați ai marchizei și ai nepotului acesteia; oameni care-l știau pe Glen D'Arblay de-o viață și care erau interesați, și în foarte multe cazuri încântați, să-i cunoască „soția”. Din moment ce toată lumea părea să-l creadă la fel de imprevizibil cum era de fermecător, au acceptat vestea căsătoriei lor ca pe un lucru firesc.

În momentul când menajera ei vorbi, Candida se trezi brusc din visare.

– Da... , într-adevăr, Henriette. Ai făcut o treabă foarte bună.

Fata zâmbi.

– Este o plăcere să fac orice pentru dumneavoastră, doamnă. Ultima doamnă pentru care am lucrat uneori își arunca peria după mine!

– Dezgustător! exclamă Candida, dar cu propria ei experiență într-un salon de frumusețe nu fu foarte șocată.

Henriette tocmai îi aranja rochia la spate când se auzi o bătaie în ușa ce dădea spre hol și Glen strigă:

– Merg jos, dragă. Ești gata?

– Nu chiar, răspunse ea. Nu mă aștepta.

– Bine. E timp suficient.

În mod curios, putea să-l vadă dincolo de acea ușă închisă îndepărtându-se – înnebunitor de chipeș; înnebunitor deoarece într-un fel era enervată cât de remarcabil putea arăta.

Îndepărtându-se de camera ei, Glen se încruntă ușor. Era o mică problemă care trebuia discutată. N-ar trebui să fie dificil, dar tot a amânat-o.

Traversa palierul ce ducea către scări când o ușă se deschise și mătușa lui ieși.

– Glen! Vino, te rog. Trebuie să vorbesc ceva cu tine și poate jos nu o să avem șansa.

O urmă până în camera de zi a apartamentului ei.

– Ce este? întrebă el. S-a întâmplat ceva?

– Ceva cu adevărat strașnic! Avem doi musafiri pe care nu-i așteptam în seara asta.

– Care-ți încurcă planurile?

– Asta n-ar conta. Glen, sunt soții Vance!

– Ce! O privi surprins. Credeam...

– Că sunt la Londra. Și eu la fel. Dar se pare că au ajuns azi după-amiază. Dorothea m-a sunat în timp ce mă îmbrăcam. Au foarte puțin timp liber din moment ce Car trebuie să plece curând în Rusia. Dar Dorothea spune că este decisă să o cunoască pe soția ta.

– Dumnezeule!

– Într-adevăr, dragul meu. Vine să afle cine este; când s-a întâmplat și, tot ce mai vrea să știe!

– Și ce i-ai spus?

Se uită la el amuzată.

– Ei bine, nu am avut foarte mult timp să improvizez. I-am spus că v-ați căsătorit când ai fost în Kenya – mulțumesc Lui Dumnezeu că ai fost acolo. Că a fost dragoste la prima vedere, și că v-ați căsătorit imediat. Desigur a vrut să știe cine este fata și din ce familie provine. I-am spus că tatăl ei a fost colonel, stabilit în estul Africii. Nu foarte bogat, dar de familie bună. Boala și moartea tatălui ei au făcut ca nunta să fie foarte liniștită și am hotărât să nu spunem nimic despre ea deocamdată – asta până când a venit Candida. Mulțumesc Lui Dumnezeu că Dorothea nu m-a întrebat numele ei de domnișoară, dar oricum Alton sună destul de bine.

– Niciodată nu te încurci când vine vorba de cuvinte. O să scrii și la optzeci de ani. Glen o privea cu admirație. Nu ai putut să găsești un motiv să o oprești să mai vină în seara asta? Scarlatină sau ceva de genul acesta.

– Când avem invitați la cină? Oricum, vine să-ți valideze alegerea. Presupun că este normal să vrea asta. Ține atât de mult la tine.

– Și eu țin foarte mult la ea. Dar mi-aș dori să fie oriunde decât aici astă-seară, spuse el cu regret.

– Ei bine, zise Madame ridicând din umeri, suntem implicați și trebuie să facem ce putem mai bine. Soții Vance erau ultimii oameni la care mă așteptam să vină.

– Știi, mătușă, m-am gândit o dată sau de două ori că ne-am implicat prea mult. Dar mă liniștesc gândindu-mă că fără îndoială ai aranjat în mintea ta deșteaptă ceva de genul că soția mea va pleca de lângă mine și că vom stabili un divorț...

– Asta este pentru când va pleca Nadine, spuse Melissa. Mă descurc eu, dar trebuie să recunosc că Dorothea...

– Prostii. Te descurci cu unul, te descurci cu toți. Doar n-o să-mi spui acum că o s-o lași pe încântătoarea mea nașă să te intimideze? Cred că o cunoști de treizeci de ani.

– De mai bine de atât. Am fost la școală împreună. Dar îți dai seama că nu ar considera această situație deloc amuzantă, spuse Madame.

El îi puse o mână pe umăr.

– Crede în noroc. Vei scăpa din asta. Ne vom descurca foarte bine. Se uită la ceas. Să mergem, draga mea...

Când intrară în salon, Candida și Nadine erau deja acolo.

Nadine preferase negrul pentru această seară. Spre deosebire de multe femei brunete, arăta extraordinar în negru. Scotea în evidență paloarea pielii ei și într-un fel părea să-i accentueze frumusețea exotică. În această seară, pentru a se potrivi cu roșul de pe buzele ei, purta un set format dintr-un colier superb din rubine și cercei lungi. Privind bijuteriile, Glen se gândi cu ironie: regretatul seșor Alvaros a fost fără îndoială o investiție solidă. Dar simțul său artistic aprecia contrastul pe care-l formau cele două femei. În momentul în care ochii lui se opriră asupra Candidei fu o căldură neașteptată în adâncurile lor, pe care nu o avu când o privi pe Nadine. Conștient că aceasta îl privește, luă mâna Candidei, ducând-o la buze.

– Arăți fermecător în seara asta, draga mea.

Amintindu-și la timp faptul că au spectatori, Candida reuși să se oprească înainte de aș trage mâna din a lui. Chiar trebuia să o atingă? Era destul de iritată să-și motiveze acele neașteptate bătăi puternice ale inimii.

– Am fost după tine, draga mea, spuse Madame, dar deja coborâseși. Vroiam să-ți spun că vom avea doi musafiri în plus în această seară și mă tem că tu vei fi cea vizată.

– Eu? Candida se uită la ea mirată.

– Da, scumpo, spuse Melissa privind-o aproape amuzată. Dar nu te lăsa intimidată. Cei doi musafiri sunt nașa lui Glen și soțul ei.

– Doamne Dumnezeule! Nu-mi spuneți că vine lady Dorothea! exclamă Nadine, și cu un zâmbet malițios către Candida: de acum începi să înfrunți realitățile vieții, draga mea!

Amintindu-și ce auzise despre lady Dorothea, Candida se uită cu spaimă la marchiză. Dar înainte ca altceva să mai poată fi spus, primii oaspeți fură anunțați.

Era evident că nu mai putea afla alte informații și o teamă de ceea ce-i rezerva acea seară o cuprinse. Nașa lui Glen! Cineva foarte preocupat de căsătoria lui.

– Lady Dorothea și domnul Carlton Vance, se auzi de la intrare.

Candida vorbea cu o doamnă franțuzoică fermecătoare și, făcând involuntar o pauză pentru a privi spre ușă, văzu un bărbat chipeș, cărunt, și o femeie mărunță, frumos îmbătrânită care îl preceda.

Lady Dorothea Vance avea șaptezeci de ani și prin faptul că nu încerca să ascundă acest lucru arăta mult mai tânără. Cu excepția câtorva riduri fine în jurul ochilor, avea un ten pentru care multe fete ar fi invidiat-o, iar silueta sa dreaptă era perfectă. Părul alb ca zăpada era tuns scurt și ondulat natural pe lângă fața care încă mai păstrase frumusețea pentru care posesoarea ei fusese recunoscută în mai multe capitale ale lumii.

Atât Glen cât și marchiza se grăbiră să-i întâmpine pe nou-veniți, iar Candida fu destul de aproape să-l audă spunând când se opri să o sărute pe doamnă:

– Nașă! Ce surpriză minunată!

Răspunsul fu răstit.

– Ești un tânăr respectuos! Ce înseamnă toate astea? De ce nu am fost anunțată?

Glen râse.

– Vino să vezi și o să mă ierți.

Madame deja îi făcuse semn Candidei și luând-o de mână, o trase în față.

– Vino s-o cunoști pe lady Dorothea, draga mea, spuse ea calmă. Dot, ea este Candida.

O pereche de ochii ageri, albaștri, pătrunzători o privi pe Candida.

– Îmi pare bine, copilă. O mână mică, dar fermă o strânse pe a ei. Deci, aceasta este soția ta, Glen?

– Da, ea este Candida, spuse el. Dragă, aceasta este adorabila femeie care a luat asupra ei toate păcatele mele. Și întorcându-se către bărbatul înalt, distins, care stătea lângă ea: Îmi cer scuze, domnule. Soția mea... domnul Vance.

Ciudat de conștientă de privirea intensă a Nadinei din cealaltă parte a camerei, Candida simți deodată că primul act al comedei care a fost jucată atât de nepăsător în ultimele două săptămâni se sfârșise; și că ar fi dat orice să scape înainte să fie ridicată cortina pentru cel de-al doilea act.

În timpul cinei Candida nu avu nici un dubiu că era un coșmar ceea ce i se întâmpla. Totuși, ceva mai puternic decât dispoziția ei a făcut-o să se comporte cât de natural a putut.

În mod curios, o ajută faptul că stătea lângă soțul doamnei Dorothea. Carlton Vance, cândva ambasador al țării sale în Franța, și altădată în Anglia, avea manierele meseriei sale. Pe lângă asta, era un gentleman al școlii vechi, foarte politicos și înțeleghător. A îndrăgit-o imediat pe

minunata, aparent necunoscuta tânără englezoaică ce se căsătorise cu finul soției lui și cum Glen ocupase întotdeauna un loc special în inima lui, era în mod firesc, interesat de Candida. Foarte curând însă o lăsă în pace, iar ea se simți ușurată că n-o mai întreabă nimic despre căsătoria lor. Dar vorbi despre Glen, povestindu-i istorioare amuzante despre copilăria și adolescența lui în timpul cărora a petrecut multe dintre vacanțe cu familia Vance.

Domnul Vance era atât de fermecător cu ea și sincer în aprobarea alegerii lui Glen, încât se simți chiar vinovată când cina se sfârși, iar când întâlni ochii marchizei se ridică de la masă.

Glen ținea ușa deschisă pentru ca doamnele să părăsească sufrageria, iar ea, deși știa că o privea, refuză să se uite la el.

Sperase cu disperare să poată vorbi cu marchiza, dar când ieșiră pe hol o mână se strecură sub brațul ei și o voce pe care o recunoscuseră imediat o informă:

– Soțul meu te-a avut numai pentru el în timpul cinei, dar acum sunt foarte hotărâtă să vorbesc cu tine.

Lady Dorothea! Singura persoană cu care nu dorea să rămână singură. Speră că zâmbetul ei nu fu atât de forțat cum îl simțise ea.

Când intrară în salon și doamna mai în vârstă o conduse spre o sofa mai îndepărtată, Candida nu era singura persoană care tremura de panică. Privindu-le cu coada ochiului, marchiza se întreba care va fi rezultatul interviului. Măcar dacă ar fi putut să vorbească ea prima cu fata – să o avertizeze să-și cântărească fiecare cuvânt pe care-l rostește.

– Iar acum, lady Dorothea se așeză, bătând ușor canapeaua pe locul de lângă ea, spune-mi cum îți place să fii căsătorită cu desfrânatul ăsta de Glen. Intenționezi să-l îndrepti?

Întâlnind acei ochi ageri, Candida reuși un râs dezaprobator.

– Nu... nu cred.

– Îl plăci așa cum este? Sunt foarte supărată pe el. De ce atâta secret în jurul căsătoriei voastre?

– S...secret? repetă Candida, aruncând o privire imploratoare prin cameră. Din fericire, marchiza se uita în direcția ei și murmurând ceva doamnei cu care vorbea, se ridică și porni spre ea.

– Candida dragă, spuse ea, îmi cer scuze să vă întrerup, dar vrei să mergi și să vorbești cu doamna Sinclair – lângă fereastră? Este Esme

Sinclair, artista, vrea să știe dacă dorești să te picteze. Este o mare onoare – te rog să-i fii recunoscătoare. Poți să-i spui cât de ocupată ești înaintea de a face orice fel de aranjamente. Dacă simți că nu faci față, poți să spui că este posibil ca Glen să te ducă într-o mică excursie pentru câteva săptămâni. Dar, te rog, fii foarte drăguță cu ea.

– Bineînțeles. Candida se ridică imediat. Vă rog să mă scuzați, lady Dorothea.

Melissa se așază pe locul rămas liber.

– Acum pot să vorbesc cu tine, spuse ea calm. Presupun că speriai de moarte copila. Și sincer acum, ea nu este răspunzătoare pentru greșelile lui Glen.

– Firește să n-am speriat-o. Sper că fata nu este prostuță, fu replica ei tăioasă.

– Deloc chiar. Este o scumpă. Dar nu prea are experiență cu astfel de lucruri.

– Unde s-au întâlnit? Ce l-a făcut să se însoare cu ea? O, e foarte frumoasă. Știi că, am avut impresia că am mai văzut-o undeva?

– Nu cred că ai fi putut, dragă. Dacă inima marchizei bătea ceva mai repede, zâmbetul ei era senin. Glen a cunoscut-o când a fost în Kenya. Desigur, a fost o mare surpriză pentru mine, dar când a venit aici am fost foarte încântată, mai ales că – după cum probabil ai observat – o altă doamnă deosebită era pe drum.

– Nadine Alvaros? Tonul doamnei Dorothea se răci brusc. N-am fost în viața mea mai uimită – nici măcar de căsătoria lui Glen, ca acum când am văzut-o pe această femeie aici. Când am întâlnit-o pe vas, n-a pomenit nimic despre faptul că vine aici.

Prietena sa o privi amuzată.

– Stă la noi...

– Stă!

– Sigur. Nicole a invitat-o. Dar, fără să se consulte cu mine mai întâi. Nadine se întoarce în America de Sud luna viitoare, deși nu pot să te asigur că asta a fost intenția ei când a venit.

– Cred că Nicole este nebună! Sunt foarte supărată pe ea, spuse lady Dorothea. Dintre toți deșteptii...

Încântată a putut s-o îndepărteze de la subiectul mai dificil, Melissa povesti cum Nicole o invitase pe actuala musafiră a casei și apoi a trebuit

să plece. Iar acum, primise o scrisoare de la ea în dimineța asta, spunând că nu poate să-l lase pe Donald, care se recuperează lent după accident. Că, de fapt, este hotărâtă să se mărite cu el cât mai repede și că speră că imediat ce se va simți mai bine să vină aici pentru luna lor de miere amânată.

– Chiar așa? Firește, trebuie să scapi de Nadine. Și-a pierdut soțul, am auzit.

– Da. Acum șase luni.

– A venit aici cu intenția de a-l recuceri pe Glen?

– Nu aș fi deloc surprinsă dacă ar fi așa. Madame admiră agerimea celeilalte femei. Dacă ar fi putut să-i spună adevărul! Dar este mult prea convențională, se hotără. Doamne! De ce n-a rămas în California?

– Câtă impertinență! Lady Dorothea se încruntă din nou. Mare păcat că nu pot s-o iau pe Candida sub aripa mea protectoare... O căută cu privirea prin cameră. Nu este nici un dubiu, este prezentabilă. Dar n-are prestanță.

– Este doar speriată de tine, cred. S-a descurcat de minune și... .

– Da, da. Dar sunt oameni pe care aș vrea să-i cunoască. Lasă-mă să mă gândesc. Vom mai rămâne cel puțin o săptămână, sper.

– Numai atât, Dot? În timp ce-și arăta regretul cuvenit, un val de ușurare o cuprinse.

– Da. Car va trebui să plece în Rusia peste o săptămână. Dar voi avea timp să-i fac cunoștință cu oameni pe care trebuie să-i cunoască. Iar acum vreau să vorbesc cu finul meu.

– Dot. Madame puse o mână pe brațul prietenei sale. Bineînțeles, știu că ești discreția întruchipată. Dar, nu-i pune prea multe întrebări, da?

– Nici nu am de gând. Am toate informațiile pe care le vreau de la tine. Și trebuie să recunosc – având în vedere situația, iar fata fiind fără îndoială atât de prezentabilă, sunt mai mulțumită decât credeam că o să fiu. Dar, și arătând spre Nadine, scapă de ființa aia.

În dimineța după petrecerea marchizei, Nadine Alvaros stătea în pat savurându-și cafeaua de dimineață, cu o expresie neobișnuit de gânditoare.

Timpul trecea; afacerea pentru care aparent se întorsese în Franța părea aranjată, și cum copiii din prima căsătorie a soțului ei îi făceau probleme privind niște clauze din testamentul acestuia, ar fi bine să se întoarcă în Brazilia cât mai repede.

Dar de fapt, niciodată nu a fost vreun motiv pentru care ea să rămână în Franța. Singura persoană care a vrut-o aici era Nicole.

Deși întotdeauna se convinsese pe sine că Glen era singurul bărbat despre care putea spune că l-a iubit, „dragostea“ a contat foarte puțin față de lucrurile materiale pe care bărbatul mai în vârstă pentru care l-a părăsit putea să i le dea. S-a convins singură că îl salva și pe bărbatul pe care-l părăsise, și pe ea însăși, de un viitor nefericit, căci nu putuse să creadă niciodată că dragostea este un lucru fără sfârșit; de fapt, ea nu simțise niciodată acel gen de dragoste.

Venise cu gândul de a-l întâlni din nou pe Glen și o găsisese pe Candida, iar în aceste săptămâni dorința de a se dovedi mai puternică decât rivala ei crescuse o dată cu descoperirea indiferenței lui Glen față de ea, și se convinsese că îl vrea și că avea tot dreptul să-l aibă.

Punându-și ceașca goală deoparte, o sună pe fata de casă și se ridică din pat. De când venise la castel, era mai interesant să se trezească mai devreme decât obișnuia pentru că însemna să-l prindă pe Glen singur, din moment ce soția lui nu părea foarte nerăbdătoare să i se alăture în fiecare dimineață la micul dejun. Pentru doi tineri proaspăt căsătoriți, era destul de evident faptul că nu sunt foarte apropiați.

Inconștientă de gândurile răutăcioase al căror subiect era, Candida, care dormise extrem de prost, mergea grăbită spre castel. Ieșise afară cu mult înainte de ora la care Henriette îi aducea de obicei ceaiul de dimineață. Deși era loc suficient pentru a se plimba în grădinile castelului, alesese să meargă mai departe, sperând să scape de gândurile care-i tulburaseră noaptea.

Nu a putut să-i vorbească marchizei înainte să meargă la culcare. Imediat ce a plecat ultimul musafir, Melissa a anunțat că este extenuată și că merge direct în camera ei, în timp ce Glen a dispărut și el; și deși Candida a mai zăbovit în salon în speranța că va putea vorbi cu el, a plecat în cele din urmă sus fără a avea ocazia pe care o căuta.

Părea ca și cum cei doi o evitau, se gândi ea când, după câțiva kilometri de mers, se întoarse la castel.

Nu era nimeni prin casă când ajunse ea, deși majordomul îi spusese că domnul s-a întors de la plimbarea călare și că seșora Alvaros era pe undeva prin grădini.

Desigur, Candida nu vroia să o vadă pe Nadine și plecă să-l caute pe stăpânul casei.

Ezita în ce parte să meargă când îl văzu pe Glen venind spre ea.

– Am fost să te caut și am găsit-o pe Henriette disperată pentru că se pare că te-ai trezit de când s-a crăpat de ziuă și n-a fost acolo să te îmbrace, spuse el. Mi-era teamă că ai fugit.

Ea îi răspunse fără să zâmbescă:

– Nu crezi că așa îți trebuia? În orice caz, vroiam să vorbesc cu tine – în particular.

– Mergeam în grădina cu trandafiri. Dacă vei veni cu mine, vei spori frumusețea împrejurimilor. Făcu o plecăciune, oferindu-i brațul.

– Tu nu poți fi niciodată serios? refuză ea nervoasă.

– Ba da. Dar probabil m-ai găsi și mai antipatic dacă aș fi serios, spuse el calm. Spațiul înmiresmat cu parfumul acelor sute de flori era pustiu.

– Vino și așază-te aici. Glen o luă de braț, conducând-o spre scaun. Nu vom fi deranjați. Acum, spune-mi care-i problema?

– Domnule D'Arblay...

– Pentru numele Lui Dumnezeu să nu ne audă cineva că mi te adresezi așa! exclamă el.

– O, te rog, fii serios...

– Dar sunt, draga mea Candida. Cu siguranță, este destul de rău faptul că mă eviți de câte ori poți și că cineva va observa lipsa ta de entuziasm, fără să fie nevoie să mi te adresezi ca unui străin.

– Dar ești un străin, ripostă ea. Îmi doresc să nu te fi văzut niciodată și să nu fi ajuns aici. Te rog, ascultă-mă. Această situație nu mai poate continua; ai văzut ce s-a întâmplat aseară.

– Ce s-a întâmplat aseară?

– Lady Dorothea Vance și...

– A, asta. Slavă cerului, nașa mea iubită te-a îndrăgit. Trebuie să recunosc că sosirea ei a fost o complicație pe care n-am prevăzut-o, dar în orice caz va pleca din nou în curând. Între timp, sunt sigur că pot să am încredere că vei juca în continuare.

– Nu poți conta pe mine că voi mai face ceva de genul acesta. Eu am terminat cu asta. Brusc, dându-și seama că îi tremurau mâinile, le strânse la spate, ridicându-se în picioare. Dacă ție îți place să trăiești în minciună, mie nu-mi place. Dar cu siguranță trebuie să ai puțin bun-simț, dacă nu ai nici o conștiință. Ce crezi că vor spune oamenii când vor afla?

– Nimic. Pentru că nu vor afla. Pentru moment, este imposibil să facem ceva și după aceea va trebui să găsec o soluție să ieșim din asta cât de

bine vom putea. Ceea ce nu pot face, este să dau înapoi acum, mai ales când nașa mea este aici. Își ridică privirea spre ea fără să zâmbească, și apoi îi luă brusc mâna.

– Îți spun că nu mai continuu..., începu ea.

– Ba da, o să continui. Știi, ai promis că mergi până la capăt.

– Dar știi foarte bine, se grăbi ea, că atunci când am spus că o să fac ce vrea mătușa ta, a fost doar din cauza... din cauza ... Se bâlbâi, constatând că-i este greu să spună în cuvinte.

– Din cauza Nadinei, o ajută el.

– Da; nu credeam că voi fi prezentată atâtor oameni.

– Dar era imposibil să nu acceptăm vizitele prietenilor noștri, remarcă el. Trebuia să-i primim.

În fața respingerii lui calme a tuturor argumentelor ei, încercă sentimentul înfrângerii totale în încercarea de a scăpa din captivitate. Se uită fix la el, cu lacrimi în ochi.

– Ești pur și simplu nesuferit! zise ea roșind.

– Candida! Era în picioare acum, cu mâinile pe umerii ei și înainte ca ea să se elibereze, o întoarse cu fața spre el. Uite ce e – știu că ești supărată pe mine. Cu toate astea, te înțeleg. Să recunoaștem că nici unul dintre noi – nici măcar mătușa, cred – n-am luat în considerare efectele secundare ale planului nostru. Ar trebui să-ți fim extraordinar de recunoscători pentru că ți-ai făcut treaba atât de bine până acum. Nu poți să ai încredere în mine că voi rezolva cu bine totul?

Nu-l mai văzuse până acum atât de serios, nu-l mai auzise niciodată vorbind așa. Se uită la el nesigură, ciudat de conștientă de puterea acelei atingeri ușoare, dar sigure a mâinilor lui pe umerii ei, o atingere care părea în mod curios că-i liniștește nervii.

Ceva o avertiză: ai grijă, începe să-și folosească farmecul. Te vei implica mai mult decât ai făcut-o până acum. Dar era mult mai conștientă de acea voce stinsă, încântătoare, care continuă:

– Îți promit un singur lucru. Voi încerca să n-o mai vezi pe nașa mea, chiar dacă o voi supăra pentru totdeauna. Și-ți promit că, dacă îți displace atât de mult, nu vei mai fi prezentată nimănui altcuiva. Nadine nu va mai fi aici mult timp. Așa că rămâi.

Ce altceva ar putea să facă? Dar în timp ce-și puneă această întrebare încă simțea că era slabă.

Apoi se uită iar la el și ochii lor se întâlniră.

– Dumnezeuule! Dacă știam că vei fi într-adevăr nefericită n-aș fi început niciodată toată această nebunie! exclamă el. Eu..., se opri, surprins de sinceritatea sentimentelor lui. Instinctiv, strângerea lui deveni mai puternică și o trase mai aproape.

Gândindu-se la asta mai târziu, își dăduse seama că fusese momentul când ar fi trebuit să se elibereze din mâinile lui, dar rămase fascinată, privindu-l în ochii care deveniseră brusc atât de conștienți de ea; de răsufierea lui grea; de pulsul de la baza gâtului.

– Ești atât de dulce! spuse Glen aproape cu respirația tăiată. Candida...

– Sper că nu vă întrerup. Te-am căutat peste tot, Glen.

Fiind eliberată din îmbrățișarea lui, Candida se depărtă, iar în momentul următor și-ar fi ascultat instinctul orb de a fugi, dacă Glen nu ar fi luat-o de mână și i-ar fi pus-o peste a lui, spunând calm:

– Bună dimineața, Nadine. Cu ce-ți pot fi de folos?

– Ei bine – vreau să știu ce poate să facă pentru mine acel șofer al tău. Am primit o scrisoare de la Zolie Robson în această dimineață – îți aduci aminte de Zolie? Este măritată. I-am scris la Paris, unde locuiește, iar acum este în Monte Carlo, foarte nerăbdătoare să mă vadă și să vorbim. Noua mea mașină nu a fost trimisă și mă întrebam dacă mașinile voastre nu sunt ocupate azi...?

– Am înțeles că mătușa mea nu iese astăzi, spuse Glen. Are o treabă de rezolvat – ceva despre o corectură a manuscrisului, care pare a fi limbă străină pentru necunoscători ca noi.

– Atunci, pot să împrumut mașina ta? zise Nadine zâmbind către Candida.

– Firește...cu plăcere. Simțind că Nadine i se adresase ca unei gazde, Candida se gândi că ar trebui să pară mai naturală și mai echilibrată.

– Așadar încă mai correspondezi cu Zolie, spuse Glen, și deși nu era cătuși de puțin interesat, o ascultă politicos în timp ce sporovăia despre cunoștințele lor comune, de a căror existență uitase.

Când se apropiau de casă, una dintre menajere ieși alergând să-i spună că este căutat la telefon.

Fetele îl urmau, fiecare măcinată de gândurile ei.

Vorbind cu Glen, Nadine aproape o ignorase pe Candida, totuși niciodată nu fusese mai conștientă de ea. Dând pe neașteptate peste acel tablou din grădina cu trandafiri, intrusei i se păruse că erau doi îndrăgostiți care parcă uitaseră de tot restul lumii.

Deși nu avea nici cea mai mică idee că era singura persoană care credea asta, acum era sigură că Glen este îndrăgostit de această fată. Era tipic pentru ea ca acest lucru să o facă să-l dorească mai mult decât l-a dorit vreodată, să devină ceea ce dorea mai mult pe lume și trebuie să aibă – cu orice preț.

Candida era mult prea preocupată de propriile ei gânduri pentru ca nici măcar să realizeze tăcerea amenințătoare în care au mers spre casă; urmând-o pe Nadine în salon, se scuza grăbită și fugi sus.

Spre ușurarea ei, nu era nici urmă de Henriette sau de altă menajeră, și închizând ușa dormitorului se opri, respirând repede. Dar știa că faptul că alergase pe scări nu avea nici o legătură cu răsuflarea ei și după câteva clipe bătăile inimii ei deveniră mai puțin alarmante. Merse ușor înainte și se așeză pe marginea patului.

Ce s-a întâmplat? Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Nimic! Dar dacă Nadine n-ar fi apărut pe neașteptate s-ar fi întâmplat. Doamne Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu mine? se gândi ea. În fond, am mai fost sărutată – și chiar dacă nu-mi plăcea, nu făceam atâta caz din cauza asta. Trebuia să mă aștept ca mai devreme sau mai târziu o să încerce s-o facă.

Dar n-o făcuse. Ceea ce făcea cu adevărat ca inima ei să bată atât de tare nu era faptul că în următoarea secundă Glen ar fi sărutat-o, ci faptul că n-avusese nici o intenție de a-l opri.

Își puse mâinile pe piept, amintindu-și acea flacără care ardea în ochii lui ori de câte ori râdea; atingerea mâinilor lui puternice pe umerii ei; pulsul ei grăbit; și mai presus de orice, conștiința aproape înspăimântătoare a ecoului vocii lui, care refuza să fie redus la tăcere:

„Candida... ești atât de dulce...”

De ce, Doamne, de ce s-a lăsat implicată în jocul ăsta? Ce nebunie o apucase?

Ar putea fi aceeași nebunie care aproape a trimis-o în brațele lui Glen în grădina cu trandafiri?

Dacă exista un răspuns la această întrebare, refuza să-l înfrunte.

Capitolul 6

Înainte de prânz, Nadine plecase în excursia ei la Monte Carlo. Marchiza era închisă în camera ei, iar Candida găsi sufrageria goală când coborî. Dar nu stătea de mai mult de cinci minute la masă când auzi vocea lui Glen pe hol, care intră imediat în cameră urmat de Wu.

Era bucuroasă de ocazia de a se apleca să-l salute pe pechinez, care fugise spre ea.

Așezându-se pe locul din fața ei, Glen se scuza pentru întârziere.

— Mergeam în sat, iar Wu mi-a făcut onoarea de a veni cu mine.

Nici un semn de stânjeneală din partea lui. Candida se gândi că este o proastă. Probabil că el nici nu s-a mai gândit la incident. Glen îi zâmbi peste vaza cu trandafiri aflată între ei, cu o sprânceană ridicată un pic mai sus decât cealaltă, în felul pe care îl știa acum atât de bine.

Brusc, își dădu seama că întotdeauna își va aminti această particularitate; își va aminti de asemenea zâmbetul lui, felul cum începea în ochii săi, încrețindu-i la colțuri. De-a lungul anilor, aceste lucruri vor reveni ca s-o enerveze ca acum.

— Mătușa încă se mai luptă cu îngrozitoarea corectură a manuscrisului, spuse Glen. Nu poate suferi să facă asta, draga de ea, iar priceputa domnișoară Ridley nu este aici pentru a-și lua partea ei de blestem.

— Nu putea să aștepte până când se întorcea secretara ei din vacanță? întrebă Candida, mulțumită să știe că și-a recăpătat controlul asupra vocii.

— Nu. E vina ei. A insistat să facă niște schimbări în carte — nu în cea pe care a terminat-o recent, desigur, în cea aproape dată spre publicare.

Tipograful a trebuit să retragă unele exemplare, iar acum este cerută în grabă. Dar, te rog, nu mă pune să-ți explic complicațiile acestor lucruri, râse el. Știu doar că numai autorul poate face față.

– Înțeleg. Biata Madame.

– Chiar și Wu este lăsat afară, spuse Glen. Iar spre cătel: imediat ți se va aduce ceva... stai jos.

– Nu e nevoie să-i spui. Întotdeauna face ce trebuie, zise Candida. Ceea ce era adevărat. Pechinezul s-a întors sub masă și în absența stăpânei lui se încolăci la picioarele ei.

– Ce individ minunat! Mai știi pe cineva care se comportă la fel de bine?

Conștientă de privirea lui ațintită spre ea, nu-și luă ochii de la trandafirii de pe masă.

– Nu, nu știu.

Râse din nou, îndreptându-și atenția spre farfuria care-i fusese pusă în față. Majordomul ieși din cameră, închizând ușa, iar Candida știu că până la sfârșitul mesei va trebui să rămână acolo unde este.

A fost o masă curios de tăcută. Iar când bătrânul Henri veni să-i întrebe unde vor să-și bea cafeaua, ea se scuza pe motivul unei dureri de cap.

– Mai degrabă m-aș duce să mă odihnesc.

– O durere de cap? Ai stat prea mult în soare. Mai bine las-o pe Marie să te îngrijească. Părea cu adevărat preocupat.

– Am destule aspirine, spuse ea. Îmi va trece în curând.

El se ridică și trecu înaintea ei să-i deschidă ușa. Iar când trecu pe lângă el:

– Poate veștile pe care le am pentru tine te vor face să te simți mai bine.

– Ce vești? se opri ea.

– Plec mâine. La Paris. Doar pentru două zile, mă tem, dar sunt sigur că va fi o ușurare să scapi de mine, spuse el în glumă.

Ridică din umeri:

– Mi-e indiferent... într-un fel sau altul. Un pic speriată de lipsa ei de politete, adăugă în grabă: ceea ce vreau este să plec și eu de aici.

– Toate la timpul lor. Trebuie să fii recunoscătoare pentru toate micile bucurii.

Fără să-i răspundă, plecă.

Glen rămase în ușă privind-o în timp ce urca scările, apoi se duse spre bibliotecă.

Stătea la un birou mare când Henri îi aduse cafeaua și turnându-i, așează o ceașcă lângă el. Dădu din cap, mulțumindu-i și luă un stilou. Dar foaia de hârtie goală pe care vroia să înceapă o scrisoare rămase goală, până când începu să deseneze niște linii pe ea – cel puțin părea că se prosteste până când realizează că scrisese același lucru de mai multe ori cu litere de mărimi diferite:

CANDIDA

Pentru o clipă, privi morocănos hârtia, apoi, cu un gest nervos, o luă și o rupse bucățele. Le aruncă în coșul de gunoi de lângă birou în timp ce se gândea strâmbându-se: mă detestă!

Apoi: Pot s-o învinuiesc? Și totuși...

O amintire care i-a fost în minte toată dimineța ieși la suprafață. O fată cu ochii larg deschiși și buzele despărțite; conștiința apropierei ei; acel impuls covârșitor de a o aduce mai aproape.

Din moment ce a încheiat o înțelegere cu ea, și oricare ar fi fost greșelile lui, nu și-a încălcat cuvântul dat, ar trebui să fie bucuros că Nadine a venit la timp.

Dar sunt bucuros? se întrebă el. Iar apoi: La naiba dacă sunt!

Candida întârzie intenționat să se îmbrace pentru cină în acea seară, hotărâtă să evite orice șansă de a risca să rămână din nou singură cu Glen. N-ar fi coborât deloc dacă n-ar fi reușit să afle de la Marie că Madame nu are nici o intenție să rămână în camera ei.

Candida descoperise în ultimul moment că nuanța ojei nu era potrivită cu rochia pe care o alesese, iar Henriette încă îi făcea unghiile când Glen bătu la ușă și întrebă:

– Ești gata, Candida?

– Voi fi jos în câteva minute, răspunse ea.

Când, zece minute mai târziu, Candida ieșea din cameră, fata alergă după ea.

– Doamna și-a uitat inelul.

– O, mulțumesc. Candida luă inelul cu rubine și ținându-l în palmă coborî repede spre sufragerie. Pe hol se opri, ezitând o clipă înainte de a-l pune pe deget.

Nu era prima dată când se gândea la acele inele; acum își lăasă mâna pe lângă corp – să nu le mai vadă. Glen spusese că rubinul îi va folosi să-i arate lumina roșie.

Dar deodată, speriată, se întrebă dacă n-a fost înțeleaptă să-și dea seama că ea însăși ar putea avea nevoie să-și reamintească.

Pericol?

Din partea ochilor zâmbitori ai unui bărbat și a personalității lui - interesante? Din partea propriei inimi care își accelera bătăile ori de câte ori el era aproape?

Firește că nu. Probabil că sunt nebună, se hotărî ea.

– Bună! De ce ești atât de serioasă?

Se uită și-l văzu pe Glen pe hol, râzând la ea.

– Vino să servești aperitivul. Mătușa a terminat lucrul și sărbătorește!

Chiar nu putea fi niciodată serios? Chiar nimic nu putea să-i tulbure acel amuzament rece?

Nadine nu se întorsese până în momentul în care Candida urcă din nou în camera ei, scuzându-se că are de scris niște scrisori pe care vroia să le ia poșta de dimineață.

Când a plecat, ceilalți doi trecură în bibliotecă. Urmând-o pe marchiză, Glen încă se gândea la mâna subțire, moale pe care o sărutase când i-a spus Candidei noapte bună. Adesea îl amuza să vadă cu câtă aversiune îi întindea mâna. A sărutat multe mâini frumoase; gestul era, în fond, doar o politețe obișnuită pentru cineva cu educația lui, dar acum, atingând-o cu buzele pe a Candidei, a fost purtat în acel moment din grădina cu trandafiri când a fost atât de aproape să-i sărute buzele.

Prostul!

Madame îl întrebase deja dacă să-și bea cafeaua în bibliotecă și neprimind nici un răspuns se întoarse și-i observă chipul serios. Nu repetă întrebarea, dar trecu de el și sună clopoțelul.

Deschidea unul dintre sertarele biroului când reveni spunând vesel:

– Am sunat după cafea.

Trebuia să discute despre problema care îl făcea să plece la Paris, care avea legătură cu o proprietate pe care o deținea, aflată la periferia capitalei.

După aceea s-au așezat la un joc de cărți, dar Melissa își găsi partenerul neobișnuit de distrat și câștigând primul joc, refuză încă unul.

– Nu mulțumesc, merg la culcare. Dar poți să-mi dai o țigară.

Apoi continuă:

– Cred că te bucuri să scapi pentru câteva zile.

Glen, care luase o hârtie dintr-un teanc de pe birou și o studia, ridică privirea zâmbind.

– Ar trebui să fiu?

– Da. Nu cred că voi fi atât de norocoasă să scap de Nadine cât timp ești plecat. Deși poate dacă mă anunți că ești obligat să stai mai mult...

– Nu este chiar așa ușor, mătușă. Dar Candida?

– Crezi că-ți va duce dorul?

– Nu pot să mă flatez chiar în felul ăsta! Dar nu ar părea destul de ciudat?

– Cred că da, îl aprobă ea. Deși și cei mai devotați soți sunt puși câteodată în situații care îi îndepărtează de soțiile lor.

Se încruntă, ridicându-se în picioare.

– Având în vedere situația, dacă hotărâsc să rămân la Paris, cu siguranță aș ruga-o să vină și ea acolo. Îmi doresc ca Nadine să plece.

– Și eu la fel. Devine prea interesată în căsnicia voastră.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

– Ei bine, i-a pus întrebări Hortensei. Dar foarte inteligent formulate. O persoană mai puțin experimentată ca cea mai bună menajeră a mea, ar fi putut să-i dea niște răspunsuri indiscrete.

– Ce tip de întrebări?

– Cât de surprinși au fost cei din familie când au aflat de căsătorie? Cât de ciudat este faptul că sora ta nu știa de acest lucru. De ce te-ai întors din Kenya? Draga de Nadine ar trebui să știe mai bine cum să obțină informații, dar să nu uităm că educația ei este deplorabilă. Este supărător, totuși. Pentru că și servitorii noștri sunt oameni și nu vreau să începă să vorbească între ei. În fond, dragul meu Glen, cred că a fost un adevărat șoc pentru ei să realizeze că tânăra care a venit în pragul casei noastre udă complet și care nici măcar nu a fost întâmpinată de tine, era noua lor stăpână.

– I-am spus Mariei că am avut motivele mele...

– Sigur, scumpule. Și dacă i-ai spune Mariei „Am omorât pe cineva. Scapă de cadavru și nu vorbi cu nimeni despre asta“, Marie, indiscutabil, ar face ce i-ai cerut!

Glen râse, dar nu era nici un strop de amuzament în ochii lui când se opri, uitându-se la ea.

– Mătușă Lissa... dar este o nebunie.

Îl privi puțin amuzată:

– Încep să fiu de aceeași părere cu tine, Glen. Se pare că povestea este mult mai complicată decât am crezut. Dar trebuie să mergem mai departe cu această comedie, până când Nadine pleacă înapoi în Brazilia, iar Dorothea este departe.

– O, Doamne! Uitasem de nașa!

– Da, dragul meu. Ar putea să vină. Oricum, ea cel puțin va pleca în câteva zile.

– Și când se întoarce?

– Cred că soția ta va fi plecată înapoi în Kenya – iar tu va trebui să faci o excursie acolo. În fond, trebuie să ai grijă de ea. Ar fi foarte trist dacă s-ar întâmpla să întâlnească un vechi iubit și să plece cu el. Nu-ți fă griji, dragule. Eu sunt vinovată pentru toată această situație. O s-o rezolv eu cumva.

– Vinovatul să fie spânzurat! exclamă el. N-ar fi trebuit să te ascult. Dar părea un joc atât de distractiv.

Dar era pregătit să recunoască cel puțin faptul că a trebuit să-și întâlnească vechea iubire față în față ca să realizeze că orice putere avusese cândva asupra lui dispăruse complet.

– Spune-mi, nu te-ai simțit deloc prost? întrebă el.

Răspunsul ei fu neașteptat.

– Ba da. Din cauza Candidei. Am tratat-o pe această copilă ca pe o marionetă, Glen. Și este nefericită.

– O, ce-i drept, urăște toată povestea – și pe mine. De-abia așteptă să se termine totul și să ne lase să rezolvăm problema.

– Este o persoană încântătoare, Glen, și este reală. Adevărul este că, dacă n-o s-o mai văd deloc o să-mi pară foarte rău. Și mă întreb cum se va simți când se va întoarce la viața ei dinainte?

– Extrem de recunoscătoare că a scăpat de noi.
– Cred că într-o zi se va căsători cu un vreun tânăr imposibil.
– De ce? întrebă el repede. Mi-a spus la început că nu există nici un bărbat în viața ei.

– Dar, desigur, nu ai impresia că nu va fi? Marchiza deschise larg ochii ei strălucitori. O fată atât de minunată ca ea.

El ridică din umeri nerăbdător.

– Nu ne putem preocupa de viitorul ei, iar eu sunt sigur după cum am mai spus, că atunci când își termină treaba – în fond, așa cum i-am amintit și ei, este o slujbă – nu ne va mai ține la curent cu ce i se întâmplă.

Dar între timp? Madame nu insinuă faptul că există o cale destul de simplă pentru a se evita apariția altor complicații; probabil era o speranță părăsită și, din câte știa, cu siguranță nu era aceea care îi trecuse prin minte nepotului ei.

Cred că sunt pur și simplu o romantică incurabilă! își spuse ea. Dar așa trebuia să se întâmple.

Deși scuza de a se duce la culcare fusese adevărată, Candida nu a scris nici o scrisoare, nici nu s-a culcat.

Lucrurile se înrăutățeau pe zi ce trecea. Privind înapoi la tot ce se întâmplase de la sosirea ei, fu destul de sinceră să realizeze că oricât de mult i-au plăcut circumstanțele, ar fi fost pur și simplu necinstit din partea ei să nu recunoască faptul că nu au fost momente în care să nu se simtă bine. Da, au fost momente destule, în care farmecul personalității lui Glen D'Arblay a făcut-o să uite de neînțelegerile dintre ei. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că toată această poveste nu era decât o farsă, pentru care era plătită ca să ia parte; că atunci când Glen îi făcea complimente, îi săruta mâna, se uita la ea cu acea căldură din ochii lui leneși, se distra pe seama neplăcerilor cauzate oaspetelui neinvitat. Niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu l-a interesat să o facă pe ea – pe Candida – fericită, totul era făcut pentru a o convinge pe Nadine, pentru „a se răzbuna“ pentru modul în care ea se purtase cu el.

Dar cel mai înspăimântător lucru era faptul că știa că atunci când va pleca de aici, când această mascaradă se va termina, o nouă nefericire o

aștepta. Chiar dacă ar reuși să-și reia firul vieții așa cum era înainte de acea noapte cu vânt și furtună care a adus-o la această casă, nimic n-ar mai putea fi cum era înainte să-l cunoască pe acest bărbat cu drăcușori în ochi, care a folosit-o ca pe un pion în ceea ce pentru el a fost doar un joc.

Până în această dimineață, crezuse că-i va fi ușor să-l uite. Ceea ce o deranja acum, era faptul că oricât ar continua să încerce să se convingă de asta, nu mai era sigură că era adevărat.

Absurd, din moment ce era atât de sigură că-l urăște, că nu-i place aroganța lui, comportamentul său cinic...

Se ridică nervoasă și uitându-se la ceasul de pe masă, văzu că este aproape miezul nopții.

Stingând lumina, se îndreptă spre ferestre ca să tragă draperiile, așa cum îi plăcea înainte să se culce. Dar încă nu îi era somn, și deschizând geamul, își strânse mai bine capotul de mătase și se sprijini de pervaz.

Era o noapte minunată, deși nu era perfect plină, luna era destul de mare pentru a lumina întreg cerul.

Deodată, zgomotul unei porți deschise rupse tăcerea, și își dădu seama că trebuie să fie Nadine care s-a întors. Ce târziu a venit; cu siguranță, cineva a trebuit să stea treaz s-o aștepte.

Apoi în timp ce mașina intra în curte, auzi un alt zgomot; acela făcut de deschiderea uneia dintre ferestrele înalte de la bibliotecă, ce se afla chiar sub camera ei. În secunda următoare, silueta înaltă a lui Glen păși afară și se opri așteptând, ca Rolls-ul să se oprească.

Deci, cineva a așteptat-o pe Nadine.

Primul impuls al Candidei fu să se întoarcă înapoi în cameră, dar își dădu seama că deși nu poate fi văzută de dedesubt, cu siguranță ar fi auzită în momentul când ar închide fereastra. Și astfel rămase acolo unde era și-l văzu pe Glen înaintând în timp ce oaspetele coborî din mașină.

— Glen! Ce urât din partea mea să mă întorc atât de târziu. Sper că Madame mă va ierta, dar Zolie a dat o pertrecere surpriză și pur și simplu nu am putut pleca. Ne-am întors cu cea mai mare viteză — mulțumesc, Pierre. Îmi cer scuze că te-am ținut atât de mult. Noapte bună. Vocea clară, aproape metalică ce contrazicea frumusețea mocnită a proprietarei se auzi limpede, dar nu prinse răspunsul lui Glen.

Apoi mașina fu condusă spre garaj, lăsându-i pe gazdă și pe oaspete în fața casei. Pentru câteva minute, au rămas acolo vorbind cu voci scăzute. Apoi intrară în casă.

Un sunet anunță că fereastra înaltă de dedesubt a fost închisă.

Candida se îndreptă spre pat. Stând întinsă între așternuturi își apăsă fața în pernă, cu mâinile încheștate într-un efort zadarnic de a le opri din tremurat în timp ce-și ținea ochii strâns închiși.

El a fost „nebun după ea”, iar genul de iubire pe care femeile ca Nadine îl trezeau putea fi foarte ușor readus la viață. De ce să-l învinovățim pe el? Un bărbat are orice drept să ia ce i se oferă atât de direct – iar el ca toți bărbați, va accepta fără îndoială?

O, o urâsc! se gândi ea. Niciodată nu s-a jenat să se arunce în brațele lui, iar acum...

Candida mai degrabă n-ar fi dormit deloc decât să fie victima unor vise agitate care au bântuit-o nelăsând-o să se odihnescă.

Când s-a trezit n-a putut să-și amintească limpede nici unul din aceste vise; i-a rămas doar impresia neclară că a căutat ceva ce a pierdut; că a căutat prin coridoare lungi și prin locuri întunecoase și nu a reușit să găsească ceea ce căuta.

Stătea întinsă în pat, simțindu-se ciudat de obosită, încă prea adormită pentru a avea gândurile clare, când Henriette intră în cameră.

Fata puse jos tava și traversând camera exclamă:

– Doamna a lăsat fereastra larg deschisă. Nu e indicat. Sunt lilieci noaptea – și țânțari.

– Prostii, spuse Candida. A fost prea cald.

– Doamna a dormit prost. Aveți o migrenă? Mătușa mea spune...

– Da. Nu cred că mă scol acum din pat.

– Domnul pleacă...

– Nu cred că se așteaptă să-l conduc, dacă nu mă simt bine.

Henriette, turnând ceaiul, avea o față impasibilă. Tânăra doamnă de obicei nu era prost dispusă dimineața. Și trebuie să se simtă foarte rău dacă îl lasă pe domnul să plece la aeroport neînsoțit.

Simțindu-se puțin tristă, Henriette ieși închizând ușa încet.

Rămasă singură, amintindu-și întâmplările din noaptea trecută, Candida se întinse mușcându-și degetele, conștientă din nou de acea durere în piept.

Nu-mi pasă. Ce importanță are pentru mine ceea ce face? Dacă îi place să se dezamăgească, e problema lui.

Ce-i spusese el în prima zi?

„Am nevoie de protecția unei soții, dar nu am nici o intenție să mă însor...”

În fond, se presupune că sunt soția lui, și atâta timp cât farsa continuă, dacă are un strop de decentă, ar trebui să n-o lase să creadă...

Tresări puternic când sună telefonul. Era telefonul interior și, cu inima bătându-i repede, ridică receptorul.

– Candida! Bună dimineata, dragă. Îmi pare atât de rău că nu te simți bine.

– E numai pentru că nu am dormit foarte bine, mărturisi Candida simțindu-se puțin vinovată.

– Ce păcat. Dar ascultă, scumpo – îmi cer scuze să te deranjez, dar Glen pleacă.

– Da, dar...

– Uite. Dacă poți să te miști până jos cred că ar trebui să vii. Nu va lăsa pe nimeni altcineva să-l conducă.

– Știu. În orice caz...

– Așteaptă, te rog. Va părea prea ciudat dacă nu-i spui la revedere. Nu vreau ca altcineva să-l conducă. I-a sugerat aseară lui Glen și a fost refuzată, dar este o doamnă insistentă. Iar eu nu vreau ca servitorii să înceapă să-și pună întrebări.

– Nu înțeleg, spuse Candida.

– Firește că nu înțelegi. Marchiza râse. Ai pierdut toată distracția. S-a întors la miezul nopții și a crezut că totul este pregătit pentru o noapte minunată – doar ea și Glen, iar ceilalți din casă adormiți. N-am văzut niciodată pe nimeni mai surprins decât ea când m-a văzut așezată confortabil în bibliotecă – complet trează. Așa că vino jos, te rog, dragă. Îți trimit un medicament foarte bun să-l iei cu ceai și te vei simți mai bine. Da?

– Foarte bine, Madame. Dacă așa vreți.

– Bineînțeles că vreau. La revedere.

Candida închise telefonul și se ridică, dându-și părul pe spate.

Așadar, mătușa lui Glen a stat și ea trează.

Ce proastă sunt! se gândi ea. De parcă ar fi contat.

Cu excepția faptului că dacă faci o treabă, chiar și fără voia ta, preferi firește să nu fie complet inutilă.

Imaginându-și figura înspăimântată a Nadinei în momentul în care a descoperit-o și pe marchiză așteptând-o, un râs neașteptat îi scăpă. Dar refuză să cerceteze motivele pentru care se simțea acum mult mai bine; de ce soarele părea acum să strălucească mai puternic, iar visele urâte nu-i mai bântuiau mintea.

Totuși, după ce luă pastila pe care i-a adus-o Henriette, Candida ieși din baie și se gândi că trebuie să fie foarte atentă cu machiajul dacă vrea să ascundă umbrele de sub ochi. Umbrele acelei nopți proaste pe care refuzase categoric să și-o explice în această dimineață.

Când fu gata și plecă jos, o găsi pe marchiză cu Glen, care luase micul dejun mult mai devreme.

Stătea cu lumina soarelui exact în față și se gândi că arată obosit, iar zâmbetului său îi lipsea spontaneitatea obișnuită.

– Ce pot să fac pentru voi la Paris, doamnelor? întrebă el. Aveți nevoie să vă aduc ceva?

– Ai o listă cu cărțile pe care vreau să le comanzi pentru mine, îi aminti mătușa lui. Roagă-i să le trimită cât pot de repede. Trebuie să-mi actualizez cunoștințele despre trubaduri înainte să-mi încep noul roman. Sunt cam ruginită în acea parte a istoriei. Și cu vocea un pic scăzută: dacă n-ar fi fost Nadine aici, aș fi venit și eu cu tine. O schimbare ne-ar fi făcut bine amândurora. Zâmbi către Candida. Cunoști bine Parisul?

– Am fost acolo doar pentru o zi, spuse ea.

– Foarte rău. Am fi putut să ți-l arătăm așa cum trebuie văzut.

– Să sperăm că doar am amânat această excursie, spuse Glen.

Candida nu făcu nici un comentariu. Cu siguranță, n-ar trebui să-i reamintească faptul că atunci când Nadine nu va mai fi aici, ea ar fi liberă, dacă ar dori, să vadă Parisul sau oricare alt oraș – singură!

– Iar tu? întrebă el. Este ceva ce pot face pentru tine?

– Nimic, mulțumesc. Era bucură să nu se uita la el, ocupată să ungă cu unt o felie de pâine prăjită. În mintea ei era de fapt un gând aproape furios că nici un bărbat nu ar trebui să arate atât de – ei bine, să arate așa cum arăta el în acei pantaloni de tweed largi, croiți atât de frumos. Era ridicol ca cineva să fie atât de conștient de persoana lui, ca personalitatea lui să atragă ca un magnet.

A fost forțată să vină jos, dar nu avea prea multe de spus și lăasă conversația pe seama lui și a marchizei. Refuzând orice în afara pâinii prăjite, cafelei și câtorva fructe, și văzând că Madame terminase de luat masa, Candida se ridică și plecă afară. Se gândea că chiar dacă marchiza credea că ar părea prea indiferentă în fața servitorilor, de fapt nu era nevoie să vină jos; și nu era nici un semn de la Nadine.

Apoi auzi vocea seșorei venind din camera din spatele ei.

– O, n-ai plecat încă, Glen. Am dormit prea mult și mi-era teamă că te-am pierdut.

– Ce drăguț din partea ta, spuse el leneș. Plec doar pentru două zile, să știi.

– Da, fără îndoială voi supraviețui. Se simțea puțină ironie în aceste cuvinte. Dar vreau să faci un comision pentru mine la Paris dacă ai timp.

– Cu plăcere, doamnă. Sunt la dispoziția dumneavoastră, spuse el în franceză.

– Ce dulce din partea ta. Dar numai dacă se întâmplă să fii pe lângă Rue de Rivoli și poți să mergi la parfumerie – îți aduci aminte care? Vreau o sticlă de parfum, din acela care obișnuiam să folosesc. Flamme de coeur. Nu pot să-l găsesc la Nisa și nu aș vrea să risc prin poștă.

– Flamme de coeur, repetă el. Sigur. Dacă flacăra mai există, o voi aduce.

– O, există. Vezi tu, este într-o sticlă. Era o notă nostalgică în vocea ei. Nu-ți aduci aminte – spuneai că este cel mai frumos parfum din lume.

Nadine păși prin ușa deschisă și, ca și cum de abia acum o observa pe Candida, spuse veselă:

– Bună dimineața. Sper că nu te deranjează, l-am rugat pe soțul tău să-mi facă un serviciu.

Candida răs.

– Te rog, folosește-te de el.

– Și este încă hotărât ca nimeni să nu-l conducă? Întrebă Nadine în timp ce Henri veni să anunțe că mașina este pregătită și că domnul este așteptat.

– Nu-i place să fie condus. Candida fu brusc hotărâtă să-și joace rolul. Presupun că pot să vin cu tine până la mașină, Glen?

– Nu, rămâi aici. Se întoarce să o sărute pe mătușa lui pe ambii obraji, și dându-și seama că va fi următoarea, Candida întepea. Dar sigur nu va...

– La revedere, Nadine. Îi sărută mâna scurt. La revedere, iubito. Se întoarse la Candida, luându-i ambele mâini. Ai grijă de tine. Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, o luase tandru de bărbie și ridicându-i-o ușor o sărută drept pe buze – un sărut apăsător, intransigent și captivant. Apoi plecă fără să se uite înapoi.

Cu obraji de un roșu aprins, stătea uitându-se fix după el, furioasă, fără suflare, conștientă de bătăile puternice ale inimii, de duduitorul pulsului de la gât și de la încheietura mâinii și de amintirea acelor buze puternice și sigure peste ale ei, spărgând zidul de necucerit pe care-l ridicase în jurul ei în toate aceste săptămâni.

– Ei bine, măcar putem să mergem pe terasă și să-i facem cu mâna. Vocea marchizei rupse tăcerea și întorcându-și capul întâlni privirea femeii mai în vârstă. În același moment, realiză că Nadine o privea cu atenție, dar înainte să aibă timp să citească expresia de pe fața celeilalte, Madame o luă de braț și plecă spre terasă.

Nadine nu le urmă. Rămase acolo unde era, privind cum se aplecau peste parapetul din piatră. Dar nici măcar nu observă că, pe măsură ce mașina se depărta, deși femeia mai în vârstă își flutura batista, Candida nu făcea nici un semn. În această dimineață era încă furioasă la amintirea ochilor calmi, amuzați ai lui Glen din momentul în care a condus-o în bibliotecă pentru a o găsi acolo pe mătușa acestuia.

În vârful scării ce ducea în grădină, marchiza luă din nou brațul Candidei.

– Hai să ne plimbăm, spuse ea. Vreau să discut ceva cu tine, scumpo.

Deși ar fi vrut atât de mult să fie singură, Candida se lăsă purtată în grădină, la o bancă așezată sub crengile unui copac de magnolia. Acolo se încheie plimbarea în momentul în care Madame îi dădu drumul la braț și așezându-se, bătu ușor locul de lângă ea, invitând-o să i se alăture.

– Nu e nimeni să ne surprindă discuția, spuse ea.

– Nu, Madame...

– Stai, scumpo. Ești supărată.

– Bineînțeles că sunt supărată, se bâlbâi Candida. Eu... of! Cred că e de neiertat!

Deși figura ei rămase serioasă, era o sclipire în ochii femeii mai în vârstă.

– Draga mea, nu mi-am dat seama că ești așa de supărăcioasă. Dădu din cap plină de regret.

– Nu este vorba de asta. Nu avea nici un drept. . .

– Aș! Ce e un sărut între prieteni – sau am înțeles greșit că despre asta este toată agitația? Ascultă-mă, încercă Madame să o convingă. Ar fi putut să plece – cu Nadine acolo – și să te sărute doar pe obraji?

Candida își mușcă buza, începând să se întrebe dacă nu cumva se comporta prosteste. Ce aveau acești oameni de reușeau într-un fel sau altul să pară că au dreptate?

Privind-o, Melissa râse ușor.

– M-ai speriat groaznic, spuse ea. Credeam că o să-i tragi o palmă! Ei, ei! După asta, Nadine cu siguranță va crede că are o șansă cu un bărbat a cărui soție evident nu apreciază mângâierile lui.

– O, cum puteți râde? Erau lacrimi de supărare în ochii Candidei și dispărându-i zâmbetul, marchiza o bătu ușor pe mână. Dacă văzu mai mult decât era menit să vadă, mai mult decât însăși fata știa, fu probabil la fel de surprinsă cum ar fi și Candida dacă ar afla bănuiala care îi trecu prin minte.

– Uită de asta, spuse ea. Sincer, mi-aș fi dorit ca Glen să nu fi trebuit să plece tocmai acum – am nevoie de el să mă mai sprijine încă o dată.

– Pentru ce? Întrebă Candida, suflându-și nasul.

– Pentru că, scumpo, trebuie să merg cu tine după-amiaza asta să luăm ceaiul cu lady Dorothea.

– O, nu! Candida se uită la ea cu oroare. Glen – domnul D'Arblay, mi-a promis solemn că va găsi o cale pentru a împiedica să ne întâlnim din nou. Va trebui să-i spunei că sunt bolnavă.

– Prea târziu. M-a luat prin surprindere azi-dimineață înainte să mă trezesc complet. Primul lucru pe care l-a întrebat a fost ce faci, iar eu i-am spus că foarte bine.

– Puteam să mă îmbolnăvesc de atunci.

– Nici o speranță. A aranjat o „mică petrecere” special pentru tine. Sunt persoane pe care a hotărât că trebuie să le întâlnești. Ascultă, te rog – nu o vei mai vedea pentru o lungă perioadă de timp – probabil niciodată, pentru că ne vei fi lăsat cu propria noastră invenție atunci când se va întoarce. Car are ordine de a pleca mai repede decât se aștepta. Pleacă la Moscova poimăine și de acolo vor pleca direct în America. Scumpo, tot ce trebuie să faci este să fii drăguță și să vorbești frumos cu oamenii. Iar Dorothea este în stare să-și aducă prietenii aici să te cunoască dacă îi spun că ți-ai scrântit glezna sau altceva de genul ăsta.

– Dar de ce vrea să mă prezinte altor persoane? Întrebă Candida disperată.

– Pentru că ea crede că soția lui Glen trebuie să fie într-un cadru mai select decât îi pot oferi prietenii mei! Ascultă, copilă. Dorothea și cu mine suntem prietene de mai bine de treizeci de ani, și deși m-am căsătorit cu cineva din aristocrația franceză, așa cum probabil ai ghicit până acum, am fost întotdeauna în adâncul sufletului o boemă – prefer compania unor artiști decât cea a unor oameni care sunt superiori pe plan social. Sunt convinsă că prietenii mei și rudele deseori nu m-au privit cu ochi buni – n-ai crede cât de convenționali încă mai sunt „oamenii de vârf” din Franța. Dar aceia sunt oamenii despre care Dorothea crede că trebuie să-i cunoască soția lui Glen, și ușurată că ești destul de prezentabilă încât să-i cunoști, este hotărâtă să facă asta. Este foarte simplu.

Candidei nu-i păru deloc simplu. Protestă:

– Dar cu cât voi cunoaște mai multe persoane, cu atât îmi va fi mai greu.

– Asta depinde..., o corectă rapid Madame. Vreau să spun, poate fi de ajutor.

– Foarte bine, dacă insistați. Dar urăsc toată această poveste din ce în ce mai mult.

– Știu, draga mea. Dar se poate ca totul să se termine mai bine decât crezi, o liniști Madame.

Înspăimântătoarea vizită la lady Dorothea nu a fost nici pe departe atât de cumplită cum își imaginase. Ceea ce într-adevăr i-a stricat după-amiaza, a fost sentimentul secret de vinovăție că o înșela pe gazda ei, pe care o plăcea, și a cărei reală amabilitate față de fata pe care o credea soția finului ei, o făcea să se simtă cumva fără valoare.

A simțit din nou furie împotriva lui, furie care pe Glen probabil l-ar distra de minune. Vorbind pe larg despre vizita lui Glen la Paris, Madame o informă pe gazda sa de faptul că probabil va zbura mai departe la Londra și va rămâne acolo pentru câteva săptămâni, iar Candida i se va alătura cât mai curând posibil.

– Asta te va scuti de a accepta alte invitații, îi spuse ea Candidei pe drumul spre casă.

– Nu ar fi fost mai ușor să-i fi spus azi-dimineață că am plecat cu el la Paris? întrebă Candida cu răceală.

– Ți-am spus că nu eram complet trează. În orice caz, lady Dorothea ar fi aflat foarte ușor că încă mai ești la castelul D'Arblay.

Faptul era consumat. Oricum, Candida știa că a trecut prin chinul de a fi examinată de doamne care puteau fi un important sprijin social pentru ea, fără să dezamăgească pe nimeni. Presupun că dacă aș fi fost cu adevărat soția lui, se gândi ea, ar trebui să fiu bucuroasă că m-au plăcut.

Dacă ar fi fost cu adevărat soția lui? De ce îi venea atât de des în minte acest gând?

– Spuneți-mi, a întrebat-o pe Madame, când va pleca Nadine?

– Mă tem că va rămâne aici fiecare minut din cea de-a doua jumătate a vizitei ei – ceea ce înseamnă ce a mai rămas începând de acum , a fost răspunsul. Nu mai fi supărată, Candida – te așteaptă o călătorie!

În ziua în care Glen era așteptat să se întoarcă, i-a telefonat marchizei să-i spună că va fi reținut încă două zile.

Informând-o pe mătușa sa despre evoluția afacerii, a extins convorbirea pentru a întreba destul de nepăsător:

– Ce face Candida?

– Foarte bine.

– Spune-i că mi-e dor de ea, spuse el laconic. Iar operatorului îi adăugă în franceză: În regulă. Am terminat.

Dar Madame nu a fost păcălită – sau spera să nu fi fost. I se părea că tonul lui fusese puțin prea nepăsător.

– Glen speră că ți-e dor de el, îi spuse Candidei, și imediat ce au rămas singure, primi răspunsul intransigent.

– Sper că i-ai spus că nu mi-este dor de el. Și adăugă doar pentru ea: ceea ce ar fi fost adevărat – de data asta. Pentru că în aceste zile afecțiunea pe care nu putea să n-o simtă pentru Melissa se accentuase.

Acesta era lucrul cel mai enervant legat de cei din familia D'Arblay – cel puțin – ei bine, Madame făcea parte din această familie prin alianță. Dar Glen a spus...

O, lasă-l pe Glen! El sigur nu-i simțea lipsa.

Nu s-a mai gândit intenționat la el. Și totuși, stând trează noaptea, era mai conștientă cum nu fusese niciodată înainte de camera de dincolo de ușa încuiată.

Iar în după-amiaza în care el a telefonat și a aflat că mai mult decât neplăcuta întâlnire cu el a fost amânata, a găsit ciudat faptul că întreaga casă îi părea atât de goală. Și grădinile de asemenea, când a ieșit afară și s-a plimbat fără rost, urmată de Wu care a însoțit-o încrezător.

Pechinezul căruia îi plăcea să hoinărească, se îndrepta spre grădina cu trandafiri și ea l-a strigat înapoi.

– Nu pe acolo, Wu.

I-a spus același lucru și ieri și nu putea să înțeleagă de ce se încăpățâna ca acela să fie locul lui preferat.

– Vino aici. Candida îl ridică pe cățel și când acesta mârâi îi spuse: Nu te împotrivi. Ești răsfățat. Întinse limba lungă, rozalie spre fața ei și evitând sărutul, îl puse jos. Ai obiceiurile celor din familia D'Arblay, nu-i așa? Întrebă ea și căută în geanta ei o bucătică de ciocolată. O dată cu ea scoase și un plic împăturit și realizează cu disperare că era scrisoarea surorii ei la care nu răspunsese.

Cred că Anne e foarte îngrijorată!

Biblioteca era goală. Trecând dincolo de birou, Candida se așează, și dând la o parte foaia pe care era înscrisă adresa castelului, alege o foaie simplă începu să scrie în grabă.

Dragă Anne,

Am vrut să-ți scriu mai devreme. Dar...

Se opri și hotărându-se că încă o minciună gogonată nu ar face nici o diferență, continuă:

Dar am fost extrem de ocupată. Nu sunt în Monte Carlo și nici nu sunt foarte sigură unde voi fi în următoarele săptămâni. Persoanele pentru care lucrez sunt foarte drăguțe și amabile, dar nu pot să-ți explic exact ce fac până când nu ne vedem. Îți spun atunci tot. Între timp, pot să-ți spun că nu am fost răpită sau n-am fugit cu vreun milionar sau cu vreo partidă nepotrivită. Așa că nu te supăra, rățușco. Dar mai presus de toate, nu-l mai zăpăci cu vorba pe Stanley Chalmers. Știu că îl consideri cel mai potrivit cumnat. Nu, draga mea, chiar dacă ar fi împodobit cu diamante, mățăsuri și toate celelalte bogății. Doar pentru că e un om de afaceri prosper și ține foarte mult la Tom, nu-l va face pe soțul tău să-și schimbe perspectiva.

Dar eu am spus nu înainte ca Stanley să plece în Africa de Sud și am vorbit mai serios ca niciodată. Așa că nu-i da nici o speranță să mă caute în Monte Carlo.

Asta doar ca să-ți spun că sunt foarte bine, și că nu-mi voi lăsa inima aici când mă voi întoarce acasă.

Vă iubesc pe toți. Mă grăbesc să prind poșta.

Candida.

Sigilând și scriind adresa, sună ca Henri să vină să o ia, iar când fu din nou singură, se așază cu fața spre fereastră, privind grădinile însorite.

În acest moment rămăseseră aproape trei săptămâni, în termenii stabiliți în înțelegerea lor, până în ziua în care va fi liberă să se întoarcă în Anglia și să-și reia viața ei dinainte – propria ei viață!

Ce va face atunci? Gândul o sperie, deși nu la fel de mult ca descoperirea faptului că nu se simțea atât de încântată cum trebuia să se simtă.

Era acea slujbă pe Bond Street. Le-a scris și probabil postul este încă liber. Sau ar putea să se întoarcă la cariera ei de model.

Ciudat cât de neinteresante i se păreau acele idei. Nu putea nega că vor fi lucruri de care îi va fi dor. Madame, care în ciuda tuturor celor întâmplate i-a devenit foarte dragă, și Wu? Da, bineînțeles Wu. Mediul acestei minunate case, și...

Un bărbat cu drăcușori în ochi, cu o gură ironică ce o sărutase și o lăsase fără suflare.

Ca și cum cineva i-ar fi spus aceste cuvinte, rosti furioasă:

– Nu!

Apoi, în timp ce înăbuși acest gând cu oarecare panică, soneria telefonului răsună în întreaga cameră.

Fericită de întrerupere, aproape că se repezi la receptor.

– Alo!

Telefoanele din castel erau controlate de o centrală telefonică, și fu vocea lui Henri cea pe care o auzi:

– O convorbire pentru Madame. Apoi: Puteți vorbi acum.

– Candida!

Mâna ei se încleștă pe receptor, și pentru o clipă simți iar panică și nu putu să vorbească din cauza bătailor puternice ale inimii.

– Alo? Sunt Glen...

Cu vocea ascuțită în încercarea de a o controla, răspunse:

– Candida la telefon.

– Dumnezeu! Nu ți-am recunoscut vocea. Tu o recunoști pe a mea? Sau ai uitat că exist?

– Nu ar trebui să pui întrebări la care răspunsul ar putea fi unul care să nu te fleteze deloc. Speră că a sunat rece și indiferentă. Te distrezi la Paris?

– Nu.

– Vai de mine!

– Am sunat ca să te avertizez că mă voi întoarce mâine în jur de cinci după-amiază.

– Îi voi transmite mătușii tale.

– Chiar te rog. Dar acest telefon nu este pentru liniștea mătușii mele.

Putea să-și închipuie expresia de pe fața lui – având în vedere acea aluzie ironică din vocea lui. Îi răspunse liniștită:

– Aștept, desigur cu nerăbdare, să te întorci.

Ea se aștepta că sarcasmul ei să-l deranjeze, dar replica veni repede:

– Ce drăguț din partea ta... De fapt, mi-a fost dor de tine. Îți voi spune mai multe când ne vedem. Ai grijă de tine, iubito.

Puse la loc receptorul, trântindu-l. Își spuse furioasă că este sătulă de joaca lui.

Și totuși, ecoul aceluia „iubito“, rostit cu oarecare emoție pe care nu o mai întâlnise până acum în vocea lui, era ca o strângere caldă de mână, sau ca apăsarea buzelor lui peste ale ei.

Cu obrazii arzând, sări în picioare și luându-și geanta, ieși afară, plimbându-se fără țintă pe lângă castel.

Capitolul 7

Imediat ce Candida plecă din bibliotecă, Nadine deschise ușa și se plimbă prin cameră în căutarea unei țigări.

Traversa către masa unde se afla o cutie din care știa că își poate lua țigări, când între ușa pe care o lăsase întredeschisă și fereastra deschisă, briza ușoară care amestecă hârtiile de pe birou se înțeți destul de tare ca să le sufle pe podea.

În ieșirea ei grăbită, Candida uitase complet de scrisoarea de la Anne și o lăsase împreună cu plicul lângă o mapă pe birou.

Dacă acea scrisoare nu ar fi zburat direct în calea ei, Nadine probabil nu ar fi luat-o în seamă sau s-ar fi gândit că este treaba servitorilor să păstreze camera curată.

Mișcarea ei pentru a recupera cele două bucăți de hârtie fu pur și simplu mecanică, și era cât pe ce să le pună pe birou lângă cutia de țigări când uitându-se pe plic văzu întâi adresa, apoi ștampila englezească.

Domnișoarei Candida Alton,
Hotel Mirabelle,
Monte Carlo.

Candida? Candida Alton...

Ochii verzi se mutară de pe plic pe foaia de hârtie de sub el.

Madame spusese că educația Nadinei era lamentabilă. Mai mult decât adevărat. Uitându-se repede împrejur se întoarse să închidă ușa înainte să înceapă să citească scrisoarea de la Anne.

Dragă Candida,

Ce Dumnezeu pui la cale? Sigur nu ai acceptat o slujbă la hotel? Oricum, de ce ești atât de secretoasă?

Ce mai faci? Presupun că ești încă la hotel din moment ce nu ne-ai dat altă adresă. Stan Chalmers s-a întors din călătoria lui din Africa de Sud și a fost distrus să nu te găsească acasă când a trecut pe aici dumunica trecută – și-a vândut Jaguar-ul și și-a cumpărat un Bentley! Nu e loc unde să nu meargă acest om. Tom spune că face o grămadă de bani și că are o mulțime de afaceri importante acum. Ne-a dus la cină la Savoy Grill și a vorbit despre tine tot timpul. I-a spus din nou lui Tom că vrea să se însoare cu tine. De ce nu te gândești serios la el? Va fi în Paris cu niște afaceri în curând și ar vrea să meargă și la Monte dacă ești încă acolo. Oricum, probabil că va încerca să te caute.

Acum ascultă, dragă, dacă vine, ascultă de sfatul surorii tale mai mari măcar o dată și fii drăguță cu el. Nu-l pune la punct pe bietul om. Chiar ține la tine și l-ai lăsat să aștepte mai bine de doi ani. Iar a fi Doamna S.C. ar fi mai bine decât să te întorci la Arline.

Scrie-mi și spune-mi unde stai. Sper că nu ai întâlnit vreun bărbat acolo și ți-ai pierdut mințile din cauza lui. Întotdeauna mi-e teamă că simțul tău aventurier va acționa dacă nu ești atentă. Mai bine fii sigură cu Stan, rătușco.

Mii de pupici,

Anne.

P.S. Cele trei săptămâni în Franța cu siguranță s-au întins. Dar presupun că ești bine cu banii?

O jumătate de oră mai târziu, Candida intră din nou în bibliotecă. Stătuse pe banca preferată a marchizei, sub magnolie, încercând să nu mai asculte acel ecou persistent, forțându-și inima aceea ne bună să revină la un ritm moderat. Spunându-și că trebuie să plece astăzi de aici și amintindu-și cât de imposibil era acest lucru; apoi orice altceva i-a fost șters din minte de conștiința faptului că a plecat din casă atât de grăbită încât uitase complet să pună scrisoarea surorii ei înapoi în geantă.

Dacă cineva a găsit-o... dacă...

A rămas fără suflare din cauza vitezei cu care a venit pe drumul de la magnolie până la bibliotecă, dar în momentul în care ochii ei priviră spre birou oftă ușurată.

Plicul mov al Annei era acolo, pe mapă. Îl ridică și-l puse recunoscătoare în geantă, și în consolarea că l-a găsit pe birou unde aparent îl lăsase, uită de altceva. Când lăsase scrisoarea, aceasta era afară din plic. . .

Faptul că Nadine era neobișnuit de tăcută la cină în acea seară n-a atras deloc atenția celor două de la masă, care știau că seșnora Alvaros rareori arată vreo urmă de interes în momentul când nu era nici un bărbat în preajmă.

Dacă în seara asta părea preocupată de propriile ei gânduri, atât Madame cât și Candida erau mulțumite să o lase astfel.

După cină, își beau cafeau în salon când Madame spuse:

– Apropo, Nadine. Ai întregbat de piscină când ai venit.

– Da.

– Au terminat în sfârșit de pus noile țevi. Poți să o folosești când vrei.

– O, ce bine! exclamă Nadine. Vii să înotăm mâine dimineată, Candida? Candida dădu din cap.

– Presupun că este o mărturisire îngrozitoare, dar urăsc piscinele, spuse ea. Oricum, abia pot să înot. Pot doar să port niște pernițe cu aer pentru brațe în mare, dar am o adevărată oroare pentru apele liniștite.

– Chiar așa? Celălalt nume al meu ar trebui să fie Sirena! răs Nadine. Dar de ce te temi?

– De înec, recunosc sincer Candida. Ar fi îngrozitor dacă aş fi pusă vreodată într-o situație în care să trebuiască să înot. Am un fel de fobie. Sora mea spune că este din cauza unui idiot care mă învăța să înot când eram mică și-mi dădea drumul sub apă.

– Ce păcat, spuse Madame compătimitoare.

Candida răs.

– E stupid.

– Deci ai o soră, observă Nadine. Știi că aveam impresia că ești singură la părinți. Nu știi de ce.

În timp ce Candida dădu din cap, regretându-și deja dezvăluirea și conștientă de culoarea intensă din obraji ei, Nadine continuă:

– Sora ta este încă în Kenya?

Candida fu cât pe ce să repete „ În Kenya?“ când întâlni privirea marchizei și se opri.

Dându-și seama că este timpul să intervină, Madame întrebă calmă:

– Elisabeth este în Australia acum, nu-i așa, dragă?

Conștientă încă de obrajii arzând, Candida încuviință, dând din cap. Dar interesul Nadinei părea să se îndrepte spre altceva.

– Mă gândeam, spuse ea, amintindu-mi că ai venit din Kenya, dacă i-ai întâlnit vreodată pe niște foarte buni prieteni de-ai mei – cei din familia Hughson. El avea un post în guvernământ, dar cu siguranță lucrurile s-au schimbat acolo mai târziu. Dar cred că trebuie să-i fi întâlnit pe undeva.

– Nu cred că am întâlnit pe nimeni cu acest nume. Întâlnind ochii celeilalte, inima Candidei se opri. Nu putu să nu observe acea scânteie răutăcioasă din privirea ei. Apoi Nadine se ridică de pe canapea, căscând.

– Îmi permiteți, Madame, eu merg la culcare. Sunt atât de obosită. Și aş vrea să înot mâine de dimineață. Râse. Sper ca Glen să nu aibă vreo fobie.

– Nu cred că are, spuse marchiza. Noapte bună, Nadine. În momentul în care uşa se închise în urma oaspetelui, se uită spre Candida: curioasă doamnă, nu-i așa?

Fu o scurtă pauză înainte ca aceasta să explodeze:

– Sunteți sigură că nu și-a dat seama sau a aflat ceva?

– Firește că nu. E imposibil. Este un pic nesigură de trecutul tău. I-ar plăcea să știe mai multe.

– Dacă are prieteni în estul Africii...

– Este imposibil ca toți coloniștii englezi să se cunoască între ei, spuse Madame foarte sigură pe ea. Este doar curioasă. Întotdeauna a fost o persoană foarte impertinentă.

O descriere care cu siguranță i-ar fi făcut plăcere Nadinei.

Dar amintindu-și cercetarea atentă a Nadinei, Candida își dori mai mult ca niciodată să se elibereze din toată această poveste.

Era atât de agitată în nopțile astea încât trebuia să ia un somnifer să poată dormi, și deși a făcut așa, în noaptea asta a dormit destul de puțin și s-a trezit chiar mai devreme decât de obicei, amintindu-și imediat că astăzi Glen va fi din nou sub același acoperiș cu ea.

Numai dacă ar fi putut să evite să-l vadă din nou. Niciodată nu a fost atât de tulburător, își spuse ea. După ceea ce se întâmplase la despărțirea lor, era normal să se simtă stânjenită. Desigur, el nu se va simți deloc așa și era prea prostesc felul în care inima ei bătea atât de repede când se gândea la el.

Madame fusese destul de supărată pentru că nu întrebase ora la care avionul lui aterizează. Omisiunea ei însemna trimiterea unei mașini, imediat după prânz, pentru a-l aștepta la aeroport. Glen, cu gândurile în altă parte, nu și-a dat seama cât de vag fusese.

Atât Nadine, cât și marchiza erau foarte bine dispuse. Nadine părea să fi uitat dorința ei de a înota. Avea o scuză suficientă deoarece noua mașină pe care o comandase la Nisa când a fost acolo în ziua următoare sosirii ei, fusese adusă în acea dimineață. Era o limuzină lucioasă, rapidă, iar când Candida s-a scuzat de la a o însoți, plecă fericită pentru o cursă de probă în timp ce Candida, agitată și nefericită într-un mod pe care nu și-l putea explica, plecă pentru o plimbare lungă din care nu s-a întors decât cu puțin timp înainte de masa de prânz.

Dar plimbarea nu a ajutat-o în hotărârea ei de a nu se gândi la Glen. Și deși și-a spus că urăște ideea întoarcerii lui, aceste ore i-au părut cele mai grele pe care le-a trăit.

Marchiza se hotărî să servească ceaiul afară, astfel că o masă fu aranjată sub magnolia din grădină. Dar până la momentul când ceaiul fu servit încă nu venise nici un semn de la Glen.

Având în vedere faptul că grupul compus din cele trei doamne era într-adevăr un trio foarte tăcut, căldura conferea o moleșeală după-amiezii, la care zumzăitul albinelor din mijlocul florilor adăuga un fel de cântec de leagăn.

Aproape terminaseră ceaiul în momentul în care o mașină apărură pe șoseaua de lângă casă, iar Madame, care umplea Candidei ceașca, exclamă:

— În sfârșit! Apoi, cu ochii către Bentleyul alb care oprise înainte să ajungă la intrare, își pierdu din entuziasm: O, Doamne! Acum ce mai e?

Șoferul mașinii, un bărbat mic și îndesat, blond, coborâse deja și mergea spre grupul de sub magnolie. Era la câțiva metri depărtare când vorbi, ferindu-și ochii de soare:

— Scuzați-mă. O caut pe domnișoara Alton. . . Apoi văzând-o pe Candida strigă: Candy!

Știind că într-un mod incredibil cel mai rău lucru se întâmplase, nu putu decât să privească uimită către cel care venise pe neașteptate.

Stanley Chalmers! Singura persoană din lume pe care nu numai că nu dorea, dar pe care trebuia să o evite.

După aceea, realizează că se ridicase și se îndrepta să-l întâlnească în speranța de a-l conduce de acolo înainte de a mai spune altceva.

Îi cuprinse mâinile, zâmbind:

– Deci aici te ascundeai! Am primit mesajul tău – recepționarul hotelului mi-a spus că ai telefonat ca să le spui să-mi dea adresa ta. Aș fi fost distrus dacă ar fi trebuit să mă întorc fără să te fi văzut.

Înainte de ea să-și poată reveni din șoc, sau măcar să înceapă să digere această extraordinară relatare, vizitatorul se întoarse către Madame, recunoscând-o în mod instinctiv ca cea mai importantă persoană de acolo:

– Vă rog să mă iertați că am dat buzna în acest fel, dar mâine plec din Franța și ca vechi prieten al lui Candy trebuia să o văd înainte să plec.

Întâlnind ochii marchizei, inima Candidei bătu și mai tare. Nu realizase niciodată că Madame era în stare de o privire atât de rece și de furioasă. Apoi, regăsindu-și vocea:

– Eu... nu înțeleg. Nu am dat nimănui permisiunea de a da adresa mea. Și apoi, din moment ce nimic altceva nu mai era de făcut: Madame, el este domnul Chalmers – Madame, marchiza D'Arblay. Domnul Chalmers – seșora Alvaros.

– Îmi pare bine. Salutul Melisei fu înăbușit de zgomotul unei înjurături și al unei frâne în timp ce Rolls-ul, intrând cu viteză în curte, opri la doar câțiva centrimetri în spatele Bentleyului.

Madame și Nadine erau în picioare acum, toți uitându-se în aceeași direcție, în timp ce Glen, mergând cu pași mari către grup, ajunsese lângă Candida.

– Bună, scumpa mea. Se aplecă, dar de data aceasta buzele lui abia i-au atins obrazul. Cu siguranță, este un impediment la reuniunea noastră. Cine naiba și-a lăsat mașina într-un loc atât de prost? Ținând-o încă foarte aproape, se întoarse către mătușa lui.

– Glen! Se întinse să-l sărute. Ce bine că te-ai întors.

– Sper că ai sacrificat o vită pentru acest eveniment. Râse către Candida. Îmi pare foarte rău că nu ți-am spus cu ce avion voi veni. Convorbirea a fost întreruptă destul de brusc, dacă îți amintești.

Numai dacă i-ar da drumul! Numai dacă ar putea să scape, sau să-l ia de acolo pe Stan, care privea uimit întreg spectacolul. Totuși, într-un mod

ciudat, singurul lucru adevărat din această situație de coșmar părea puterea brațului cu care o ținea Glen, sunetul vocii lui peste bătăile inimii ei.

Apoi, pentru prima dată fu conștient de străinul din mijlocul lor și ridică întrebător sprâncenele, uitându-se la marchiză, apoi la Candida.

Madame spuse repede:

– Mii de scuze, domnule Chalmers. În dorința de a-l întâmpina pe nepotul meu, am uitat de maniere. Glen, dragule, acesta este domnul Chalmers – un prieten de-al Candidei care tocmai a sosit. Domnule Chalmers, vi-l prezint pe nepotul meu, domnul D'Arblay.

– Îmi pare bine. Glen întinse mâna. Sunt întotdeauna încântat să cunosc prieteni de-ai soției mele.

Candidei îi păru că liniștea aceluia moment va ține pentru totdeauna. Dar în timp ce privea fața înroșită, complet șocată a englezului, fu conștientă de un sunet ca un râs stăpânit în spatele ei și știu că venea de la Nadine.

Expresia de pe fața lui Stanley, de groază și surprindere, se schimbă în furie.

– Ce... ce înseamnă toate astea? ceru el explicații. Este o glumă, Candy?

Tonul acelei revendicări o ajută ca orice altceva să se adune. Chiar dacă primise șocul vieții lui, nu era o scuză pentru izbucnirea lui posesivă.

– Nu. Nu este nici o glumă, spuse ea calmă.

Culoarea chipului lui Chalmers se schimbase și era acum alb ca varul.

– Dar... dar nu înțeleg, bolborosi el. Anne nu mi-a spus nimic...

Vocea lui Glen, lină precum catifeaua, îl întrerupse.

– Ne pare rău că te-am șocat. Dar Candida și cu mine păstrăm vestea...

Brusc conștientă de privirea Nadinei din spatele ei, Candida vorbi repede:

– Glen, domnul Chalmers și cu mine suntem vechi prieteni. Te superi dacă vorbesc cu el în particular? Deși era sigură că sunase necorespunzător, era tot ce putuse să spună.

Glen ezită, iar Madame spuse calmă:

– Dar te rog.

– Vino, Stan.

Îi atinse brațul și plecă spre mașina lui. Știind că o urmează, se întreba furioasă ce-i va spune. Era tipic din partea lui să dea buzna în felul ăsta. Dar trebuia să afle cum s-a întâmplat.

Ajungând la Bentley, el întinse o mână spre ușă.

– Mai bine ai urca.

Se înroși, displăcându-i tonul vocii lui.

– Nu. Putem să vorbim aici. Știind că nu fusese niciodată mai implicată ca acum, îl înfruntă. Nu avea nici timpul, nici dorința să se gândească limpede la nimic altceva, decât la nevoia vitală de a scăpa de el.

– Ascultă, Stan, îmi pare rău – dar nu pot să-ți explic acum, începu ea.

– Ba trebuie, spuse el. Care-i jocul? Cine sunt oamenii ăștia?

– Ți-am spus, și restul l-ai auzit. Am avut motivele mele pentru care nu i-am spus Annei. Mă voi întoarce în Londra curând. Între timp, te rog, nu mai pune nici o întrebare.

– Doamne! Hai că-mi place! Vii cu vestea că ești căsătorită. Iar acum, vrei să-mi spui că știind ce simt pentru tine, nu crezi că merit o explicație?

Nu avea nici un rost: el întotdeauna o făcea să se simtă ca și cum ar fi greșit.

– Mă tem că nu este treaba ta, spuse ea.

– La naiba! Am venit să te caut, îmi cer scuze, Candy, dar sunt șocat.

– Îmi pare rău, spuse ea mai blând. Vei afla mai multe la timpul potrivit. Stan. Puse mâna pe brațul lui. Nu înțeleg cum ai făcut rost de adresa mea. Nu trebuia să ți-o dea.

– Ce...

– Te rog, lasă-mă să continuu. Ai aflat ceva de care nu vroiam să aflu nimeni – deocamdată. Vrei, te rog, să pleci acum și să nu mai spui la nimeni despre asta?

– Cum Dumnezeu crezi că voi face asta? Ascultă, ce este în spatele acestei povești? Dacă acestui individ îi este rușine cu tine... Observă o neîncredere în ochii lui. Dacă nu vrei să-mi explici, o va face el. Când v-ați căsătorit? Nu este o treabă ușoară în Franța. Ce face el...

– Este proprietarul acestui castel – ai auzit numele lui. Este unul important.

– Intenționez să-l mai aud.

– O! Își strâse mâinile. Ți-am spus deja, nu este problema ta.

– Tu ești problema mea.

– Nu sunt. Niciodată n-am fost. Este treaba mea. Acum, Stan, vrei, te rog, să pleci? îl imploră ea. Dacă ai vreo urmă de decentă, nu-i vei spune nimic Annei sau oricui altcuiva până ce o voi vedea.

– Dar, Candy, protestă el, sunt colegul lui Tom, prietenul lui. Trebuie să am grijă de tine. Ești sigură că ești căsătorită cum se cuvine?

– Dragul meu Stan, chiar dacă nu eram, spuse ea disperată, trăiesc în casa unei persoane foarte importante. Marchiza...

– De unde știi eu – de unde știi tu că acești preținși aristocrați nu sunt decât niște aventurieri? o întrebă el. Pentru că ți se poate întâmpla orice. Consulul britanic ar trebui să...

– Nu fi atât de nătâng, Stan! exclamă ea. Dacă mai continui să spui astfel de lucruri, te vei face de râs.

Tonul ei amuzat și disprețuitor a meritat efortul, dar a costat-o. El se înroși din nou, dar continuă:

– Cel puțin spune-mi unde v-ați căsătorit și cum. Pentru siguranța ta...

– Te rog, nu-ți face griji pentru mine. Și, te rog, fă cum te-am rugat. Se plimbau în sus și-n jos acum, iar ea se opri întorcându-se spre el. Nu vreau să vină Tom aici și vreau să-i spun singură Annei totul. Așa că, te rog, pleacă acum, și uită că ai fost aici.

El se opri brusc, privind-o cu o zăpăceală aproape patetică. Să-i lase această datorie de care era cu adevărat îngrijorat. Și – probabil destul de normal – prinsese ură față de Glen. Se lăuda că este un bărbat de lume, că știe să se comporte în societate. Își spuse acum că ceea ce se întâmplă nu are nici o logică, iar gelozia și neîncrederea îi întăriră acest gând.

– Bineînțeles, spuse el fără nici o plăcere, dacă așa stau lucrurile...

Ea se roși.

– Oricum ar fi, este problema mea, Stan. Îți va părea rău mai târziu, dacă nu faci cum te-am rugat. Va fi cu adevărat sfârșitul oricărei prietenii între noi.

– Eu... Se opri, uitându-se la ea, dintr-o dată nesigur. Se gândi că trebuie să aibă timp să reflecteze asupra acestei situații. În ultima jumătate de oră, avusese o serie de șocuri devastatoare, și deși era un om de afaceri destul de priceput, nu era foarte agil în privința problemelor personale

– Ascultă, spuse el, voi fi în Italia trei sau patru zile. Nu o voi vedea pe Anne decât săptămâna viitoare. Îmi promiți că mă suni seara asta? Stau la Palais Royale în Monte Carlo. Îți vor face legătura cu apartamentul meu. Trebuie să mă mai gândesc la asta și îți voi spune mai multe atunci...

I-ar fi promis orice, numai să scape de el.

– Foarte bine, fu ea de acord. Te sun. Dar, te rog, pleacă, Stan. Te scuz eu față de ceilalți.

– Poți să le spui adevărul, zise el ursuz, și deschizând ușa mașinii urcă, coborând geamul. Sunt un prost, Candy, că te las așa cu oamenii ăștia. Dar să nu crezi că o să scapi așa ușor de mine. Să nu uiți – Palais Royale. Dacă nu mă cauți, te voi căuta eu, cu siguranță!

Ridicându-și mâna într-un gest scurt de bun rămas plecă, iar Candida merse încet înapoi pentru a se alătura din nou marchizei.

Nici unul dintre ei n-o observase pe Nadine trecând pe lângă Bentley în drumul spre casă, chiar înainte ca Stanley Chalmers să plece.

De asemenea, Glen trecuse pe lângă ei neobservat și intrase în casă. Se întreba cine naiba era acel individ îngrozitor, acel om de afaceri englez atât de pompos. Ce naiba avea cu Candida? Și ce-i spunea ea? Și mai important, cum o găsisе aici?

Coborând din nou, spălat și schimbat, douăzeci de minute mai târziu, o întâlni pe Melissa pe hol.

– Rugasem să ți se aducă niște ceai în bibliotecă, spuse ea. Dar cred că preferi ceva mai tare, și aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

– Unde e Candida? întrebă el, urmând-o în cameră.

– Mi-a spus că ar vrea să fie lăsată singură o vreme; firește, este puțin tulburată. Omul acela dragul meu! Cum a reușit s-o găsească?

– Ai întrebato?

– Da; mi-a spus că își dorea să fi fost ultima persoană din lume care să afle unde este. Nu ar fi spus asta dacă nu ar fi fost adevărat. Mă tem că este foarte supărată...

– De ce? Pentru că acel individ e important pentru ea?

Melissa întoarse capul spre el.

– Se pare că a cerut-o în căsătorie de trei ori, iar ea l-a refuzat, spuse ea. Nu, nu de asta. Sora ei este cea care o preocupă acum. Și chiar așa, Glen, întreaga situație este extrem de nefericită. Hotelul are această adresă pentru scrisori. Presupun că...

– Li s-a spus – de către mine – să nu dea adresa, spuse el. Cu siguranță, acel individ a mituit pe cineva.

– Posibil. Pare a fi singura explicație. Dacă le spune rudelor ei...

Dar ceva mai mult îl deranja pe Glen.

– Ceea ce vreau să știu acum, este ce i-a spus Candida îngrozitorului ei iubit?

– Nimic. Și aproape l-a convins să-i promită că nu le va spune nimic celor din familia ei până când nu-i va vedea ea. Dar se pare că el a

amenințat-o că nu va „scăpa de el” atât de ușor și că vrea să știe toate amănuntele căsătoriei ei. Of, Glen! Se ridică, strângându-și mâinile micuțe, toată povestea asta este imposibilă. A fost o nebunie că am început-o.

– Este un pic cam târziu să te gândești la asta acum! zâmbi el forțat. Cumva va trebui să se rezolve totul.

– Nu văd cum. Pentru numele Lui Dumnezeu! Dacă Dorothea află, nu ne va ierta niciodată pe nici unul dintre noi. Nu este o persoană cu care să vrei să te joci. Poate ar fi fost mai înțelept dacă aveam încredere în ea și-i spuneam totul de la început. Dacă i-am fi spus, cred că ar fi pus-o pe Nadine la locul ei. Urăște...

Se opri brusc în momentul în care Nadine intră în cameră. Se schimbase într-o rochie de seară dintr-un material strălucitor și purta pe o mână o haină din brocart, neagră cu vișiniu.

– A, aici erați, spuse ea. Madame dragă, tocmai am vorbit la telefon cu Zolie Robson și voi cina la ea. Poate mă întorc singură cu mașina în noaptea asta sau poate rămân până dimineața. Sper să nu credeți că iau castelul drept hotel, dar cred că în seara asta nu-mi veți simți lipsa. Cu Glen din nou acasă, cred că aveți o mulțime de lucruri de vorbit – așa că nu vă supărați, nu-i așa?

Un oaspete obișnuit cu un asemenea comportament nepăsător ar fi putut-o jigni ca gazdă, pentru că Melissa putea fi la fel de banală ca toți ceilalți atunci când vroia. Dar în acest caz răsuflă ușurată.

– Nu-i nici o problemă, draga mea, spuse ea. Ești sigură că nu vrei pe nici unul dintre șoferi?

– Sigur. Sunt obișnuită să conduc, iar noua mașină este un vis. Dacă se poate ca Henri să o aducă în față...

– Îl rog eu. Glen apăsă pe sonerie și dădu ordinul când Henri apărui. Apropo, am adus parfumul, Nadine, spuse el. Dar este în cameră la mine.

– Minunat. Mi-l dai mâine. Refuză o băutură și plecă afară împreună cu el, privind-o cum se îndepărtează.

Când intră din nou în cameră, Madame era la fereastră. Se întoarse, și în timp ce se îndrepta spre el, îi păru îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

– Nimic curat. A fost o hotărâre foarte bruscă a invitatei noastre.

Ridică din sprâncene, neîncrezătoare.

– Dar cu siguranță, una binevenită, nu?
– Bineînțeles. Cu excepția faptului să nu-l întâlnească pe domnul Stanley Chalmers în Monte Carlo în seara asta.

El o bătu ușor pe umăr.

– Draga mea mătușă, ține-ți sub control imaginația bogată.

Madame râse ușor.

– Așa cum ai spus și tu, este destul de târziu pentru asta acum. Oftând, adăugă: Îmi doresc s-o știu pe Nadine în cel mai rapid avion spre Brazilia, și niciodată, niciodată să nu se mai întoarcă.

– De ce?

– Pentru că, îi spuse ea, am un sentiment neplăcut că dacă l-ar întâlni pe domnul Chalmers ar putea să rezolve și restul poveștii pe care am creat-o și nu mi-ar plăcea deloc felul în care ar face acest lucru.

– Nu a părut deloc interesată de el, zise Glen. Destul de ciudat pentru o persoană atât de curioasă cum e ea.

– Da. Marchiza nu mai spuse nimic, dar avea impresia că Nadine fusese mult mai interesată de neașteptatul musafir decât păruse. Și amintindu-și că deja pusese destule întrebări despre Candida și despre trecutul ei, fu sigură că dacă l-ar întâlni pe englez, rezultatul va fi dezastruos.

Oftă din nou.

– În fine, nu are rost să ne facem griji degeaba, presupun.

– Chiar așa, aprobă Glen. Dar când urcă în camera lui, mult mai devreme decât de obicei, pentru a se schimba pentru cină, era puțin mai tulburat decât fusese dispus să-i arate mătușii lui. Madame i-a spus despre întrebările Nadinei despre Kenya și despre scăparea Candidei în legătură cu sora ei.

Din moment ce Nadine aflase despre Candida că, pierzându-și tatăl, nu avea decât niște rude îndepărtate, bruscă apariție în scenă a unei surori – la început stabilită în Australia, apoi cu siguranță în Londra – sigur a pus-o pe gânduri. Și apoi, fusese greșeala Melisei rostind numele surorii Elizabeth, când Stanley Chalmers a fost foarte clar auzit când i-a spus Anne...

La naiba cu domnul Stanley Chalmers! se gândi Glen nervos.

Trecând pe lângă dormitorul Candidei, se opri și bătu la ușă.

Nu primi nici un răspuns și repetă bătăile mai tare.

Tot nici un răspuns, și era gata să plece când ușa de lângă aceasta se deschise și o văzu pe Candida în pragul ușii.

– Dorești ceva? Întrebă ea seriosă.

– Da. Poți să-mi acorzi câteva minute?

Fără a-i răspunde, se întoarce înapoi în camera de zi. Urmând-o, închise ușa și se uită împrejur.

– Nu m-aș fi gândit să te caut aici.

– Nu vin des aici. Se așează din nou pe fotoliul pe care îl lăsase liber. Nu vrei să stai jos? Sunt țigări pe masă.

– Nu acum, mulțumesc. Vreau să vorbesc cu tine. Se așează. Mă tem că ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta te-a supărat. Arăta ca și cum plânse, și în acel moment el se urî – urî în întregime acest joc stupid.

Ea evită ochii lui.

– Nu mai mult ca de obicei. Dar dacă vrei să-mi țin promisiunea față de voi în continuare, ce-i voi spune surorii mele?

– Trebuie să-i spui ceva acum? Întrebă el. Am înțeles de la mătușa mea că l-ai rugat pe domnul Chalmers...

– Să nu spună nimic. Da, l-am rugat, dar nu mi-a promis.

– Doamne! Ce interes are? Glen se ridică în picioare, nerăbdător. Sau are? Candida, ce înseamnă acest individ pentru tine? Chiar ești supărată din cauza faptului că el crede că ești căsătorită? Mi-ai spus că nu există nici un iubit care să complice lucrurile.

Ea îi răspunde repede:

– Stanley nu este iubitul meu.

– El vrea să te căsătorești cu el.

– Eventual.

Dintr-o dată, furia îl cuprinse. Câtă impertinență!

– Nu cumva te gândești serios să te măriți cu un tip ca el! exclamă el.

Acum câteva clipe ar fi fost furioasă că ar putea să creadă că ar fi posibil așa ceva, dar acum îi păru că ceea ce făcea nu era treaba lui, cum nu era nici a lui Chalmers.

– Nu este normal să creadă că m-am comportat ciudat? Întrebă ea. Bineînțeles că se întreabă de ce nu i-am spus surorii mele. Și dacă să le spună înainte ca eu să-i văd – of! Sări în picioare.

– Situația asta nu poate să mai continue așa. Nu vezi că trebuie să mă întorc în Anglia?

– Toate la timpul lor.

– Nu. Acum. De data asta chiar am terminat, insistă ea, cu ochii strălucind de lacrimi. M-am săturat de toate minciunile astea.

– Atunci oprește-te, spuse el. Fă să fie adevărat, Candida. Căsătorește-te cu mine.

Se uită la el, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Apoi:

– Cred că nu ești în toate mințile, spuse ea. Știam că e o casă de nebuni, dar. . .

Dintr-o dată, inima îi bătea atât de tare încât de-abia putea să-și audă vocea. Astfel că pentru o clipă s-au confruntat, iar destinele lor cu siguranță s-au oprit din împletirea covorului vieții, căutând un model mai puțin complicat.

Dacă ar fi urmat instinctul aproape covârșitor de a o lua în brațe, de a săruta încă o dată buzele despre care știa acum că l-au obsedat în fiecare clipă a despărțirii de ea, câtă durere de cap și suferință ar fi putut să-i scutească pe amândoi! Dar ceea ce părea respingerea ei totală și disprețuitoare închise ușa deschisă dintre ei, iar în momentul când îi vorbi din nou fu pe vechiul ton ironic și nepăsător:

– Poate că ai dreptate! spuse el. Trebuie să mă gândesc la asta.

– Poate ar fi bine să te gândești și la alte lucruri. Vocea ei era aspră din cauza dorinței bruște de a o controla. Stanley Chalmers se va întoarce la Londra curând, iar eu m-am hotărât că trebuie să-mi văd familia înainte ca el să le spună ce s-a întâmplat astăzi. Vrei, te rog, să aranjezi ca să pot pleca mâine?

A mers până la geam și stătea uitându-se afară, cu spatele la el și cu mâinile încleștate pe pervaz.

Privind-o, pentru prima oară rămas fără cuvinte, gândurile i se învăteau în cap. Știa că trebuia să se aștepte la această evoluție, că nu avea nici un drept să mai încerce s-o oprească să nu plece. Dar dacă pleca acum, nu-i va fi deloc ușor să o aducă din nou în viața lui. Totuși, a lăsat să treacă momentul în care ar fi putut s-o convingă cât de necesară era pentru el.

– Vrei să spui că dezertezi? întrebă el.

– Tipic pentru tine să privești lucrurile astfel. Nu înțelegi că trebuie să-i explic Annei? Dumnezeu știe cum! Va crede că sunt nebună. Asta dacă nu vrei să vină cumnatul meu aici. . .

– Nu știu dacă ar trebui să obiectez. Poate o discuție cu el ar fi de ajutor.

– Cum?

– Păi. . . Simți nevoia unei țigări și și-o aprinse, având mâinile mai puțin ferme ca de obicei. Ar putea să te convingă că ar putea fi mai bine să accepți propunerea pe care ți-am făcut-o.

Să se mărite cu el! Să se salveze dacă va fi vreun scandal. Ea nu putea să găsească un alt motiv pentru care el să facă o asemenea sugestie atât de calm.

Iar Glen, care întotdeauna trecuse ușor peste greutăți, descoperi dintr-o dată că este amuțit. Chiar dacă își putea găsi cuvintele, să-i spună că o iubește, era convins că nu l-ar crede.

Lucrul cel mai uimitor era faptul că era adevărat; deși nu realizase cât de adevărat era până în acest moment.

Îi spuse încet:

– Desigur, dacă insiști să pleci, nu am nici un drept să te opresc. Dar cu siguranță voi veni cu tine.

– Ba nu vei face nimic de genul acesta, îi răspunse ea. Voi pleca mâine și voi pleca singură. Nu-mi pasă dacă-mi încalc înțelegerea făcută cu tine sau nu. Singurul lucru pe care vreau să-l fac este să plec de aici și niciodată, niciodată să nu te mai văd.

– În acest caz, nu vom mai continua această discuție. Poate mâine, după ce te-ai gândit mai mult la această situație, îți vei schimba părerea.

– Nu.

Se întoarse din nou, iar în secunda următoare auzi ușa camerei închizându-se.

După câteva minute se întoarse spre fotoliu și afundându-se în el, își lăsă capul pe spate, închizând ochii. Așadar, acesta era cu adevărat sfârșitul, încheindu-se la fel cum a început, în aceeași notă nebunească.

„Căsătorește-te cu mine.“

Nefiind în stare acum să gândească limpede și rațional, aceste cuvinte păreau apogeul siguranței sale arogante. Un gest minunat care i-ar salva reputația și i-ar da puterea numelui lui.

„Am nevoie de protecția unei soții...“

Dacă ar fi spus: „Te iubesc. Am nevoie de tine.“

Acoperindu-și fața cu palmele, izbucni în plâns.

Privind în gol o pagină de mai bine de o oră, Glen închise cartea pe care o ținea și se ridică, uitându-se la ceas.

Doar unsprezece și jumătate. Nici o noapte nu i se păruse atât de lungă. Se mută la masa pe care Henri pusese mai devreme carafe și pahare, își pregăti o băutură și bău jumătate din ea.

– Asta e! Măine pe vremea asta... Gândul îi fu întrerupt de deschiderea ușii și întorcându-și capul o văzu pe Nadine în prag, privindu-l.

– Bună! spuse ea. Singur?

– Da. Mătușa era obosită și s-a dus la culcare devreme. Te-ai distrat?

– Am avut o seară foarte interesantă. Își scoase haina, lăsând-o pe un scaun, în timp ce ea se așeză pe altul. Și Candida?

– S-a dus la culcare. Făcu un semn spre tava cu carafe.

– Nu, mulțumesc, nu mai beau nimic seara asta.

– Sigur? Apropo, adăugă el nepăsător, mă tem că ea și cu mine ne vom comporta destul de nepoliticos. Trebuie să plec la Londra pe neașteptate și o s-o iau cu mine de data asta. Mătușa va avea grijă să nu-ți lipsescă nimic.

– Înțeleg. Se opri, cu ochii ei mari fixați asupra lui. Conducând înapoi spre casă, meditasă la evenimentele din această seară. Vizita ei bruscă la Monte Carlo a avut un rezultat mai mare decât îndrăznise să spere, și nu cu doamna Robson își petrecuse seara.

Dar nu avea nici cea mai mică șansă de a-l întâlni pe domnul Stanley Chalmers. L-a auzit spunându-i Candidei unde îl poate găsi...

În afara faptului că orice companie bărbătească era preferabilă uneia feminine, Stanley nu era genul de bărbat pe care l-ar fi ales. Dar un bărbat care este extrem de gelos și obsedat de dezamăgirea provocată de o altă femeie ar fi plictisit-o pe Nadine mult mai mult decât furia și gelozia nu l-ar fi făcut să vorbească despre ceva ce o interesa.

Ceea ce a preocupat-o profund în timpul întoarcerii era dacă să-i spună imediat lui Glen ce a aflat sau s-o atace pe Candida mai întâi. În ansamblu, s-a hotărât că cel din urmă ar fi un plan mai bun.

Măine era o nouă zi. În seara asta, dacă îl găsi pe Glen singur, ar putea exista alte metode prin care să-l convingă să facă ce hotărâse ea, dacă nu vroia ca numele lui să fie centrul unui adevărat scandal.

Băuse câteva pahare de șampanie la cină, și deși avea mintea foarte limpede, probabil au făcut-o mai optimistă decât de obicei.

– Știi, spuse ea, m-am răzgândit, cred că voi bea ceva.

– Foarte bine. Se ridică. Ce vrei?

– Ceva lung și complet inofensiv. Mi-e sete.

Prepară băutura, sperând că va pleca în curând în camera ei. Dacă ar fi știut că se întorcea, cu siguranță nu ar mai fi rămas aici, oricât de neospitalier ar fi putut să pară. Propria companie nu era foarte înveselitoare în seara asta, dar o prefera pe a sa în fața oricărei alte companii – în special a Nadinei.

Luă paharul, privindu-l lung și cercetător.

Glen rămase în picioare. Spera că nu va mai sta mult, dar deși spusese că îi este sete, luă doar o înghițitură și așază paharul lângă ea.

Pentru câteva clipe, liniștea rămase neîntreruptă. Nadine stătea gânditoare, rotind inelul cu smarald pe care-l purta deasupra verigetei. Apoi, ridicându-și privirea întrebă brusc:

– Ești fericit, Glen?

Dacă era surprins, nu o arătă. Expresia lui rămase neschimbată în timp ce repetă:

– Fericit?

– Da. Se uită din nou la mâinile ei. Ai tot ce vrei de la viață? Ești mulțumit?

– Este vreunul dintre noi mulțumit? Întrebă el calm. Întotdeauna vrem mai mult decât avem. Doar dacă ești genul care se instalează comod pe un fâgaș.

Ea râse.

– O, nu vreau să pornesc o – cum îi spui tu? discuție filozofică. Nu te pot închipui instalându-te comod pe nici un fel de fâgaș. Obişnuiam să mă întreb, chiar și când lucrurile stăteau altfel între noi, dacă te vei stabili vreodată. Presupun că nici unul dintre noi n-ar fi făcut asta, nu? Dar dacă ne-am rătăcit, ar trebui să ne întoarcem unul către celălalt și am fi amândoi fericiți. Mă gândeam la asta în timp ce mă întorceam cu mașina.

– Draga mea Nadine, spuse el, încă pe un ton calm. Câtă nesăbuiință din partea ta, când ar fi trebuit să te gândești la drum.

– Este greu să mă gândesc la altceva cu tine în preajmă. Se ridică, mergând spre el. Glen! Chiar te-ai schimbat atât de mult? O, știu că am fost o proastă, dar nu mă vei ierta niciodată?

– Draga mea, protestă el. Cu siguranță, după tot acest timp, nu mai este o chestiune de iertare. Tu ți-ai ales calea ta, eu am mers pe a mea. De data asta se simți o notă mai dură sub calmul vocii sale. Dacă ar fi fost o femeie mai înțeleaptă, ar fi trebuit să-l considere un avertisment.

Dar continuă:

– Știi, trebuie să-ți aduci aminte, cât de grea a fost viața mea. Nu erau niciodată bani îndeajuns și nu suportam să fiu săracă. Vroiam atâtea lucruri. Le vroiam atunci când eram îndeajuns de tânără să mă pot bucura de ele, atâta timp cât mai dura frumusețea mea.

– Desigur, o aprobă el calm. Eu nu puteam să-ți ofer nici unul din acele lucruri – cel puțin, nu suficient de multe. Eram sărac și a apărut Jose Alvaros. El era bogat și asta a însemnat totul.

– Nu chiar totul. . .

– Totul, cu excepția bijuteriilor și mașinilor rapide; blănurilor și – restul de catrafuse.

– Nu m-ai iertat, spuse ea.

– Ba da, de mult.

– Dar m-ai uitat? Își coborî vocea, cu ochii strălucindu-i printre genele dese în timp ce se uita lung în ai lui.

– Nu, spuse el. Nu cred că te-am uitat.

Era atât de calm, încât dorința ei de a-i schimba indiferența era copleșitoare.

Stătea acum foarte aproape de el.

– Cum puteai să uiți? întrebă ea. Nu mai mult decât am putut eu. Glen, când m-am întors în Franța, am sperat să te găsesc liber. Nicole mi-a spus că nu te-ai căsătorit.

– Ce drăguț din partea ta să te interesezi.

– Nu spune asta! O, nu te mai prefac! Întinse mâinile prinzându-l de reverele hainei în timp ce-și ridică fața către a lui. Dragul meu, n-ai observat în săptămânile astea că sunt neschimbată? Nu știi că n-a fost niciodată un alt bărbat pe lume care să conteze pentru mine? Trebuie să-ți fi dat seama că atunci când ne vom întâlni din nou vechea flacăra va izbucni. Uită-te la mine. Păși înapoi, ridicându-și mâinile. Sunt încă aceeași Nadine care te iubește.

– Te rog. . .

– Trebuie să mă ascuți! Se agăță din nou de el. Știi că n-am fost niciodată îndrăgostită de soțul meu, că te iubeam pe tine chiar dacă m-am măritat cu el. Dacă știam că te voi face atât de nefericit. . . Poate m-ai urât pentru ceea ce am făcut, dar nu m-am schimbat niciodată. Încă te iubesc, încă sunt a ta.

El dădu din cap, înlăturându-i mâinile cu o blândețe înșelătoare.

– Te rog, Nadine! Toate astea au fost de mult. Trebuie să vorbim despre asta acum?

Degetele ei le prinseră violent pe ale lui.

– Încă ești supărat pe mine? Dar încă mai ții la mine, n-ai putut să mă uiți. Egoismul ei suprem o făcea să creadă ce spusese. Poți să negi faptul că înainte să ne reîntâlnim a trebuit să pui o barieră între noi? Nu este acesta motivul pentru care Candida este aici?

– Candida este aici pentru că are dreptul să fie.

– Oare? Mă mir!

– Ce vrei să spui? Întrebă el.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum. În seara asta este vorba doar de noi doi. Știi asta, nu-i așa? Era din nou aproape de el, cu ochii strălucindu-i, cu gura întredeschisă. Glen, de ce te mai prefaci? Nu ești făcut din gheață, nu?

– Sunt departe de asta, draga mea, o aprobă el. Nu vreau să fiu lipsit de eleganță, dar n-ai învățat până acum că este prostesc să speri că vei face căldură dintr-o flacăra moartă.

Se retrase înroșindu-se și apoi pălind, cu ochii măriți de uimire. Oricât de mult vroia să nu înțeleagă, sau să pună propria ei interpretare în locul lipsei lui de răspuns, nu era nici oarbă, nici atât de insensibilă încât să nu citească indiferența rece din ochii care odată priveau în ai ei cu adorație.

– Glen! Flacăra nu poate să moară – nu poate. Nu flacăra dintre noi doi. Îți spun că te iubesc – sunt neschimbată.

Chiar că neschimbată! Câtă dreptate avea.

El îi spuse aproape cu blândețe:

– Tu ai fost aceea care a stins flacăra, Nadine. M-ai rănit foarte tare și recunosc că atunci când am aflat că te vei întoarce în viața mea m-am întrebat dacă vechea rană se va redeschide. Dar nu a fost așa. Iar acum îți sunt recunoscător pentru asta.

– Recunoscător? repetă ea.

– Da. M-ai ajutat să descopăr cât de adevărat este proverbul: „Tot răul spre bine.” M-ai lăsat liber – ca pentru prima oară în viața mea – să mă îndrăgostesc cu adevărat.

– De Candida? întrebă ea.

– Firește.

Pentru o clipă, tentația de a-i spune că ar putea să-i distrugă castelul lui de nisip, fu aproape prea puternică pentru ea. Dar se hotărâse exact ce cale va urma și reuși să-și țină gura.

Râse.

– Asta este regretabil.

– De ce? Ridică el din sprâncene.

– Pentru că ea nu este îndrăgostită de tine, dragul meu. Poate că stă cu tine pentru ceea ce îi poți oferi, dar am observat că nu-i place s-o atingi.

– Cred că, spuse el încet, nu o vom analiza pe Candida.

Ea se întoarse să-și strângă haina, se uită la el și după un moment de pauză, plecă spre ușă.

Fără un cuvânt îi deschise ușa, iar ea trecu pe lângă el fără să-l privească. Era furie în ochii ei și era cu atât mai periculoasă.

Glen închise ușa și se duse să-și umple paharul. De ce întotdeauna femeile vor și al patrulea act? se întrebă el. Atunci când cortina este coborâtă de ce să n-o lăsăm să stea așa – și, în fond, Nadine a fost cea care a coborât-o.

Lăsându-și băutura negustată, se opri privind în gol înaintea lui.

Dacă ar face cum vrea ea, în câteva ore Candida ar pleca de la castel. Chiar dacă ar pleca împreună cu ea, odată ce a plecat, ce șanse mai erau să se întoarcă? Se plimbă neliniștit.

Probabil foarte puține.

„Nu-i place să o atingi.“

Și totuși, acele buze ce le simțise sub ale lui nu fuseseră reci, iar amintirea lor îi făcea inima să bată cu putere.

Nu fi prost! se gândi el. Nu era nevoie să-ți spună Nadine asta. Nu i-a plăcut să o sărui.

Ei, ei! Cu siguranță, a crezut-o de data asta.

Capitolul 8

În ciuda nemulțumirii și furiei, Nadine nu avea nici o intenție să stea trează. Dorea în mod deosebit ca a doua zi să aibă mintea limpede. Avea să-i spună multe domnișoarei Candida Alton.

De aceea a luat două somnifere și a dormit fără griji, în timp ce Glen și Candida au stat trei ore întregi, iar marchiza a petrecut o noapte extrem de agitată.

Zorii zilei au găsit-o pe Candida încă încercând să scape de tortura propriei conștiințe pe care nu o mai putea evita. Nu avea nici un sens să-și spună că îl detesta pe Glen; că tot ce vroia era să-și separe complet viața de a lui.

Ea știa prea bine că și dacă va trăi o sută de ani nu va reuși niciodată să-l uite. Oriunde ar fi, orice s-ar întâmpla cu ea, umbra unui bărbat ai cărui ochi surzători i-au furat inima în ciuda tuturor eforturilor de a-l ține departe de ea, ale cărui buze au trezit-o din fericita convingere că este stăpâna propriului ei destin, va fi întotdeauna acolo.

Soarele răsărise înainte să cadă într-un somn neliniștit, iar în momentul când s-a trezit și-a amintit că într-un fel sau altul trebuie să plece spre Anglia astăzi.

Cu siguranță, Glen va avea bunul simț să aranjeze acest lucru, din moment ce l-a rugat s-o facă, și nu va insista să o însoțească.

Deși s-a scuzat ca să nu coboare seara trecută la cină, Madame a trecut pe la ea după aceea, și în fața insistenței ei, a consimțit:

– Dacă tu simți cu adevărat că trebuie făcut ceva în privința asta. Cred că trebuie să mai vorbim mâine dimineată.

Chiar Madame recunoștea că farsa era aproape descoperită.

Dar când a rugat-o pe Henriette să-i transmită un mesaj „domnului” spunându-i că va fi jos la micul dejun i s-a spus că el a plecat devreme, spunând că probabil nu se va întoarce la micul dejun – avea de discutat afaceri cu agentul lui de terenuri.

Așa că dacă vroia să plece, Madame era singura ei speranță.

De îndată ce fu îmbrăcată, ieși afară. Era prea devreme să mergă la Melissa, iar în casă simțea că nu avea aer.

Plimbându-se fără să se gândească pe ce drum o ia, se găsi lângă noua piscină.

Ceea ce fusese odată doar un mic lac ornamental, fusese transformat într-o piscină artificială, strălucitoare, în faianță albastră.

Candida se opri și văzând un fotoliu se îndreptă spre el și se așeză.

Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a se gândi la problemele ei.

Un zgomot la picioarele ei o trezi din visare, tresărind, și uitându-se în jos văzu o pisicuță cenușie.

Era o pisicuță foarte mică și aplecându-se să o ridice o întrebă:

– Ce cauți departe de mămica ta?

Pisicuța se cuibări în brațele ei și când o scărpină ușor după urechiușă, începu să toarcă. Dar după câteva minute micuța se luptă să se dea jos și să-și reia aventura întreruptă.

Încă gândindu-se la faptul că nu ar trebui să fie singură și întrebându-se de unde a venit, se ridică. Uitându-se din nou împrejur după pisicuța în timp ce se plimba, văzu că era acum foarte aproape de marginea piscinei și se opri, ezitând dacă să meargă sau nu după ea. În acea clipă o pasăre zbură pe deasupra, dar destul de aproape de sol.

După aceea, Candida n-ar putea să spună exact ce s-a întâmplat. Auzi un zgomot venind din direcția piscinei și fugi până la margine, ca acolo să-și vadă micuța prietenă zbătându-se în apă.

Din moment ce, spre deosebire de oameni, animalele cu patru picioare nu au nevoie să fie învățate să înoate, toate ar fi fost foarte frumoase dacă această pisică ar fi avut vreo șansă să poată să se urce pe vreuna din

părțile alunecoase ale piscinei, și dacă nu s-ar fi întâmplat să cadă chiar în capătul unde apa era cea mai adâncă. Așa cum erau lucrurile, era limpede că nu avea nici o șansă de supraviețuire fără ajutor.

Iar eu nu știu să înot! se gândi Candida. Și dacă ar pleca după ajutor – nu era nimeni prin preajmă – acea inocentă creatură s-ar îneca.

Ceva trebuia făcut. Treptele duceau către apa mai puțin adâncă. Dacă ar coborî pe ele, ar mai putea fi o șansă. Oricum, știa că nu s-ar ierta niciodată dacă nu încerca asta și, ridicându-și fusta, coborî repede pe scări.

Ajunsesse la mijlocul piscinei, încă atingând cu picioarele fundul piscinei, aproape de micuța creatură care se lupta să rămână la suprafață. Ținându-se de margine, Candida întinse mâna. Dacă ar aluneca, s-ar cufunda și ea.

Și deși știa că salvarea era la îndemână, pisicuța se zbătu și mai tare, apropiindu-se de margine și îndepărtându-se mai mult de Candida, care întinse mâna din nou, simți blănița udă alunecându-i printre degete, o ridică și o aruncă pe pământ.

În momentul când realizează că trebuie să se întoarcă și să urce scările o cuprinse groaza. Stătu nemișcată, sigură că dacă mâna îi aluneca, ceva oribil se va întâmpla.

– Ai grijă, Candida!

La această poruncă ascuțită se întoarse instinctiv și pierzându-și echilibrul căzu înainte, și cu un țipăt intră sub apă, luând cu ea imaginea Nadinei, care o privea, mică și ciudat de amenințătoare, într-un costum de baie.

Singurul țipăt avu ecou, în timp ce Nadine rămase nemișcată. Apoi, instinctul de înotătoare îndemnând-o să acționeze, își ridică mâinile mecanic deasupra capului.

În clipa următoare le lăsă în jos, se întoarse și plecă repede înapoi printre copaci.

Dar în momentul în care Nadine dispăru, țipetele îngrozite ale unei femei se auziră:

– Ajutor! Ajutor! Ajutor! Doamna se înecă.

Venind din direcția opusă, Glen grăbi pașii și apoi fugi, iar Henriette aproape se aruncă în brațele lui.

– Ce este? întrebă el, scuturând-o.

– Domnule! Îl prinse puternic. Tânăra doamnă! – acolo – în piscină! O avalanșă de cuvinte urmă, dar el se dezbrăca deja de haină și alerga. Văzu corpul inconștient când se ridică pentru a doua oară și în clipa următoare înota spre el.

– Candida! Iubito... iubito. Pentru numele Lui Dumnezeu!

Ori era moartă, ori visa! Deschizându-și ochii, privi în sus ca prin ceață și văzu fața înnebunită deasupra ei. Acela nu putea fi Glen...

Auzi un glas ce suspina:

– A, trăiește! Slăviți să fie bunul Dumnezeu și Fecioara Maria!

– Dă-te la o parte! spuse Glen cu sălbăticie.

Candida rămase în picioare, bolborosind, se uită împrejur prin ceața ce începea să se risipească la petele albe ale fețelor, conștientă numai de bărbatul al cărui tricou era ud, în timp ce acesta își ștergea apa și transpirația de pe față.

– Cred – că mi se face rău, spuse ea.

– Ce naiba mai stai aici? Glen se întoarse spre Henriette. Du-te și caut-o pe Marie, ai grijă să fie pregătit totul. Dă-mi pătura aia. O s-o aduc eu pe stăpâna ta în casă.

O ridică pe Candida în timp ce vorbea.

– Ce vroiai să faci? o întrebă el disperat. Ai fi putut să te îneci.

– Pisiću! îi șopti ea.

– Ce pisiću?

– Am vrut să o salvez. Este bine?

– Las-o-ncolo de pisiću!

– A, tipic ție! spuse Candida. Și leșină.

E tânără și puternică și doctorul a spus că în mod normal nu ar fi pățit nimic în această oribilă experiență dacă nu ar fi fost acea lovitură la cap. Trebuie să se odihnească o zi sau două, iar când ea a protestat că trebuie să plece la Londra imediat, el i-a spus ferm:

– Nu! Iar soțul dumneavoastră este de acord cu mine, doamnă.

Și așa, urmând ordinele doctorului, a stat foarte liniștită ziua următoare. În ciuda protestului ei că nu are decât o ușoară durere de cap,

se simțea amestecată și refuză să se gândească sau să vorbească până în seara în care Madame a venit să o vadă din nou și a găsit-o stând în pat, rezemată de perne, arătând palidă, dar parcă mai bine decât cu o zi înainte.

Marchiza, care părea neobișnuit de blândă, se așeză lângă pat.

– Candida, scumpo! Ce ne-ai speriat, draga mea, spuse ea. Ce s-a întâmplat? Candida i-a povestit despre pisicuță. Dar dacă Henriette nu ar fi fost acolo la momentul potrivit – s-a furișat să-l vadă pe Jean, unul dintre grădinari, cu care este logodită.

– Știu, zise ea. Marie mi-a spus. Pisicuța se pare că aparținea Mariei și făcuse de curând patru pui. Acela a plecat de lângă mama lui și s-a rătăcit.

– Și dacă Glen n-ar fi venit să te caute... Madame tremură, adăugând: deși Nadine tocmai te căuta când el a ajuns.

– Nadine? repetă Candida.

– Da, dragă. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic.

– Nu vrei să te gândești la ce s-a întâmplat? Madame strânse mâna fetei, care trăgea nervos de cuvertură. Nici nu mă mir! Glen nu a venit să te vadă pentru că doctorul a cerut să nu fii deranjată. Nici eu nu trebuie să mai stau. Vei fi complet refăcută mâine sau poimâine – slavă Domnului.

Candida ezită.

– Și atunci voi putea să plec?

– Desigur, dacă asta vrei. Vizitatoarea ei se ridică. Te rog, scumpo, nu-ți face nici o grijă. Ai trecut printr-o experiență groaznică. Se opri să o sărute ușor pe obraz. Apoi, ajungând la ușă, privi înapoi. Glen ți-a transmis dragostea lui, iar tu vrei să încerci să-l uiți.

Nepăsător ca întotdeauna! Ea vroia „să încerce să-l uite”, iar el nici măcar nu a venit să o vadă.

Nu putea să fi fost altceva decât un vis; o halucinație. Chipul lui frenetic aplecat peste al ei, vocea lui părăsită de toată acea nepăsare spunând: „iubito... iubito...”

Bineînțeles că asta nu s-a întâmplat niciodată. A sărit în apă s-o salveze și să încerce s-o aducă înapoi la viață cum ar fi făcut pentru oricine altcineva în acea situație.

Și în același fel nepăsător i-a transmis dragostea lui. Oftă, închizând ochii.

Imaginea care se formă imediat o făcu să-i deschidă din nou. O avusese în cap pe tot parcursul zilei – chiar și în vis, și cu ecoul acelei comenzi : „ Ai grijă, Candida! „care fusese responsabilă pentru acea alunecare ce putea fi fatală.

Nu putea să se elibereze de imaginea Nadinei în costumul ei verde de baie – stând și privind în așteptare cu un zâmbet pe buze.

Dar asta ar fi fost un fel de crimă. Iar oameni atât de sofisticati și civilizați ca Nadine nu fac lucruri de genul acesta, oricât de mult ar urî pe cineva.

La fel de civilizați ca un tigru.

Își înăbuși gândul, hotărându-se cu disperare că nu poate crede așa ceva. Nici măcar nu ar încredința nimănui suspiciunea ei.

Cu siguranță, Nadine o ura, dar...

Imaginația mea o ia razna, își spuse în gând. Era mult prea greu de crezut că Nadine a vrut ca ea să moară. Mai bine, mult mai bine era să uite, să reprime în adâncul inimii teama că ar putea să se întâmple din nou.

În ciuda protestului ei că este destul de puternică să coboare singură, Candida se bucură de brațul voinic al Mariei. Menajera ar fi ridicat-o pe sus ca pe un copil, dar ea refuză hotărât. Madame aștepta să o ajute să se așeze printre perne moi pe o canapea adusă lângă ferestrele deschise din bibliotecă.

Doctorul spusese că este mult mai bine și dacă se simte în stare, îi dă voie să călătorească până la sfârșitul săptămânii. Totuși, mai întâi trebuie să înceapă să se plimbe puțin, dar nu azi.

– Dacă te simți mai bine, doctorul a spus că poți să faci o plimbare scurtă în seara asta, îi spuse Madame. Glen este prin preajmă și va veni să te vadă în scurt timp.

Oricât de ciudată părea absența lui, intuiția îi spunea de ce nepotul ei o evita pe Candida.

Totuși ea a fost cea care l-a auzit prima urcând scările de la terasă.

– Te las acum, spuse ea senină. O să-l las pe Wu afară – nu vreau să se agite prin jurul tău.

– Te rog, lasă-l înăuntru, spuse Candida. Și ridicând privirea în momentul în care simți o umbră, îl văzu pe Glen în pragul ușii, cu brațele pline de trandafiri.

– Aș fi optimist să cred că te referai la mine? întrebă el, ridicând din sprâncene. Dar ea simți imediat că lipsea ceva din purtarea lui obișnuită, nepăsătoare și ironică, iar zâmbetul nu ajungea la ochii care căutau chipul ei. Bună dimineața. Sper că ceea ce mi-a spus doctorul este adevărat și că nu trebuia să te țină sus.

– A, ai vorbit cu el? întrebă ea indiferentă.

– Normal. Lăsa trandafirii pe canapea lângă ea. O ofrandă din partea verii.

– Mulțumesc. Uitându-se la flori, se opri să-și recapete suflul, întrebându-se dacă parfumul trandafirilor îi va aminti întotdeauna de aceia oferți de el. Dar nu însemnau nimic, cu siguranță își imaginase acea chemare fascinantă care ajunsese la ea în starea în care se afla ieri.

Spuse, întrerupând tăcerea care părea că dura de-o veșnicie:

– Nu am avut ocazia să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața. Dacă nu ai fi fost acolo...

– Pentru numele Lui Dumnezeu, nu spune asta! Speriată de severitatea tonului lui, își ridică ochii și-i întâlni privirea.

Ea îl făcu să rostească gândul care-l tortura din momentul în care a scos-o din apă, frângând controlul lui rigid.

– Te rog, nu-mi aduce aminte ce se putea întâmpla! zise el. Am îndurat destul... Brusc, era în genunchi lângă ea. Iubita mea, nu este oare vremea să nu ne mai jucăm și să spunem ce simțim cu adevărat?

Buzele lui le atingeau pe ale ei, mâinile lui o țineau aproape, spunându-i tot ceea ce ea știa sau avea nevoie să audă.

– Te iubesc, îi spuse el. Ai auzit? Te iubesc. Nu am vrut niciodată, nimic pe lume așa cum te vreau pe tine. La bine și la rău – acum și pentru totdeauna. Mă accepți, iubirea mea? Mă poți iubi?

– O, dar te iubesc! spuse Candida sărutând buzele care veniră să le întâlnească pe ale ei.

Cine poate descrie aceste clipe minunate, interminabile ale dragostei împărtășite? Timpul în care respinsese – sau încercase să respingă – semnificația acelei dureri sâcâitoare din sufletul ei îi părea atât de lung, iar ușurarea binecuvântată a înfruntării adevărului era ca intrarea în paradis.

Nici unul dintre ei nu auzi pașii ușori de pe terasă.

Clipe bune, Nadine îi privi, cu mâinile încleștate, cu buza de jos prinsă atât de tare între dinți încât o picătură de sânge apăru pe rujul ei. Apoi, întorcându-se, plecă din nou în grădină.

Ce proastă! se gândi ea, plimbându-se de colo colo, orbită de furie. De ce nu am intrat imediat s-o țin cu capul sub apă? Ce sens avea să-și spună că încă mai poate să strice tot ceea ce aveau ei. Acea fată îl cucerise, și indiferent ce ar face nu va mai avea niciodată șansa să-l aducă înapoi.

Părea atât de ușor ieri. Și apoi a apărut Glen. L-a auzit răspunzând la strigătul Henriettei – se asigurase că servitoarea nu ar fi putut să o vadă, că nu avea nici cea mai mică idee că era acolo până când s-a întors alergând; altfel, sigur ar fi spus ceva.

Dacă Glen ar fi venit doar câteva minute mai târziu, chiar dacă acea fată prostută s-ar fi dus după ajutor, totul ar fi fost atât de simplu.

Gândul că încă ar putea să le facă rău, să le umbrească fericirea, nu-i aducea nici un sentiment de încântare. Ceea ce la început a fost sigură că vor fi tactici eficace, acum îi păreau că au defecte. Oricum, hotărî ea, putea numai să încerce. Și dacă eșua, probabil vor mai fi alte căi.

Ieșirea Nadinei fusese atât de tăcută încât trebuie să fi fost un al șaselea simț care a făcut-o pe Candida să-l îndepărteze pe cel iubit, spunând speriată:

– Ce-a fost asta?

Cu mâna încă în jurul ei, Glen răspunse:

– Nimic, iubito.

– Mi s-a părut că am auzit ceva, spuse ea. Își duse instinctiv mâinile în păr. Va veni cineva.

– Să vină.

Dar ea se ridică, eliberându-se ușor.

– Scumpule, spuse ea, cu ochii brusc tulburați, tocmai mi-am amintit că i-am promis lui Stanley că-l sun ieri seară – nu, o seară înainte! Am uitat.

– Dar pentru ce? o întrebă el.

– Nu știu exact pentru ce. A insistat să vorbesc cu el înainte să plece din Monte Carlo. O, Glen. Își ridică ochii tulburați spre el. Nu vreau să spună nimic familiei mele înainte să-i văd eu.

– Dar se duce în Italia, nu-i așa?

– Da, dar...

– Nu-ți face griji, iubito, îi spuse el. I-am spus doctorului că avem o problemă urgentă în Anglia și a spus că vei fi în stare să mergi cu avionul peste o zi sau două. Pentru început, putem să obținem o autorizație specială cât timp suntem acolo și ne vom căsători fără să știe nimeni. Din fericire, consulul francez se-ntâmplă să fie un bun prieten de-al meu și ne va ajuta – de fapt, este o persoană atât de discretă încât aş putea să-i spun întreaga poveste.

Era mulțumită să lase totul în mâinile lui; își lăsă capul pe umărul lui și-l întrebă visătoare:

– Când ți-ai dat seama că mă iubești?

– Te-am iubit de la început, draga mea. Doar că am fost prea orb și prea prost ca să-mi dau seama. Am știut în inima mea că trebuie să fac ceva să te păstrez. Dar abia acum am realizat asta.

– Ești sigur, întrebă ea, că n-ai crezut că încă mai ții puțin la Nadine? Ești sigur că nu mai ești îndrăgostit de ea?

– Sunt convins. Dar nu aveam de gând să o las să creadă că am rămas singur din cauza a ceea ce mi-a făcut. Dar să lăsăm asta. Vreau să aud ceva mult mai important. Tu mă iubești?

Ea îi răspunse fără ezitare:

– Atât de mult încât nu pot să-ți spun în cuvinte. Oh, Glen! Dacă n-aș fi venit aici în noaptea aia, sau dacă ieri... Dar el o sărută și se așternu tăcerea.

De data aceasta auziră zgomotul ușii deschise, și când întoarseră capul, Madame le zâmbi din prag.

– Bună!

– Ai venit să-ți citești finalul fericit? întrebă Glen.

– Există un final fericit? Asta e minunat! Îl îmbrățișă și se grăbi s-o sărute pe Candida. Draga mea, n-am fost în viața mea mai fericită. Trebuie să mărturisesc, adăugă ea, că asta a fost în mintea mea din prima clipă în care te-am văzut, Candida.

– Ce vrei să spui, femeie vicleană și uneltitoare? întrebă Glen, zâmbetul din ochii lui contrazicând asprimea glasului.

– M-am gândit că este genul de față cu care ar trebui să te căsătorești.

– Dar, dragă Madame, protestă Candida, nu știai nimic despre mine.

Marchiza râse.

– Poate sunt o scriitoare nebună, dar sunt un bun psiholog, spuse ea. Glen, mă întreb cam de cât timp este această idee în mintea ta?

Cu aceeași lumină în ochi, el se uită spre Candida.

– Nu în mintea mea, spuse el. În inima mea.

Plimbându-se mână în mână cu iubitul ei înainte de micul dejun în dimineața următoare, Candidei încă i se părea aproape incredibil că acest lucru minunat i se întâmpla ei.

– La ce te gândești, sufletul meu? o întrebă Glen.

– La tine, răspunse ea prompt. Și n-o să-ți spun la ce mă gândesc. Era minunat să-și simtă inima plutind, să poată într-adevăr să-l tachineze.

– Să-ți spun eu? întrebă el. Te întrebi ce fel de afacere ai făcut alegând un înfumurat...

– Sst! exclamă ea. Să nu îndrăznești să-mi critici iubitul.

Și asta a fost sfârșitul întregii controversă. Era în brațele lui, el îi spunea ce simțea pentru ea. Toate acele încântătoare, minunate cuvinte ale îndrăgostiților, în timp ce cântecul păsărilor în copaci și parfumul grădinilor inundate de soare îi învăluia într-o lume care li se părea că este doar a lor.

Pe drumul de întoarcere, Candida se opri uitându-se cu un nou interes la pereții cenușii cu fortificații crenelate și turnulețe rotunde.

– Acesta trebuie să fie extrem de vechi, spuse ea. A trăit cineva vreodată în el – vreau să spun de când strămoșii tăi umblau îmbrăcați în armuri?

– Nu, de aproape o sută cincizeci de ani. Este turnul de est al locuinței inițiale; restul castelului a fost reconstruit în secolul al XVII-lea, la care s-a adăugat tot ceea ce e acum la începutul secolului al XVIII-lea, spuse Glen. Unchiul voia să-l dărâme pentru a construi o întreagă nouă aripă, dar mătușa Melissa, care are mai mult respect pentru monumentele vechi, a fost îngrozită. Și așa cum probabil ai observat, de obicei se face cum vrea ea.

– Nu sunt așa toți cei din familia D'Arblay – chiar și cei veniți din afară?

– Asta vei afla și tu – în curând. Vino să vezi ruinele. O luă de mână, trăgând-o spre un șir de pereți spărți, ce înconjurau turnul înalt, rotund,

care părea la fel de solid ca în ziua în care fusese construit, cu atâta timp în urmă. Obişnuiam să mă joc aici când eram copil. Odată am fost închis în turn.

– Glen! Simţi un gol în stomac în timp ce se uită în sus la pereţii înspăimântători. Dar nu sunt ferestre.

– Aşa e. După cum poţi vedea, turnul are vedere asupra drumului ce duce în vale, fiind construit iniţial doar pentru apărare – familia a locuit pe partea actualei aripi de vest. Legenda spune că mai târziu turnul a fost locuit de un strămoş excentric, care practica magia neagră şi care obişnuia să se închidă singur acolo sus şi să facă vrăji. Râse. Citind nişte manuscrise care au fost găsite acum câţiva ani într-o ascunzătoare secretă aflată în spatele unui corp de mobilă din bibliotecă, am descoperit că a trăit în vremea lui Henry din Navarre, când Elizabeth Tudor domnea în Anglia. Nu era magician, doar unul dintre acei alchimişti, care presupun că erau oamenii de ştiinţă ai acelor vremuri, şi mult mai puţin plictisitori şi periculoşi decât mulţi dintre corespondenţii lor moderni. Alchimiştii vroiau să găsească elixirul vieţii – nu căutau energia atomică! Vrei să vezi cum e înăuntru?

Ea ezită.

– Arată un pic straniu. E vreo fantomă?

– N-am văzut niciodată vreuna. Dacă ţi-e frică de păianjeni, să ştii că s-ar putea să fie câţiva.

Fiind foarte curioasă, se hotărî să înfrunte păianjenii şi câteva minute mai târziu, luând o cheie dintr-un cârlig ruginit ascuns pe jumătate de plantele agăţătoare ce înconjurau uşa greoaie din stejar, Glen o deschise, explicând:

– Ce este mai rău este faptul că, deşi uşa se deschide din afară, dacă cineva ia acest mic zăvor înăuntru, nu mai poţi ieşi odată ce ai fost închis, şi chiar şi atunci nu este deloc uşor să foloseşti cheia din interior. Dar nu-ţi face griji, scumpa mea, am s-o las larg deschisă.

Intrigată de ciudăţenia locului, urcă scările cu Glen. La capătul scărilor era o cameră mare în care, îi spuse el, alchimistul îşi făcea poate experimentele oculte. Probabil fusese luminată de lămpile ce atârnavă balansându-se în cârligele care erau încă vizibile, şi de strălucirea cuprului necesar pentru munca lui.

Mergând din nou jos după ce au văzut priveliştea captivantă peste ţinuturile din Provence până la linia albastră îndepărtată a mării, ea spuse:

– Este în ordine în timpul zilei, dar trebuie să fie oribil după lăsarea serii. Glen, nu ai fost închis acolo sus în timpul nopții?

– Ba da, o asigură el. Era într-o după-amiază și trebuie să recunosc că întotdeauna lăsam ușa de jos deschisă pentru că nu eram deloc sigur că aș putea menevra cheia din interior și bineînțeles se blochează când se închide. Crezând că nu este nimeni înăuntru, grădinarul, care tocmai trecea pe aici, a închis-o. Și am rămas închis aici. Unchiul și mătușa mea erau înnebuniți când se întunecase și eu nu mă întorsesem. Apoi Henri, care era mult mai tânăr și foarte ager, și-a amintit că eram foarte interesat de turn. Era deja miezul nopții, dar au venit să cerceteze locul și mătușa a avut încă o dată parte de unul dintre preferatele ei finaluri fericite! Dar nu am mai avut voie să vin aici.

Deși vocea lui era scăzută, Candida observă că încăperea avea ecou; se întrebă dacă băiatul care fusese închis aici sus a strigat și dacă propria lui voce l-a speriat. Dar înainte să aibă timp să-l întrebe, trecură și de ultima curbură a scărilor și cu o tresărire de spaimă fu conștientă de o siluetă în umbra de jos.

– Hei! exclamă Glen. Cine-i acolo?

– O, Glen! Mi s-a părut că aud voci. Nadine înaintă în raza de soare și se opri uitându-se în sus la ei. Aproape crezusem că erau voci de fantome, zise ea râzând. Dar cum întotdeauna am dorit să văd ce este înăuntru, când am văzut ușa deschisă a trebuit să intru.

– Dacă vrei să mergi sus va trebui să urci singură, spuse el. Am făcut deja un tur și sunt îndeajuns de nepoliticos să nu fac două în aceeași zi.

– Cum, să urc toate scările alea? Se uită mai atent. Nu, mulțumesc. Ce e acolo sus, Candida?

– Este o cameră, destul de prăfuită. În ciuda efortului de a vorbi firesc, fu sigură că nu prea reușise, și realizează că nu va mai putea fi niciodată complet naturală cu Nadine.

Dar cealaltă zâmbea și era relaxată.

– Cât aș urî să fiu închisă aici. Glen, am auzit bine că ai fost odată închis?

– Da. Când eram copil. Trebuie să mărturisesc că nu este o experiență pe care-mi doresc să o repet, spuse el. Aveam vedenii că voi muri de foame – ceea ce s-ar fi putut foarte ușor întâmpla dacă nu se gândea nimeni să mă caute aici.

– Îngrozitor! Nadine își târșâi picioarele. Să mergem.

Încuind ușa din nou și atârând cheia în locul ei ascuns de plantele agățătoare, Glen o întrebă:

– Dar ce cauți pe aici?

– O, am venit de foarte multe ori, îi mărturisi ea. Mă fascinează. Totul este atât de sălbatic.

El se uită în jur.

– Un pic prea sălbatic, cred. Trebuie să vorbesc să se facă ordine pe aici. Ce zici dacă am face o nouă grădină aici, iubito? Oricum, iedera aia nu face deloc bine pereților, trebuie retezată.

– O, nu distruge ruinele. Nadine merse lângă ei pe drumul înapoi spre casă. Din purtare ei față de Glen, părea că acea scenă din bibliotecă nici nu se întâmplase. Dar în timp ce râdea și pălăvrăgea era extrem de conștientă de o schimbare în atmosfera dintre cei doi însoțitori ai ei.

Cu puțin timp în urmă, îi spusese lui Glen cum Candida urăște să fie atinsă de el, dar văzându-i acum împreună, observând cum Candida venea mai aproape când el strecura o mână pe lângă mijlocul ei, simți imediat schimbarea.

Felul în care se privesc unul pe celălalt. Felul în care vorbesc unul cu celălalt. Și amintindu-și acele momente în care i-a văzut ieri, un sentiment de ură teribilă izbucni înăuntrul ei.

Ce se întâmplase? Încă își punea întrebarea când despărțindu-se de ei în hol plecă încet pe scări.

Uitându-se înapoi, îl văzu pe Glen punându-și brațul în jurul perechii lui și aplecându-se să o sărute repede înainte de a pleca împreună spre terasă.

Nadine rămase nemișcată, cu ochii plini de ură. Mi-ar plăcea să o închid în turn și s-o las să moară de foame! se gândi ea cu răutate. Ce minunat să știu că moare în întuneric, singură...

Îi era teamă că din păcate nu era posibil; dar ea încă avea să joace ultima ei carte: carte pe care domnul Stanley Chalmers i-o înmânase atât de amabil.

Capitolul 9

Glen și Candida și-au petrecut dimineața împreună.

Erau atâtea de vorbit. Ei îi părea că deși a ajuns să-l iubească atât de mult, știa destul de puține lucruri despre acest tânăr complex, a cărui soție fictivă fusese în toate aceste săptămâni. Pentru prima dată au vorbit serios, iar ea a început să realizeze că sub acea veselie năpăsătoare, aproape ironică, bărbatul care îi câștigase inima în ciuda propriei voințe, avea un simț foarte puternic al responsabilității față de numele lui vechi și față de oamenii pentru care, ca proprietar de pământ, simțea că este de datoria lui să aibă grijă de ei.

– Deși atunci când vom fi căsătoriți vom merge uneori în America, și destul de des în Anglia, îi spuse el, asta va fi casa noastră, dragostea mea, și sper că vei fericită aici.

Ca și cum n-ar putea fi fericită oriunde în lume cu el – dar mai ales în acest loc pe care, în ciuda voinței de a-l părăsi, ajunsese să-l iubească.

După prânz, la care Nadine nu apăruse, scuzându-se pe motivul unei dureri de cap, Glen aranjă să plece într-unul dintre micuțele orașele aflate între castel și Nisa, unde o fermă pe care o deținea urma să treacă în alte mâini. Era o afacere de care ar fi putut să se ocupe agentul său, dar realiză că vroia el însuși să „verifice” noii chiriași și preferă să meargă și el cu agentul.

Era pe punctul de a pleca în momentul când sosi poșta de după-amiază.

Rămânând să răsfoiască scrisorile, dintre care multe erau pentru Madame, Glen spuse:

– Una e pentru tine, iubito. Expediată de la Mirabelle – și apropo, încă nu am aflat cum au dat adresa ta domnului Stanley Chalmers.

Dar Candida deja citea scrisoarea, surprinsă că Anne îi scrisese din nou atât de repede.

Citind rapid cele câteva rânduri, exclamă înspăimântată:

– Glen! Anne și Tom au fost nevoiți să plece imediat în Scoția. Tatăl lui Tom este foarte bolnav. Anne crede că ea, în orice caz, va trebui să rămână două sau trei săptămâni cu soacra sa.

– Așa că domnul Chalmers este foarte puțin probabil că va lua legătura cu ei, chiar dacă ar vrea să facă acest lucru. Glen nu vroia să arate cât de ușurat se simțea. Dacă nu trebuia să plece în Anglia imediat, ar avea șansa să aranjeze aici câteva probleme discrete înainte de căsătoria lor.

– Mătușa se va bucura dacă ne vom amâna călătoria, spuse el. Doar dacă tu mai vrei să mergem la sfârșitul acestei săptămâni?

Dar dacă Anne nu era acolo să afle de la altcineva, și prea devreme, despre acea întâlnire cu Stanley Chalmers, Candida fu de acord că nu mai contau câteva zile.

Madame deja plecase în camerele ei pentru a se odihni cum făcea de obicei după-amiaza, și privindu-și iubitul îndepărtându-se cu mașina, Candida – care în ciuda nelineștii lui pentru ea, se simțea foarte bine și nu dorea câtuși de puțin să se întindă în pat – plecă înapoi în casă, găsim niște reviste pe care să le ia la banca de sub copacul de magnolie.

Conștientă de un nou sentiment de singurătate, se întrebă dacă se va simți întotdeauna așa când Glen nu va fi cu ea. Dar în afară de asta, cât de fericită – cât de teribil de fericită era.

Fredonând o melodie, traversa pajiștea când o văzu pe Nadine venind spre ea.

Deși era ultima companie pe care și-o dorea, era prea târziu să se întoarcă.

– Bună, Candida, spuse Nadine. Veneam să te caut.

Ca de obicei, arăta ca și cum ar fi coborât de pe podiumul de modă, dar de data asta lumina soarelui nu era atât de amabilă cu frumusețea ei.

Pentru prima dată Candida observă liniile fine din jurul ochilor celeilalte, pe care lumina soarelui le scoase în evidență, și realizează cu un mic șoc faptul că señoara Alvaros nu era atât de tânără cum crezuse.

– Te simți mai bine, Nadine? Întrebă ea, încercând să nu arate ca și cum soarele se răcise brusc și o umbră căzuse peste fericirea care o copleșea acum câteva clipe.

– Sunt bine, mulțumesc. Vroiam să vorbesc cu tine. Unde este Glen?

– A trebuit să plece. Nu se va întoarce decât seara.

– Atunci, să mergem să stăm acolo. Nu vom fi deranjate.

Fără să aștepte un răspuns, Nadine se îndreptă spre banca de sub magnolie. Era o neașteptată autoritate în purtarea ei, și pentru o clipă Candida vru să se scuze pe motivul că Madame o aștepta.

– Îmi pare foarte rău, dar sunt cam grăbită, spuse ea. Eu...

– Mai bine ai sta, Nadine o întrerupse în același mod repezit. Poate te voi convinge când îți voi spune că am luat cina cu prietenul tău, domnul Stanley Chalmers, marți seara.

– Cu Stanley Chalmers! exclamă Candida.

– Da. Nu ești curioasă să știi ce mi-a spus?

– Ai luat masa cu Stanley? Dar nici nu-l cunoști!

Nadine ridică din umeri.

– Nu am avut prilejul să-l cunosc până când m-am gândit să-l caut. Trebuie să spun că am avut cea mai lămuritoare seară – domnișoară Candida Alton!

Fii calmă! se gândi Candida, inima bătându-i puternic.

Orice s-a întâmplat, nu trebuia să-și piardă calmul. Nu avea nici un rost să se întrebe ce aflase Nadine; acum era important să oprească acele informații de a face prea mult rău.

Înțelegând greșit tăcerea ei, Nadine râse.

– Mai degrabă un șoc, mă tem. Tu și Glen credeți că o să reușiți să duceți povestea la bun sfârșit? Chiar dacă dezamăgitul domn Chalmers nu ar fi apărut, cineva tot te-ar fi recunoscut la un moment dat, mă gândesc.

– Mă tem că nu te înțeleg, spuse Candida încet. De ce ești interesată de problemele mele personale? Se poate ca Stanley Chalmers să fi avut un șoc, dar am motivele mele pentru care nu am spus familiei că m-am căsătorit, motive care nu au nimic de-a face cu el sau cu oricine altcineva. Fu surprinsă de fermitatea vocii ei.

– Sunt interesată de problemele tale personale, pentru că sunt și problemele personale ale lui Glen, spuse Nadine.

– Dar cu siguranță interesul tău pentru... Glen, s-a terminat de mult timp.

– Da? Acei ochi răutăcioși se îngustară. Nu vom intra acum în asta, doar că nu-mi place să fiu luată de proastă, cum nu-i place nimănui. Numai că reacțiile mele nu sunt nici pe departe atât de importante ca cele ale – să spunem, nașei lui Glen, lady Dorothea Vance.

– Ce vrei să spui? Fu imposibil pentru Candida să nu se înroșească.

– În primul rând, draga mea Candida, nu ai fost niciodată în Kenya – ceea ce înseamnă că este imposibil să te fi căsătorit cu Glen acolo. Din câte știu, nu a existat niciodată un colonel Alton care să aparțină unei familii vechi, care deținea mult pământ și care era de altfel foarte importantă în colonie. Tatăl tău a fost învățător, iar mama ta a fost actriță înainte să se mărite cu el. Sora ta s-a căsătorit cu un funcționar dintr-o agenție imobiliară, care a ajuns în lumea bună pentru că domnul Chalmers i-a oferit o slujbă mai bună și l-a făcut acum partener, director, sau ceva de genul ăsta, la una dintre companiile lui. Să continuu?

– Dacă dorești. Dar nu-mi spui nimic din ceea ce nu știu.

– Nici nu cred că aș putea. Atunci, să revenim la tine? Ai început ca secretară – ai renunțat la asta ca să ajungi model, ai renunțat și la asta pentru o slujbă ca recepționară la compania Arline de pe Bond Street. Apoi ai venit în Franța singură pentru o vacanță cu mașina. Mă tem că domnul Chalmers nu a putut să-mi furnizeze informații despre ceea ce s-a întâmplat de la sosirea ta până la propria lui întâlnire cu tine.

– Nici nu are de ce să știe ce s-a întâmplat. Vocea Candidei era sub control. Dar cred că ar fi mai bine să discuți aceste lucruri cu Glen, din moment ce te interesează atât de mult.

Nadine spuse:

– Asta depinde de cât de mult ții la Glen. Înainte de a mă întreba din nou ce vreau să spun, îți voi explica. Nu pretind că știu exact cum v-ați întâlnit voi doi, dar v-ați întâlnit. De fapt, v-ați întâlnit din greșeală, pe undeva...

– Nu e adevărat!

– În fine, poate vă știati dinainte. Poate ai fost într-adevăr destul de deșteaptă să-l convingi să vă căsătoriți. Poate a fost unul dintre acele

gesturi cinice de care este capabil. Totuși, mă îndoiesc foarte tare că ai putut să scoți un document atât de important – un certificat de căsătorie.

Candida își strânse mâinile la spate, susținând zâmbetul celeilalte și privirea răutăcioasă.

– Ce drăguț din partea ta să fii atât de interesată, spuse ea. Dar nu cred că este necesar să aduc actul căsătoriei mele pentru inspecția ta. Și de ce contează toate astea pentru tine?

– Ar putea conta pentru multe alte persoane, spuse Nadine. Chiar dacă ești căsătorită cu Glen, este destul de evident că-ți lipsește pregătirea necesară pentru a putea fi sigură că prietenii lui te vor accepta. Lady Dorothea – n-o să spun că nu sunt pur și simplu încântată că bătrâna pisică a fost păcălită – a crezut că ești de familie bună și că ești foarte potrivită pentru finul ei. Te-a prezentat unor conducători ai celei mai înguste, snoabe și convenționale părți a ceea ce a rămas din nobilimea franceză. Ai fost de asemenea primită ca soție a lui Glen și de alți oameni. Crede-mă, este o mare greșală să crezi că francezii nu sunt convenționali. Eu am constatat asta când am fost logodită cu Glen. Erau câțiva prieteni ai familiei lui care nu m-ar fi recunoscut niciodată. A fost un oftat de ușurare în momentul când am rupt legăturile. Deci ce crezi că se va întâmpla dacă vor afla că fata pe care lady Dorothea le-a prezentat-o este doar o mică și ieftină aventurieră cel mult, și destul de evident nimic mai mult decât amanta lui. . .

– Asta e o minciună! spuse Candida plângând.

– Oare? Oricum, ar trebui să știi ceva despre minciuni. Cred că ar trebui să-ți explic că am fost să-l văd pe domnul Chalmers doar pentru că m-am gândit că mă va scuti de la o călătorie în Anglia. Deja aflasem că ai o soră – al cărei nume nu era Elizabeth! Madame te-a dat de gol cu asta, nu-i așa?

– Cum ai aflat? întrebă Candida.

– Ai lăsat o scrisoare foarte lămuritoare de la sora ta în bibliotecă.

– Și ai citit-o?

– Da. Șocant, nu-i așa? Dar nu atât de șocant ca unele dintre lucrurile la care i-ai ajutat pe cei din familia D'Arblay să le facă, spuse Nadine calmă. Bineînțeles, sunt convinsă că Madame Melissa a fost în mare parte responsabilă pentru toată povestea.

– Îți rămâne doar să aduci dovezi pentru acuzațiile tale. Candida știa că oricât de slabă, singura speranță era să intre în jocul ei. Apoi, o bănuială îi trecu prin minte: Stanley era menționat în acea scrisoare. Presupun că tu ai fost cea care a telefonat spunându-le celor de la hotel să-i dea adresa asta.

– Așa este, recunosc Nadine. M-am gândit că urmările vor fi interesante. Și așa au fost.

– Dar nu ți-au demonstrat teoria ta imposibilă că nu sunt căsătorită cu Glen, spuse Candida.

– Ba chiar mai mult decât probabil vei putea tu să infirmi asta în fața altor persoane, fu replica imediată. Ce prostuță ești! Bineînțeles că te-ai îndrăgostit de Glen și vrei să te agăți de el. Dar numai încearcă și voi porni un scandal că nici măcar cei din familia D'Arblay nu vor putea să se mențină pe plan social – asta dacă nu cumva poți să faci rost de acel certificat.

– Poate ar fi mult mai ușor de explicat decât crezi. Candida fu surprinsă de calmul din tonul ei. Iar în ceea ce privește faptul că sora mea nu știa – sunt la vârsta la care nu trebuie să-mi consult rudele să fac ceea ce vreau să fac. Și dacă, din motive personale, am vrut să avem o nuntă liniștită...

– Din cauza tatălui mort sau inexistent din Kenya! râse Nadine. Ascultă-mă... Se aplecă înainte.

– Nu o să te mai ascult până ce Glen va fi aici, o întrerupse Candida. Oricare ar fi situația, nu văd de ce este problema ta. Și dacă s-ar ajunge la cuvântul tău împotriva celor din familia D'Arblay, dacă ai fi destul de nesăbuită să pornești un scandal, nu cred că povestea ta va avea vreo importanță pentru persoanele care contează!

Era un atac, pe cât de ager pe atât de neașteptat, iar Nadine se înroși, mărind ochii răutăcioși.

– Vom vedea. În ce privește faptul că este problema mea, te voi lămuri: Glen a fost al meu. Iar tu mi l-ai luat. Nu mă interesează cum ai reușit. Dacă nu erai tu, acum că sunt liberă, s-ar fi căsătorit cu mine. Te urăsc și intenționez să te scot într-un fel sau altul din viața lui. Asta e tot. Iar despre scriitoarea aia bătrână și proastă, mi-ar plăcea nespun s-o văd în necaz. Oricât de neconvențională ar fi, își iubește familia și casa; este

mândră să fie o D'Arblay. Ar urî, când se va ajunge la asta, să-și vadă numele pe primele pagini ale ziarelor de scandal din Europa și America – iar asta se poate întâmpla: MARCHIZĂ FRANCEZĂ JOACĂ FARSE SOCIETĂȚII! Ar adora povestea – milioane de cititori curioși. Se ridică. Asta nu va înrăutăți lucrurile pentru mine. Dar dacă nu vrei ca asta să se întâmple, pleacă din viața lui Glen. Apoi plecă fără să privească măcar o dată înapoi.

Candida se prăbuși din nou pe bancă, apăsându-și tâmpilele cu degetele.

Nimeni nu crezuse nici un moment că se va întâmpla așa ceva – nu în felul ăsta.

Era prea frumos! își spuse ea. Trebuia să fi știut că nu poate fi atât de ușor.

Dar ce trebuia să facă acum? Să le spună marchizei și lui Glen, desigur...

Ridicându-se, plecă încet înapoi spre casă. După-amiază trecuse repede și era aproape ora ceaiului. O găsi pe Madame în bibliotecă.

– Dragă, tânărul tău încă nu s-a întors, o întâmpină Melissa. Îi scriam Nicolei... se opri. Ce este? Nu te simți bine?

Candida nu crezuse că fața o va trăda atât de repede. Dădu din cap.

– Nu, dar trebuie să vorbesc cu dumneata înainte să vină Glen.

– Ce s-a întâmplat, scumpo? întrebă Madame, încurcată. Vino și stai aici. Te-a supărat cineva?

– Nu... da. Candida se așeză ușor, întorcându-se cu fața către femeia mai în vârstă. Madame, Nadine știe.

– Ce știe?

– Că nu sunt căsătorită cu Glen. O să spună tuturor...

– Ce? Dar cum e posibil să știe? Cine i-a spus? Bineînțeles că nu știe. Apoi, în timp ce asculta explicațiile Candidei, chipul marchizei se liniști.

– Femeia asta! exclamă ea. Mai întâi citește scrisori care nu-i sunt destinate, apoi se comportă ca o informatoare!

– Ar fi îngrozitor dacă ar isca un scandal, nu-i așa? întrebă Candida.

Marchiza răspunse cu întârziere:

– Ar fi incomod, recunosc ea. Dar un scandal – mai exact ce are în minte încântătorul nostru oaspete?

– Este ferm convinsă că nu am și nu o să am un certificat de căsătorie. Spune că oamenii vor crede că eu și Glen – că eu sunt...

– Asta i se va întâmpla ei, spuse Madame. Nu i-ai spus că eu am fost aici tot timpul?

– Ba da, dar... Candida se înroși.

– I-ai spus că toată povestea a fost ideea mea?

– Nu; nici măcar nu am recunoscut că este adevărat.

Madame se încruntă, având ochii de gheață.

– M-am săturat până peste cap de Nadine. Este timpul să plece de aici.

– Dar dacă va spune tuturor? Spune că presa va afla, că lady Dorothea nu va ierta niciodată... O, Madame, nu-ți dai seama că are dreptate? Nici unul dintre prietenii dumitale nu va dori să mă cunoască. Sunt sigură că ar trebui să plec din viața lui Glen...

– Bună! Ce se întâmplă? Glen intră prin ușile de sticlă.

– O, Glen! Mătușa sa întinse mâna spre el. Vino să vorbești cu copilița asta. Se gândește să te părăsească pentru că Nadine are o dorință arzătoare de a vedea certificatul căsătoriei voastre.

– Va putea să-l vadă curând, răspunse el cu obișnuita lui siguranță. Și aplecându-se să o sărute pe Candida: ce ți-a spus Nadine?

Marchiza fu cea care-i explică.

– Este regretabil, sfârși ea. Dacă află Dorothea, nu ne va ierta niciodată. Dar este propria ei vină, pentru că a fost atât de hotărâtă să o prezinte pe Candida „oamenilor potriviți“!

– Așa este. Cred că nu te gândeai serios să fugi de aici, iubito? Ochii lui zâmbitori îi întâlneau pe cei necăjiți ai Candidei. Va trebui să port o discuție cu Nadine – s-ar părea că a uitat cât de puțin contează pentru mine părerea oricui când vine vorba despre ceea ce vreau să fac.

– Dar Glen, protestă Candida. Nu-i așa că dacă oamenii ar afla că am trăit aici pretinzând că sunt altcineva, că nu am trecutul și educația potrivite și în tot acest timp în care m-au acceptat ca fiind soția ta...

– Ei bine?

– Nu-i așa că vor crede că nu sunt nimic altceva decât o aventurieră care și-a făcut loc între tine și Madame?

– Tu vei fi soția mea, iar ei pot să te accepte, sau ne pot lăsa să ne trăim viața, spuse el. Oricum, crede-mă, vor înțelege perfect de ce Nadine este nerăbdătoare să strice lucrurile pentru noi.

– Dar între timp, spuse Madame, vom avea o discuție cu ea.
– Cât mai curând posibil. Glen vorbea netulburat, și Candida ghici încă o dată duritatea de fier sub exteriorul acela liniștit al bărbatului cu care intenționa să se căsătorească.

Deși încrederea supremă a lui Glen o ajută să-și alunge temerile, ea știa că intervenția răutăcioasă a Nadinei reușise să-i întunece puțin fericirea și oricât de mult încerca, nu putea să scape de sentimentul că cealaltă ar mai putea avea încă o carte de jucat.

Nadine coborî la cină în acea seară purtând o rochie scurtă din brocart roșu care, ca și purtarea ei, avea ceva triumfător.

Probabil nici ea nu era sigură la ce se aștepta, iar când își dădu seama că nu era prezentă și Candida, fu destul de încurcată. După un moment de reflecție, își spuse că probabil plecase fără să fi spus ceva celorlalți.

Cu atât mai bine. Îi va plasa mica bombă lui Glen după cină. Amintindu-și acea scenă din bibliotecă și respingerea rece a avansurilor ei, simți un fior de plăcere. Nadine credea că dacă ar reuși să o scoată pe Candida din viața lui Glen, va veni vremea în care își va relua puterea asupra lui.

– A trebuit să-ți amâni călătoria în Anglia, Glen? observă ea, curățând cu grijă o piersică din desertul care tocmai fusese pus pe masă.

– Doar pentru câteva zile. Așa, mătușa va avea mai mult timp să se pregătească, replică el.

– Oh! Madame merge cu tine?

– Da; vroiam să vorbesc cu tine despre asta, spuse marchiza scurt. Și puțin mai târziu, când se ridicară de la masă, spuse: Vrei să vii sus, în biroul meu, Nadine?

– Cu plăcere. Și eu vreau să vorbesc cu tine, spuse Nadine.

Nu fu surprinsă când Glen le urmă sus și în camera de lucru a mătușii sale. În clipa în care el închise ușa, se întoarse și se uită la el.

– Nu are nici un rost să mai jucați teatru, spuse ea cu un râs neplăcut. Dacă va comunicat ce i-am spus, cred că realizați că pot să termin odată cu toată povestea asta. Sunteți într-o situație foarte incomodă.

– Adică? Glen ridică întrebător o sprânceană.

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Tu nu ești căsătorit cu fata aia. Dacă se află, chiar dacă intenționezi să te însori cu ea așa cum presupun că vrei să faci, asta nu va desface ceea ce ai făcut și nu va schimba situația ei în bine. Oamenii vor fi furioși când vor afla că au fost înșelați.

– Nadine, oricât de rău s-ar fi simțit în realitate, marchiza vorbește aproape plictisită, spui numai prostii. Glen și Candida s-au căsătorit în Kenya...

– Candida nu a fost niciodată în Kenya, iar bărbatul acela care a venit aici și care o cunoaște de atâția ani poate să demonstreze lucrul ăsta! o întrerupse Nadine. S-ar isca un scandal foarte drăguț dacă s-ar afla toată povestea. Și nu faceți nici o greșală, vorbesc serios. Nu peste mult timp o veți citi în toate ziarele – am avertizat-o pe Candida. Nu mă puteți opri – nimeni nu mă poate opri doar dacă...

– Doar dacă? întrebă Glen calm.

– Îți spunei să plece imediat. Nu o mai vezi niciodată și nu încerci în vreun fel să-i legalizezi poziția.

– Dar Nadine, să presupunem că ai dreptate, interveni marchiza. Cu ce te va ajuta asta? Oh, în regulă, vom pune toate cărțile pe masă. S-a ajuns la situația asta. Nu ești singura persoană care a citit o scrisoare care nu-i era destinată. Dar când eu am citit scrisoarea ta pentru Nicole a fost din cauză că trebuia să aflu exact cum și când îți propui să vii aici. Mi-am dat seama că încă ai speranțe să te căsătorești cu nepotul meu. M-am gândit că dacă aflai că s-a însurat ai putea să-ți anulezi vizita.

– Oh, a fost ideea ta, nu-i așa? rânji Nadine. Trebuia să-mi fi dat seama. Și apoi, draga de lady Dorothea a fost acolo și a intervenit. Ce contează toate astea pentru mine? Îți voi spune, pot să vă distrug din punct de vedere social, să fac imposibil pentru orice oameni decenti să o cunoască pe Candida sau chiar să o recunoască. Iar dacă Glen insistă să se însoare cu ea, asta voi face. Nu-mi pasă dacă am vreun profit sau nu. De data asta nu o să iasă cum vreți voi!

– Serios? Gura lui Glen era dură sub zâmbetul pe care-l afișase. Încă suntem familia D'Arblay. Mai degrabă o instituție, știi foarte bine. Nu cred că lucrurile vor lua întorsătura pe care o vrei tu.

– Vom vedea.

– Desigur. Fă-ți scandalul. Îi vom supraviețui. Într-un an, îmi voi aduce aici soția, iar toată lumea va fi încântată să uite.

– Incluzând-o pe lady Dorothea – care nu-și poate permite, din cauza poziției soțului ei, să fie implicată într-un astfel de scandal?

– Când prezenta misiune a soțului ei se va încheia, va ieși la pensie. Vor fi în California. Poate nu mă va ierta niciodată, dar știi, Nadine, cred că mă va ierta atâta timp cât nu mă însor cu tine.

– Desigur, crezi că vei scăpa cu asta! urlă furia din ea. Sperase la o reacție diferită, dar acești D'Arblay sunt nebuni. Atât de enervant de siguri pe ei.

Dar era încă sigură că ar putea să facă un rău nespus. Și avea de gând să-l facă.

– Nu curând veți mai fi atât de mulțumiți de voi înșivă! aruncă amenințarea spre Madame.

Marchiza ridică din umeri.

– Asta rămâne de văzut, Nadine. Între timp, nu-mi place deloc să fiu neospitalieră. Dar, te rog să părăsești această casă mâine, cât mai devreme cu putință.

– Cu siguranță, asta voi face. Nadine se ridică, întorcându-se spre ușă. Și până mâine seară voi vinde informațiile pe care le dețin celor mai senzationale ziare din Paris.

– Asta va stârni interesul cititorilor, fără îndoială. Când Glen îi deschise ușa, ea se uită în sus spre el.

– Te comporți prosteste, îi spuse ea. Ar fi mult mai ușor să o trimiți departe.

El zâmbi.

– Dar cu mult mai interesant să iau calea mai grea. Și să văd ce se întâmplă.

– Desigur, dacă trebuie să fii atât de prost după... .

Furia îi ascuți vocea și, cu o exclamație înăbușită, plecă.

Glen se întoarse în cameră și întâlnindu-i ochii, mătușa lui își mușcă buzele cu furie. Apoi:

– Nu-ți vine să mă bați? îl întrebă ea. Oh! Dacă nu aș fi trimis telegrama aia ridicolă!

– Dacă nu ai fi făcut asta, nu aş fi pe punctul de a mă însura şi de a-mi schimba viaţa, dragă. Bineînţeles că nu vreau să te bat.

– Este totul foarte bine dacă privim așa situația. Se plimba prin cameră gata să izbucnească în plâns. Ființa asta nesuferită! Glen, dragul meu, trebuie să plecăm și noi mâine. Nu putem risca să fim în același avion cu Nadine.

– Dar de ce să plece Nadine în Anglia?

– Am un puternic sentiment că așa va face. Oricum, telefonează la aeroport și mergi mai devreme la Nisa să te asiguri că putem lua un avion privat; ăsta-i Wu, lasă-l înăuntru. Și în timp ce el deschise ușa pechinezului care lătra afară: Dragul meu cățeluș... nu vom putea să-l luăm și pe el cu noi din cauza acelor legi oribile de carantină.

Bucuros de orice subiect care să-i ia gândul de la problema principală, el spuse:

– Nu vom sta mult. Iar Marie îl va păzi cu prețul vieții ei.

– Oh, Glen, servitorii – va fi atât de greu dacă Nadine nu poate fi oprită. S-au comportat destul de natural când a venit Candida, dar dacă va aduce presa aici, va fi o mulțime de oameni care vor încerca să le ia interviu. Numai dacă ar putea fi oprită.

Dar Glen se gândise deja la asta.

– Sunt sigur că pot cel puțin să întârzi publicarea poveștii, spuse el.

– Cum?

– Draga mea mătușă, banii vorbesc – și probabil nicăieri nu vorbesc mai tare decât în Franța. De asemenea, există legea calomniei. Nu-mi pasă cum voi face, atâta timp cât nu ajunge la tipar înainte ca eu și Candida să fim căsătoriți.

Și făcând pregătirile prin telefon în acea noapte, el plecă foarte devreme a doua zi dimineață la Nisa, promițând că se întoarce să le ia și pe ele doar dacă nu telefonează să se întâlnească acolo.

Dar deși gândul de a merge în Anglia era o ușurare, Candida era departe de a fi fericită; îi spuse marchizei că încă se mai întreabă dacă nu ar fi mai bine pentru Glen dacă s-ar despărți, măcar pentru o perioadă.

– Ia un somnifer și uită tot, îi ordonă Madame. Ne descurcăm noi.

Privind-o pe Hortense, servitoarea personală și mai în vârstă a Melisei, care avuse grijă de ea, pregătind numeroasele valize pe care le adusese cu ea, Nadine era mai hotărâtă ca niciodată să facă rău.

Deși îi trecuse prin minte să meargă în Anglia, prima ei oprire va fi la Paris, unde intenționa să ducă la îndeplinire amenințarea aruncată lui Glen.

Cu cât mai devreme plasa scandalul, cu atât mai bine. Dar hotărâse că metodele subtile ar fi mai bune și că e mai bine să înceapă cu o aluzie în ziare decât cu o prezentare brută a întregii povești. Îi va face șah mat pe cei din familia D'Arblay de data asta.

În ciuda faptului că primise o concediere atât de hotărâtă, nu avea nici o intenție să se grăbească să plece de la castel și era aproape ora zece când coborî.

Gazda ei era în hol, discutând foarte nervos cu Henri, un bărbat pe care-l recunoscuse fiind unul dintre grădinari, și Candida care arăta îngrijorată și nefericită.

– Dar trebuie să-l găsim! spuse disperată Madame. Nu pot pleca știind că încă nu l-ați găsit. Când n-a venit în camera mea noaptea trecută, m-am gândit că a venit să doarmă la tine, Candida sau a preferat canapeaua din bibliotecă, așa cum face uneori. Dar nu e pe nicăieri. Cum de a ieșit afară?

De fapt, Wu, pechinezul, lipsea. Nimeni nu-l văzuse de ieri de la cină, iar stăpâna lui fusese mult prea preocupată să observe că lipsește, mai ales că din când în când părăsea camera ei pentru a Candidei.

Fără a se opri să pună vreo întrebare, Nadine plecă în bibliotecă. Se gândi, cu ochii îngustați: Sper ca javra aia să nu se mai întoarcă niciodată! Nu era nici o dragoste pierdută între ea și Wu.

Deschizându-și geanta – era aceeași pe care o avusese și ieri – își căută tabachera. Avea una sau două meschinării rămase probabil din zilele în care banii fuseseră adesea mai mult decât rari. Una dintre ele era dacă putea să fumeze țigările altor persoane, nu le fuma niciodată pe ale ei. De câte ori fusese la castel își umpluse tabachera de la una dintre multele cutii cu țigări din bibliotecă, salon, sau din celelalte camere, reumplute în

fiecare dimineată de Henri. Țigări erau de asemenea în cutia grea de de lângă patul ei. A fumat de acolo în seara trecută și mai devreme în dimineata asta – căci era o fumătoare înrăită. De aceea avea doar acum nevoie de tabachera ei. O surprinse să n-o găsească în compartimentul obișnuit al genții și doar în momentul când răsturnă întreg conținutul fără să descopere vreo urmă de ea, își aminti unde a lăsat-o ultima oară. A scos-o și și-a aprins o țigară când a fost în turn, ieri. Dar ce a făcut cu ea după aceea?

Tabachera era din aur masiv, cu o monogramă din briliante și smaralde. Fusesse făcută special pentru ea și ținea foarte mult la ea. Sau a fost furată, sau – poate că a scăpat-o ea? Se hotărî să o caute înainte să facă mare caz pentru ea, și se îndreptă cu pași repezi spre ferestrele înalte ale bibliotecii, care de obicei în timpul zilei erau deschise, când ușa camerei se deschise și-l văzu intrând pe Henri. Ținea o tavă de argint cu un plic pe ea.

– Pardon, madame, dar tocmai a sosit această telegramă pentru dumneavoastră – adusă din sat.

Luă plicul fragil, și o cuprinse brusc un sentiment de teamă, greu de explicat. Nu se putea gândi la nimeni care ar putea să-i trimită un mesaj printr-o telegramă.

Apoi, rupând plicul se opri uitându-se fix la mesaj:

Recomand să te întorci imediat. Noul testament aduce complicații înțelegerii anterioare. Nu se poate negocia în absența ta. Te rog, vino cu primul avion.

Perira.

Arturo Perira era principalul partener la firma de avocați care lucra în interesul ei. Scrisoarea lui de acum câteva zile o anunța că fiul din prima căsătorie a răposatului ei soț s-a întors în Brazilia și – din cauza averii mamei lui care se pare că investise în una dintre numeroasele afaceri ale soțului ei – amenința că va acționa în justiție dacă nu se va lua în considerare cererea lui.

Dacă ar câștiga, ar însemna că propria ei parte din averea soțului va fi înjumătățită. Dumnezeu știe că i-ar fi rămas destul, dar ea vroia totul. Era hotărâtă să facă tot ce-i stă în putere ca nimeni altcineva să nu ia un ban.

Iar acum, un alt testament fusese găsit. Un fior rece o trecu numai gândindu-se la ce s-ar putea întâmpla. Totul trebuia lăsat deoparte pentru moment, singura ei dorință era să plece înapoi în Brazilia. Într-o clipă fu lângă telefon, îndemnându-l pe operator să-i facă legătura cu aeroportul din Nisa.

Se rezolvă imediat, dar dură mai mult să contacteze persoana potrivită. Îi fu recomandat un avion care pleca de la Paris spre Rio de Janeiro în noaptea aceea. Dacă pleca după-amiază spre capitală, ar avea suficient timp la dispoziție. Da, ar putea să-i rețină un loc pentru cursa spre Brazilia, dacă mai este vreunul rămas liber. O vor suna ei în jumătate de oră.

Punând la loc telefonul, gândurile ei erau împărțite între tabachera pierdută și faptul că nu va avea timp să contacteze ziarul din Paris. Era enervant, dar în ciuda dezamăgirii, preocuparea pentru Glen și Candida ocupa acum locul doi.

Îl ura pe fiul ei vitreg. Era hotărâtă să nu-i lase nici un ban din averea tatălui lui. Nu fusese de acord cu a doua căsătorie a tatălui lui și după o ceartă aprinsă plecase. De ce să i se dea ceva?

Dar între timp, dacă de la aeroport nu va suna nimeni decât peste o jumătate de oră, ar putea merge să-și caute tabachera. Dacă o scăpase, era sigură că o va găsi în iarba înaltă, deoarece puține persoane au fost la ruine și în turnul de est.

Plecând din bibliotecă și ieșind pe terasă, după o plimbare de câteva minute ajunse la turn. Dar deși căută, nu era nici o urmă de tabacheră. Era pe punctul să renunțe când îi trecu prin minte că ar fi putut să-i cadă înăuntru.

Trecuseră deja douăsprezece minute de când plecase din casă, s-ar putea să-i mai ia încă pe atât să găsească pe cineva să o lase în turn din moment ce toată lumea îl căuta pe Wu. Se hotărî să intre singură.

Cheia fu ușor de găsit și în ciuda faptului că broasca era înțepenită, reuși să descuie. Trase de ușa greoaie și tocmai vroia să intre când își aminti ce spusese Glen și se opri să se uite împrejur după o piatră care să o țină deschisă. Apoi, după ce o propti de ușă, intră.

Deși podeaua fusese cândva din piatră, mare parte din ea se fărâmițase, lăsând dedesubt doar pământul. Pe un astfel de loc, pe care căderea nu făcuse nici un zgomot, Nadine își găsi tabachera.

O ridică repede și vru să iasă când o auzi pe Candida strigând și fluierând după pechinezul pierdut.

Dacă Nadine se gândi la un motiv pentru a se trage înapoi în umbra ușii, nu ar fi putut în acele momente să spună.

Afară, Candida, devenind din ce în ce mai îngrijorată de lipsa cățelușului marchizei, văzu ușa larg deschisă a turnului.

Nu se întrebă de ce este deschisă; unul dintre grădinari sau dintre oamenii de pe moșie ar fi putut s-o lase așa. Ceea ce i-a trecut imediat prin minte a fost că dacă Wu – care era un cățel foarte curios – a venit pe aici, ar fi putut foarte ușor să intre. Una dintre excentricitățile sale era să urce toate treptele pe care le întâlnea în speranța de a găsi ceva – Dumnezeu știe ce! – la capătul lor. Și după aceea aștepta să fie dus înapoi.

Dacă era o teamă de înălțime sau altceva, ura să coboare la fel de mult cum îi plăcea să urce. Poate că a urcat pe treptele turnului și nu mai poate coborî? Poate să fi căzut și să se fi rănit.

Încă strigându-l, intră repede, oprindu-se la capătul scărilor, ascultând. Nu era nici un zgomot, dar hotărâtă să caute, începu să urce.

– Wu, ești aici? strigă ea în clipa în care ajunsese la jumătatea drumului spre camera alchimistului. A urcat încă puțin când un zgomot de jos a făcut-o să tresară atât de puternic încât se prinse de perete, sprijinindu-se de acesta ca să nu cadă.

Fusese deja aproape sigură că Wu nu era în turn, iar acum, cu inima bătându-i cu putere de teamă, coborî mult mai repede decât urcase. Dar cu mult înainte să ajungă în holul de la intrare, știu după întunericul de acum ce se întâmplase.

Cineva închisese ușa. Era prizonieră.

Capitolul 10

Dacă zgomotul uşii o speriasse pe Candida, Nadine, care stătea afară, se gândi că probabil se auzise la kilometri depărtare.

Stătu şi ascultă, privind în gol. Şi apoi, cum nimeni nu strigă şi nu veni alergând dintre copaci, se îndepărta încet.

Naiva de Candida!

Nici dacă această capcană ar fi fost întinsă intenţionat, nu s-ar fi lăsat prinsă atât de uşor.

Nu am chemat-o eu înăuntru! se gândi Nadine. Iar Candida nu a văzut-o; nu ar fi avut de unde să ştie că va fi acolo.

Tot ce trebuia să facă acum Nadine era să-şi ia maşina, bagajul era deja făcut. Îşi va depune maşina într-un garaj unde poate aştepta până când va trimite după ea – sau mai probabil va aranja să o vândă. Va aştepta până când va fi aproape ora la care pleacă avionul din Paris, va urca la bord şi va pleca departe.

Şansele Candidei de a fi găsită erau destul de mici. Nu era nici un motiv pentru care cineva ar trebui să se gândească să o caute acolo unde era, dar bineînţeles în momentul când nu se va întoarce în casă în câteva ore, s-ar putea să înceapă căutarea.

Ce spusese Glen? „Dacă nimeni nu s-ar fi gândit să mă caute, aş fi putut să stau acolo zile întregi. Cineva închis acolo ar putea să moară de foame.“

Nadine îşi aminti vorbele fără nici o tresărire, gândindu-se cu răceală la posibilitatea lor, în timp ce îşi schimbă direcţia spre garaj.

Până acum, toată lumea de la castel căuta pechinezul dispărut. Pierre, unul dintre șoferi, plecase cu Glen la Nisa. Curtea era pustie. Celălalt șofer spălase micuța mașină care o adusese la început pe Candida la o jumătate de kilometru de castel – mașina destinului. Stătea unde o lăsase el, și trecând pe lângă ea cu intenția de a scoate Jaguarul fără să aștepte vreun ajutor – ușile garajului erau toate deschise și ar fi destul de ușor să facă asta – se opri, uitându-se la Morrisul acela.

O mai văzuse și înainte și întrebese cui aparține, așteptându-se să i se spună că unul dintre servitori era proprietarul acelei veterane. Nu fu deloc surprinsă când își aminti acum că i se spusese că este a tinerei doamne. Dar în timp ce o privea cu dispreț, avu o revelație.

Să se asigure de două ori!

Dacă își vor imagina că în căutarea lui Wu Candida luase mașina ca să cerceteze drumurile, probabil vor crede că nu avea unde să fie decât pe lângă casă. Și vor căuta în continuare.

Se încruntă, gânditoare. Merita riscul de a fi văzută? Nu i-ar lua mult timp să ducă mașina într-un loc pustiu pe care-l știa pe un drum spre munte, deoarece cunoștea drumurile de aici ca-n palmă; se plimbaser pe toate cu mașina, împreună cu Glen, în acele zile trecute.

Dacă ar fi văzută cu Morrisul, ei bine, a împrumutat-o ca să ajute la căutarea pechinezului. Convorbirea telefonică putea să aștepte.

Dar nu fu nevoie de nici o explicație. Nu întâlnește pe nimeni când, conducând Morrisul închiriat al Candidei, pleacă pe unul dintre drumurile de munte.

Peste aproape o oră se întoarce, intrând pe o ușă laterală și mergând sus pe scările din spate pentru a ajunge în camera ei.

Zece minute mai târziu, cu o haină ușoară pentru drum pe o mână, cu nici un fir de păr nelalocul lui sub mica pălărie, coboară în hol și, sunând după Henri, spune:

– Vrei să ceri să mi se aducă mașina, te rog? Madame este?

– Madame este cu domnul în camera dumneaei, spuse Henri. A fost o convorbire telefonică pentru dumeavoastră, dar nu v-am găsit. Am preluat un mesaj.

– Da?

– Doamna are rezervat un loc în avionul spre Rio. Totul este aranjat.

– Bine. Nu o voi deranja pe Madame. Spune-i că te-am rugat să-i spui la revedere din partea mea. Ah, ce-i cu pechinezul? adăugă ea. L-ai găsit?

– Nu, doamnă. Madame este distrusă.

– Ce păcat. Dar poate se va întoarce.

În timp ce se întoarce indiferentă, bătrânul majordom îi aruncă o privire. N-a fost niciodată mai bucuros să conducă spre ieșire un musafir; nici mărimea bacșișului primit nu l-a emoționat.

Apoi, în timp ce îi ținea deschisă ușa mașinii, ea se opri exclamând:

– Ah, era să uit! M-am întâlnit cu tânăra doamnă când mă întorceam spre casă – cam acum o jumătate de oră. M-a rugat să-i transmit marchizei un mesaj din partea ei. A luat Morissul și a plecat spre sat să-l caute pe cățel.

– Bine, madame. Îi voi transmite doamnei. Dar se temu că tânăra doamnă își pierde timpul. Deja se făcuseră căutări în sat.

Fereastra biroului marchizei dădea spre grădina de trandafiri, și deși se uita fix spre ea, Glen nu văzu plecarea oaspetelui care crease atâta confuzie la castel, nici nu realiză că pleca din viața lui pentru totdeauna. Nici faptul că ospitalitatea familiei D'Arblay fusese încălcată cerându-i unui oaspete să plece pe neașteptate, avea alte lucruri mai importante la care să se gândească.

Se întorsese cu câteva minute în urmă, găsind-o pe mătușa sa la capătul răbdării. Temându-se că ceva îngrozitor trebuie să i se fi întâmplat lui Wu, ea refuză să fie consolată.

– Pun pariu că a plecat la vânătoare sau în căutare de prietene, spuse Glen. Va apărea el. Și dacă preferi să stai aici până va veni...

– Tu și Candida nu trebuie să mergeți singuri la Londra! Madame avea simțul conveniențelor și dădu din cap categoric.

– Trebuie să mergem la Londra, spuse Glen cu fermitate. L-am contactat pe acel individ la Nisa, iar el a avut o discuție cu redacția ziarului din Paris. Oricare ar fi povestea Nadinei, nu își vor asuma nici un risc.

– Dar nu i-ai spus, nu?

– Desigur că nu. Am spus doar că un zvon oarecare va fi lansat cu privire la viața mea personală. Că-i voi da în judecată pe bârfitori și că ar face bine să nu publice nici o informație pe care ar putea să o primească referitoare la mine sau la familia mea fără să mă consulte mai întâi. Am scos în evidență faptul că desigur nimeni nu va pierde din punct de vedere financiar dacă vor folosi discreția. Oricum, draga mea, adăugă el, nu plecăm decât peste câteva ore. Fără îndoială, Wu va fi găsit până atunci. Dar între timp, unde e Candida?

– A plecat să-l caute pe Wu, spuse marchiza. Trebuie să fie undeva prin curte.

– Atunci, mai bine merg să o caut.

Dar deși a mers prin grădini și chiar a strigat-o, nu a găsit nici o urmă de iubirea lui. Chiar a ajuns până la ruine, deși nu chiar până la turn, care părea exact cum l-a lăsat ieri.

Nu era nici o șansă ca Wu să fi intrat acolo.

Când se întoarse în casă, mătușa îl întâmpină cu mesajul transmis de Henri.

– A luat Morrisul! repetă Glen. Dar cât de inutil.

– Da, fu ea de acord. Jean deja a fost în sat.

El se încruntă.

– Aș vrea să se întoarcă mai repede. În fond, avem un avion care ne așteaptă. Deși poate ar fi mai bine să amânăm plecarea pentru mâine.

Madame spuse:

– Henri mi-a spus că Nadine a primit o telegramă astăzi. După aceea a vorbit la telefon, iar el a auzit că se interesa de avioane cu destinația Brazilia. Mai târziu, cei de la aeroport au sunat și au lăsat un mesaj pentru ea. În sensul că exista un loc pentru ea în avionul din seara asta ce pleacă de la Paris spre Rio.

Glen ridică privirea spre mătușa lui.

– A plecat la Rio?

– Așa se pare.

Fluieră încet.

– După ce a primit o telegramă? Asta înseamnă că a trebuit să se întoarcă acasă pe neașteptate.

– Da, cred că da. Și nu va avea mult timp pentru planul ei.

– Nu. Dar intenționează să-l ducă la capăt. Chiar dacă plăcerea este amânată.

Dar în timpul orei următoare nu fu loc în mintea lui de Nadine.

Candida nu s-a întors, iar un telefon la poșta din sat – unde tot ceea ce se întâmpla pe rază de câțiva kilometri era întotdeauna cunoscut – furniză informația conform căreia tânăra doamnă D'Arblay nu fusese văzută în după-amiaza aceea.

Câteva minute mai târziu, fără să mai aștepte ca o mașină să-i fie adusă în fața casei, Glen mergea cu pași mari în direcția garajului, unde Pierre, șoferul, tocmai terminase de spălat Rollsul. Nu era nici o nevoie să-i explice angajatului său că era foarte îngrijorat.

– Am nevoie de mașină pentru puțin timp, spuse Glen. Dacă tânăra doamnă se întoarce cât timp sunt plecat, spune-i că am plecat să o caut. Nu-mi imaginez unde ar putea fi.

În momentul în care Glen puse mâinile pe volan, șoferul ezită, ținându-se de ușa mașinii.

– Scuzați, domnule, tânăra doamnă...

– Da?

– Nu ar putut să o ia pe drumul din spatele castelului?

– Drumul spre munte? Nu, bineînțeles că nu, spuse Glen.

Dar ieșind din curte, îl cuprinse un înspăimântător sentiment de neliniște. Îi spusese Candidei în mod special să nu meargă pe acel drum singură. Cu siguranță, n-ar fi putut să creadă că pechinezul era tocmai acolo. Din câte știa, trebuia să plece la Nisa și n-ar fi plecat atât de departe.

În momentul când întorcea mașina, aruncă o privire spre drumul acela. Era plin de umbre acum, razele soarelui ce apunea păreau să sporească neclaritatea acestuia.

Dar Glen nu se uită spre colțul abandonat al castelului. Era, după cum Nadine fusese sigură, ultimul loc pe care l-ar fi asociat cu absența Candidei.

La început, Candidei nu-i venea să creadă. Rămăsese privind fix ușa, năucită de șocul situației sale. Și apoi, ca și cum realiza brusc ce se întâmplase, fugi strigând tare și bătând în lemn.

Unul dintre grădinari sau dintre muncitori trebuie să fi văzut ușa deschisă, și a închis-o, fără să-i treacă prin minte că este cineva înăuntru. Dar, cu siguranță, au auzit-o strigând câinele?

Nu are nici un rost să intru în panică! își spuse ea. Cineva mă va găsi.

Dar poate ar reuși să iasă. Numai dacă ar fi fost un pic mai multă lumină. Știa că soarele se muta constant spre vest la ora asta, și mica porție de lumină ce pătrundea prin crăpăturile de sus cu greu răspândea întunericul. Își făcu drum încet până la ușă, și plimbându-și mâinile peste ea, își aminti ce i-a spus Glen despre faptul că nu se poate deschide din interior decât dacă ai cheia.

Poate cine a închis-o acolo era încă prin preajmă. Țipă cât de tare putu.
– Lăsați-mă să ies... vă rog, lăsați-mă afară... Și lovi disperată în ușă.

Nu avea nici un rost. Dar poate dacă urca pe scări, ar fi mai multă lumină acolo – și mai târziu va fi luna. Tremură involuntar, și întorcându-se spre trepte, fu conștientă de un miros de parfum care îi părea curios de familiar.

Se uită în jos, și se aplecă să ridice un lucru mic, alb, ce strălucea pe podeaua din piatră.

Îndreptându-se, văzu că este o batistă și realizează că acel miros subtil, ce semăna cu tămâia pe care-l simțise, venea de la ea.

Parfumul Nadinei! Inima ei se opri pentru o clipă când realizează că era batista Nadinei.

Nadine...

Dar desigur Nadine a fost aici ieri. Probabil a scăpat-o. Apoi își aminti că pe drumul spre casă Nadine scosese o batistă din geanta ei.

Ar fi putut să aibă alta. Nu ar fi putut să fie astăzi aici. Sau se poate să fi fost prin preajmă, să fi văzut ușa deschisă...

O să înnebunesc dacă mă mai gândesc la asta! se hotărî Candida.

Dar nu putea să uite piscina și frica ei se spori.

Lăsând batista să cadă, urcă din nou scările. Dacă striga, vocea ei putea pătrunde prin crăpături, dar află după puțin timp că este inutil.

Răgușită de efortul de a se face auzită, se prăbuși pe trepte, luptându-se cu disperarea care o amenința.

Nu putea fi Nadine cea care a închis-o. Dacă ar fi fost ea, sigur ar fi regretat și s-ar fi întors, sau ar fi spus cuiva.

Dar ea pleca astăzi.

Apoi își aminti că și ea trebuia să plece – cu Glen. Desigur, el o va căuta...

Dar o va căuta aici? Când Glen fusese găsit, a fost pentru că și-au amintit că acesta era locul lui preferat de băntuit, și chiar și atunci au trecut ore înainte să se gândească la asta.

Și dacă nu o să fiu găsită? se gândi ea. Dacă rămâne închisă aici sus, zile întregi? Chiar dacă supraviețuiește acestui chin, cum îi va afecta mintea?

Nadine ar fi trebuit să se gândească la asta.

Nu trebuie să cred că a fost Nadine, își spuse ea. Și totuși, un al șaselea simț o făcu să fie la fel de sigură ca și cum ar fi văzut ușa închizându-se și cine o închisese.

Când Glen se întoarse după mai bine de o jumătate de oră, fu întâmpinat cu vestea că Wu s-a întors acasă.

Un cățel obosit, zdrențăros, ale cărui zile de libertate i-au pus spini în pernțele lăbuțelor, brusturi în blăniță și pe codiță, și au produs o nouă suferință în casa lui.

Chiar și stăpâna lui nu-l întâmpină cu entuziasm, în timp ce Glen îi ignoră.

Madame veni în grabă să-l întâlnească pe nepotul ei.

– Ai găsit-o...

– Nu s-a întors acasă?

Întrebările fuseseră puse în același timp.

Glen spuse tăios, mergând spre bibliotecă:

– Nimeni nu a văzut-o prin vecinătate. Speram să o găsesc acasă. Deja avea telefonul în mână. În timp ce aștepta, Madame spuse:

– Ceva s-a întâmplat. Ești... Vocea lui îi retează cuvintele marchizei, care realizează că încerca să contacteze poliția. Așteptă până ce el explică, descriind mașina și răspunzând foarte repede la întrebările care îi erau puse.

– Nu, nu a fost nimic care s-o supere nejustificat pe doamna Glenister D'Arblay... Se pare că a spus unui musafir, care pleca în după amiaza asta, că ia mașina să caute cățelul doamnei marchize care dispăruse... Asta e tot ce știm... Acum patru ore... Atunci, verificați și sunați-mă. Trebuie să vorbesc cu domnul Dudanier imediat ce este liber... e urgent, vă rog.

Puse la loc receptorul și rămase uitându-se în jos la el, cu fața albă și încordată, în timp ce marchiza întinse o mână pe brațul lui.

– Glen...

– Da? Durerea oarbă din ochii lui o lovi ca un cuțit.

– Dragul meu băiat! exclamă ea. Nu se poate să se fi întâmplat nimic rău.

– Oare? Vor verifica accidente, dar dacă ar fi fost implicată în vreunul, cred că am fi știut până acum. Este ceva ciudat la mijloc.

Se uitară unul la celălalt, iar Madame își umezi buzele.

– A fost Nadine cea care i-a spus lui Henri că a plecat.

Se gândeau amândoi la aceeași întrebare, Melissa o rosti:

– De ce să transmită un mesaj prin Nadine? Abia dacă vorbeau. Dar Nadine a plecat cu mașina ei. Nu poate să aibă vreo legătură cu situația asta, nu?

– Așa se pare.

– Henriette este nebună, spuse Madame, cu ochii negri de supărare. A tot jurat că dacă tânăra doamnă a dispărut, Nadine știe unde este. Nu știu dacă este isterie, și desigur, ca toți servitorii, o detestă pe Nadine. Dar jură că în ziua în care Candida era să se înece, a văzut-o pe Nadine îndepărtându-se de piscină. Că a mințit când a spus că vroia să o ajute – a venit înapoi după ce ai sărit tu în apă. Henriette nu a spus nimic pentru că Nadine era oaspetele nostru, iar noi nu am fi crezut-o.

– Draga mea, îți pierzi simțul rațiunii, spuse Glen obosit. Nadine cu siguranță nu a răpit-o pe Candida. Cineva a luat Morissul din curte. Putea fi numai Candida.

Ochii marchizei se umplură de lacrimi. Brusc, părea că povestea pentru care plănuise un final fericit se transforma într-o tragedie.

Când se crăpă de ziuă, luminile din castel erau încă aprinse.

Lumina zilei îi găsi pe servitori cu ochi încercânați, trebăluind prin casă. Dar după aproape o oră de când întreaga casă se trezise, Glen, însoțit de domnul Dudanier, prieten al său și șef al poliției, se întoarse.

Afară, Charles Dudanier îl salută.

– Trebuie să mă întorc acum, dar vom ține legătura, prietene, spuse el. Nu dispera. Dacă este în viață, o vom găsi.

Cuvintele răsunară ca niște clopote în capul lui Glen în timp ce intra în casă.

Marie îl întâlni în prag, cu ochii roșii de plâns.

– Domnul nu a aflat nimic?

– Nu. Madame doarme?

– Madame nu vrea să se odihnească. A spus să mergeți la dânsa imediat ce vă întoarceți.

Urcă încet scările. Privindu-l, menajera se gândi: veselul și tânărul nostru domn, pare îmbătrânit. Și lacrimile îi curseră pe obraji.

Când Glen intra în camera matusii lui, ea se ridică din fotoliul în care stătuse, fără să doarmă și așteptând.

El îi luă mâinile și le ținu în timp ce îi spuse:

– Am găsit mașina – goală.

– Un... accident? întrebă ea, aproape șoptind.

– Nu. Nu arată a accident. Îi dădu drumul și continuă plimbându-se prin cameră: celelalte echipe de salvare n-au găsit nimic – cred că toată lumea din vecinătate ne-a ajutat s-o căutăm. Noi – Dudanier împreună cu oamenii lui și cu mine, am fost pe drumul ce duce la munte. Nu foarte departe am găsit mașina la marginea drumului, dar nici o urmă de vreun accident sau de Candida.

– Dar...

– Ei încă mai caută în pădure – fiecare centimetru de pământ. Dudanier m-a convins să vin înapoi și să-ți spun ce am aflat până acum.

– O, Glen, ce se putea întâmpla? Ochii plini de groază ai marchizei îi întâlniră pe ai lui.

– Ar fi putut să iasă din mașină ca să-l caute; dar mi se pare puțin probabil. Cei de la poliție se tem să nu fie o răpire. O, Doamne! Mă simt atât de inutil. Își ridică mâinile neputincios. Ce i s-a întâmplat? De ce am ținut-o aici, dacă asta urma să se întâmple? Dacă aș fi lăsat-o să plece – așa cum vroia de la început – aș fi găsit-o din nou. Am fi fost fericiți...

– E vina mea. Madame își șterse ochii. A fost prostesc. O glumă proastă.

Iar cu Nadine a fost un joc cu focul, pentru a-i stârni gelozia și orice instinct primar din ea. Și totuși, ce legătură ar putea să aibă Nadine cu situația actuală?

Închisă departe în întuneric, îngrozită de goliciunea amenințătoare a turnului, slăbită din cauza plânsului și a lipsei de mâncare, și aproape rămasă fără voce în urma strigătelor către cei despre care știa că n-o vor auzi, Candida se ghemui pe treptele scării, speriată să se miște ca să nu își piardă echilibrul și să cadă.

Afară, cei care o căutau nu găsiră nici un indiciu care să-i ajute.

Până-n prânz încă nu se aflase nimic nou. Părea că fiecare metru din drumul de munte și din împrejurimile acestuia fusese investigat; cariere de piatră examinate, un lac dintr-o pădure dragat.

Madame încercase zadarnic să-l convingă pe Glen să se odihnească, dar deși era extenuat din cauza lipsei de odihnă și a neliniștii amare care-l distrugea, nu o asculta. Dar în cele din urmă fu obligat să se întoarcă din nou acasă, după ce poliția hotărâse să renunțe la cercetarea drumului de munte.

Era tot mai clar că dacă ar fi fost în viață trebuia să fi fost găsită până acum. Teoria lui Dudanier conform căreia trebuie să fie vorba de o răpire câștigă teren după o informație pe care a primit-o de la un angajat al aeroportului din Nisa cu privire la o fată văzută urcându-se în unul din avioanele spre Anglia. A fost descrisă ca fiind foarte bine înfolicată și în compania a doi bărbați. Părea a fi bolnavă, sau poate drogată – a reieșit după aceea că era cazul unei tinere femei care fusese căutată de autorități de ceva timp, care încerca să fugă deghizată. Deși avionul va fi percheziționat la aterizarea în Anglia, vor trece câteva ore până la aflarea unor vești.

Până atunci, chiar și vitalitatea lui Glen se sfârși, și deși refuză să se culce, căzu într-un somn greu, neliniștit, într-un fotoliu din bibliotecă.

Pentru că nu putea nici ea să se odihnească și pentru că nu vroia ca el să fie deranjat, Madame îl luă pe Wu la o plimbare.

Cățelul fusese agitat și nefericit, simțind că ceva era în neregulă. După ziua veselă petrecută afară, a fost tratat ca un criminal, și deși era destul de inteligent să se aștepte la necazuri la întoarcerea sa – acel gen de necazuri nu durau de obicei atât de mult. Nu-i plăcea să fie tratat cu răceală și-i era dor de Candida.

După ce îi fuseseră scoși ciulinii din blăniță și domnișoara Hortense l-a spălat, plecă în căutarea prietenei lui, dar descoperi că nu este de găsit.

Devenind din ce în ce mai deprimat, o căută prin casă, dar tot n-o găsi pe Candida. Din moment ce știa foarte bine că nu ar fi indicat să se aventureze în afara casei astăzi, nu putu s-o caute prin grădină. Și astfel, când stăpâna lui îl luă în cele din urmă la plimbare, primi această șansă cu „lăbuțele“ deschise.

Însăși Madame era prea supărată ca să-și țină ochii asupra cățelului, pe care nu putea să se abțină să-l învinuiască pentru întreaga situație. Dacă n-ar fi plecat de acasă, Glen, Candida și ea ar fi fost la Londra până acum.

Neatentă și nepăsându-i ce direcție luau, merse înainte, pechinezul stabilind drumul. Îl urma absentă când se întoarse la zgomotul unor pași în spatele ei, și văzându-l pe Glen, se opri, exclamând:

– Dragul meu, credeam că dormi!

– Nu pot, spuse el.

– Dragul meu băiat. Strecură o mână sub brațul lui și se plimbară împreună până când, ieșind la lumină dintre copaci, văzură în fața lor turnul și ruinele.

Madame spuse mecanic:

– Ce sinistru arată. Mai mult ca sigur a venit timpul să curățăm locul de câțiva copaci și de buruienile crescute.

– Da. Neinteresat, ochii lui urmăreau degetul ei îndreptat spre ruine. Se gândi că acum două zile fusese aici cu Candida. La fel de limpede ca și cum ar fi lângă el, păstra imaginea ei – minunată și suplă față de sumbrul decor. Femeia care trezise la viață în el pasiunea iubirii de care niciodată nu se visase capabil.

Apoi, un strigăt al mătușii îl trezi din visare.

– Glen! Madame își îndreptă degetul spre turn. Cheia este în ușă?

Glen merse mai repede înainte, spunând peste umăr:

– Unul dintre muncitori trebuie s-o fi făcut. Am pus-o la loc marți, când am fost aici.

Chiar și în starea psihică în care se afla, surprinzătorul simț practic al stăpânei castelului o făcu să spună:

– Orice vagabond sau țișan poate intra și nu vrem să-i încurajăm. Cine o fi lăsat-o deschisă?

– Nu este deschisă. Încercă ușa și scotea cheia să o pună la locul ei, printre frunzele de iederă, când Wu începu să latre furios, adulmecând locul de lângă ușă, cu urechile ciulite.

– Vino aici, îi spuse repezit Glen. Se poate să găsești șobolani, dar destul cu vânătoarea. Și în timp ce câinele continua să adúlmece și să latre, îl ridică nervos în brațe. Taci din gură, pentru numele Lui Dumnezeu! exclamă el. Sau îți sulesc gâtul!

Furios la rândul lui, cu ochii bulbucăți, Wu își întoarse capul mârâind și se repezi să-l muște.

– O, Glen, te-a mușcat! țipă Madame.

– Doar o zgârietură... Îi dădu drumul, și într-o secundă fu din nou la ușă, lătrând și zgâriind cu putere ușa grea din lemn.

– Ce se întâmplă cu el? Glen... Madame se opri când pe lângă zarva făcută de Wu, un alt sunet se desluși – o bufnitură venind din interior.

Madame aproape țipă:

– E cineva înăuntru!

Dar Glen deja luase cheia din nou, blestemând broasca ruginită în timp ce încerca s-o deschidă.

Ușa se dădu la o parte, și pechinezul văzu primul silueta îngenuncheată a tinerei înainte ca Glen să tâșnească înainte și să o prindă în brațele lui.

Lumina soarelui de amiază inunda biblioteca din care cu câteva minute mai devreme seful poliției și ajutorul lui pleaseră.

Madame stătea lângă canapeaua pe care Candida, adusă jos cu acordul unui medic foarte refractar, stătea întinsă printre perne, cu o pătură subțire acoperindu-i picioarele.

Fusese ținută din nou trei zile în camera ei, iar glezna rănită încă îi mai cauza dureri în timpul mersului.

Dar pentru a doua oară tânăra și superba ei constituție s-a afirmat, iar șocul a trecut o dată cu efectele epuizării totale pe care o îndurase.

– Dacă nu ar fi fost dragul de Wu, mă întreb ce s-ar fi întâmplat. Wu, ești un erou.

Dar pechinezul, ghemuit în coșulețul său, deschise ochii plictisit. Se săturase de atâtea complimente și de toată agitația din jurul lui; chiar și persoana cu barbă care tocmai plecase, îi scuturase lăbuța. Nu vroia să i se spună tot timpul cât de minunat este – doar pentru că auzul lui se întâmplă să fie mai ascuțit decât la alții – și, în ciuda nasului lui cârn, simțul lui olfactiv mai bine dezvoltat.

Nu fusese niciodată mai fericit decât în momentul când a văzut-o pe Candida din nou, și deși oferta făcută de stăpânul casei de a-i cumpăra o zgardă de diamante era complet de neacceptat, într-un gest de mărinimie, a uitat că același bărbat l-a amenințat că-i sucește gâtul.

– Mătușă Melissa... Candida se uită la ea îngrijorată.

– Da, dragă?

– Domnul Dudanier va... putea face ceva pentru Nadine?

– Nu, slavă Domnului. Au găsit ceea ce cred că sunt amprentele ei pe cheie, dar este plecată în America de Sud. Pe lângă asta, nu există nici un martor, și având în vedere faptul că noi toți am încercat să evităm orice scandal, Glen va trebui să-i spună totul polițistului și să-l roage să uite toată povestea.

Candida închise ochii. Va reuși vreodată să uite? Groaza acelei nopți, convingerea că nu va fi găsită nici după săptămâni după ce va fi moartă. Teroarea că la sfârșitul unei alte nopți își va pierde mințile. Apoi, căderea în care își rănise glezna.

Fusese aproape înconștientă când lătratul lui Wu – lătratul pătrunzător, curios de profund al rasei lui, a ajuns la ea. Privind înapoi după aceea, fu întotdeauna sigură că inspirația de a azvârli o piatră în ușă trebuie să fi venit din cer; asta și puterea de a se ridica singură.

Tremurând, deschise ochii din nou, și-l văzu pe Glen stând lângă ea.

Madame spuse:

– Ceea ce cred că nu voi înțelege niciodată, este ce a fost cu mașina.

– Este destul de clar, îi spune Glen înverșunat. Nadine a văzut-o în curte; nu era nimeni prin preajmă, și i-a trecut prin minte că dacă o va duce departe și o va abandona, va fi găsită, iar căutările vor continua zile în întregi, în timp ce Candida... Ar trebui dată în judecată pentru asta.

– Știu că ar trebui, spuse Madame. Dar cum a fost imposibil să ținem în secret dispariția Candidei și căutarea ei, va citi despre asta în ziare – știu că citește presa franceză – și își va da seama că știm ce a făcut. Cel puțin asta o va reține să mai facă alt rău – dacă încă mai intenționează să facă. Cred că nu o s-o mai vedem de acum încolo, doar dacă o mai aducem noi în viața noastră.

– Mă rog să n-o mai văd niciodată, spuse Candida. Nu cred... că aș mai putea suporta.

Glen stătea pe marginea canapelei, luându-i mâna și sărutându-i-o.

– Uită de ea, iubito. Nu se va mai apropia de tine niciodată. Dacă drumurile noastre se vor mai intersecta vreodată în viitor, nu va avea puterea să te rănească.

Marchiza se ridică.

– Îmi pare rău că nu pot să am cinci minute cu ea. Cred că i-ar face bine – ar avea de ce să-și aducă aminte.

Glen clătină din cap.

– Sunt bucuros că Charles Dudanier este de acord că este mai bine să o lăsăm pradă propriei conștiințe.

– Da, aprobă Madame. Își va da seama că a greșit, iar acea muștrare de conștiință îi va fi pedeapsa. Ezită un moment, uitându-se la Candida. Draga mea, cred că am nevoie de iertarea ta. A mea a fost strălucita idee să te supunem la atâta suferință...

– De unde aveai să știi ce se va întâmpla? o întreabă Candida, luându-i mâna. Pe lângă asta, mătușă Melissa, dacă nu ai fi inventat povestea, Nadine nu ar fi încercat să mă omoare, dar nu l-aș fi găsit niciodată pe Glen.

Iar Glen nu s-ar fi găsit niciodată pe el cu adevărat! Fusesse nebun – mai nebun decât oricare din familia D'Arblay, iar povestea care a început cu o decepție inocentă, dacă nu complet nebună, ar fi putut să se termine ca cea mai neagră tragedie.

Dar norocul celor din familia D'Arblay s-a arătat și amândoi au obținut ce și-au dorit. În viitor, Madame își va limita activitățile intelectuale și imaginația bogată la poveștile scrise și tipărite; dar știa că nu ar fi reușit un final mai fericit decât cel realizat pentru cei doi tineri pe care îi iubea.

– Ești o scumpă. Se aplecă să o sărute călduros pe Candida. Glen este un bărbat norocos...

Ușa se închise, și întorcându-se, Glen își îmbrățișă ființa iubită.

– Scumpa mea! Iubita mea! Sufletul meu. Dacă te-aș fi pierdut...

Se agăță de el, și pentru acea clipă infinită de liniște, orice altceva îi dispăru din minte.

Apoi, dându-se puțin înapoi, el îi luă fața în mâini.

– Te iubesc, îi spuse el. Dacă aș trăi o sută de ani, tot nu mi-ar ajunge să-ți spun cât de mult te iubesc.

Un fior o trecu. Mai bine să nu întrebe, și totuși, simți că trebuie s-o facă.

– Glen, ai fost îndrăgostit și de ea, cândva.

– Îndrăgostit? Ascultă, iubirea mea. Îi luă mâna din nou, sărutându-i fiecare deget în timp ce vorbea. În viața unui bărbat sunt mai multe femei de care se îndrăgostește. Dar există o singură femeie pe care o iubește, iar ea este viața lui. Ai înțeles?

Uitându-se în ochii lui, ea citi sinceritatea din ei.

– Da, spuse Candida. O, iubitul meu, da!

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.